

ပု ည ခ င် စ ဝ အ င် တိုက်

ပုညခင်

ကျွန်မရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ
လိပ်ပြာလေးတွေနားဖူးတယ်...

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

ထုတ်ဝေခြင်း

အုပ်စု

တန်ဖိုး

အဖုံးဒီဇိုင်း

ကွန်ပျူတာစာစီ

ထုတ်ဝေသူ

၅၀၁၄၉၂၀၆၁၁

၅၀၁၄၁၅၀၆၁၁

၂၀၀၆ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

၅၀၀

၁၀၀၀ ကျပ်

ကိုဆန်း

ကိုသက်အောင်

ဒေါ်သင်းသင်းမာ (ယာယီ-၈၅၆)

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

တိုက်-၆၁၊ အခန်း-၁၁

ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်း၊

(ပါရမီလမ်းထောင့်)

ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (၀၂၆၇၀)

ကလျာပုံနှိပ်တိုက်

၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊

သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်

ဦးမြသိန်း

သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်

၉၆၊ ၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ
လိပ်ပြာလေးတွေ နားဖူးတယ်

BURMESE CLASSIC .COM

ပုရိသအတော်များများဟာ...

ဣတ္ထိယ လှလှလေးတွေကိုတွေ့ရင် ပျော်ရွှင်
အူမြူးလာတတ်ကြပါတယ်။

အိပ်ငိုက် ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့အခါ...

မိန်းမလှလေးတွေ အများကြီးရှိတဲ့နေရာကို သွား
ကြည့်ပါလား...

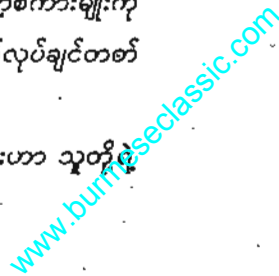
ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်မမှန် ခင်ဗျားတို့ သိကြ
လိမ့်မယ်။

နောက်ပြီး... ပြောရဦးမယ်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းကလေးအတော်များများဟာ
သူတို့ကို ယောက်ျားတွေက များများပိုးပန်းလေ ပျော်ရွှင်
လေပဲ။

သူတို့ကသာ ပြန်မကြိုက်ရင်နေမယ်၊ ဘယ်သူကဖြင့်
ငါ့ကို အသည်းအသန် ကြွေးနေတာဆိုတဲ့စကားမျိုးကို
သူငယ်ချင်းတွေ ကြားမှာပြောပြီး ဂုဏ်လုပ်ချင်တတ်
ကြတယ်။

ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်နိုင်ခြင်းဟာ သူတို့ရဲ့

ထူးခြားတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ်တတ်ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော် သိသလောက်ကတော့ ပိုးပန်းခြင်းခံရတဲ့ မိန်းကလေးအတော်များများဟာ ဘဝကိုကျေနပ်ပျော်ရွှင်တတ်ကြပြီး...

ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ အရေးတယူစိတ်ဝင်စားခြင်း မခံရတဲ့ ရုပ်ဆိုးမလေးတွေခမျာမှာတော့ သူတို့ဘဝကို သူတို့ တိတ်တိတ်လေးကြိတ်ပြီး အားငယ်နေတတ်ကြတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားထုကြီးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုဆိုတာ မိန်းကလေးတွေကို ပျော်ရွှင်စေမယ့် ဆေးတစ်ခွက်ပါ။

ဒါကြောင့် အားငယ်ပြီး မပျော်ရွှင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကူညီချင်ရင် ဂရုစိုက်ပေးရပါမယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ရေများရာ မိုးမရွာချင်ပါဘူး။ အားနည်းတဲ့ဘက်ကိုပဲ ဖေးမကူညီချင်ပါတယ်။

(ကျော်ရိသ)

ယောက်ျားတွေဟာ သိပ်ကိုရယ်စရာကောင်းတာပဲ ရှင်...

မိန်းမလှလှလေးတွေ့တာနဲ့ 'ကူညီပါရစေ' ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ရဲ့စခန်းကနေ အတင်းပြေးယူပြီး သူတို့ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ပစ်ချင်ကြတော့တာ။

အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးတွေကို 'ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုလောက် ကူညီပါရှင်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလှလှလေး သုံးပြီး ခိုင်းရတာ သိပ်အရာသာ ရှိတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအလှမှာ ဝပ်တွားခဲ့သမျှ ယောက်ျားမှန်သမျှကို ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေအောင် ခိုင်းခဲ့မိတာ ကျွန်မအလွန်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

(မေကျော့ရှင်)

ယောက်ျားတွေက မတရားပါဘူးရှင်...

မိန်းကလေးလှလှမြင်တာနဲ့ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲတာ
ကလေးကိုပဲမြင်ပြီး သွားကြီးအဖြီးသားနဲ့ အတင်း ပိုးပန်း
အရောဝင်တတ်တဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။

ရုပ်ဆိုးတဲ့မိန်းမများဆို ရှိတယ်လို့တောင် မထင်တာ
မှန်းစရာသိပ်ကောင်းပဲ။

တစ်ခါတလေများဆို ဒီလောကမှာ ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်
ဂရုစိုက်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား
လို့ တွေးပြီး တိတ်တိတ်လေး မျက်ရည်ကျရတယ်။

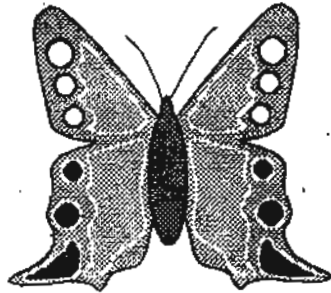
တကယ်ဆို ကျွန်မက သွားကလေးခေါ်ပြီး
နာခေါင်းကလေး ပြားတာရယ်၊ ပိန်ပြီး အသားမည်း
တာလေးရယ်ကလွဲရင် ဒီလောက်ကြီး ရုပ်ဆိုးလှတာ
လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်။

(အိုချော)

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော 'ကျော်ရသ' ဟာ
ကျွန်မတို့အားလုံးရဲ့ သူရဲကောင်းပဲ...။

(ဖြူးဖြူးနဲ့ ဖွေးဖွေးမြတ်မြတ်နွယ်၊ ယိုးဒယားခင်)

၉ (၁) ၉

ကျော်ရသတို့အုပ်စုထိုင်နေသော အအေးဆိုင်ကလေး
၉၅၅ မေကျော့ရှင်း ဖြတ်လျှောက်မလာမီအချိန်ကလေးတွင်
ကျော်ရသ၏ သူငယ်ချင်းများသည် 'ယောက်ျားဝါဒ' နှင့် 'မိန်းမ
ဝါဒ' အကြောင်းကို အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးငြင်းခုံရင်း ခုမှ
ရည်းစားရခါစ နောင်မျိုးကို အပြင်းအထန် လက်ချာရိုက်လျက်
နိုးလေသည်။ အထူးသဖြင့် အာဘောင်အာရင်းသန်လှသော ရဲသမိန်
က သူ့ရှုပ်အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက်ကို ပင့်ပင့်တင်ကာ လက်သီး လက်
ဆောင်းတန်းတော့မတတ် သြဝါဒ ခြွေမိန့်သည်မှာ...

“မှတ်ထား နောင်မျိုး၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို ဘယ်လောက် ချစ်ချစ် ယောက်ျားမာနဆိုတာကို

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

လုံးဝ... လုံးဝ မေ့မထားရဘူး၊ အောက်ကျခံဒူးထောက်ပြ စရာလည်း မလိုဘူး၊ ကိုယ်ဟာ သူ့ထက် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်ပြီး အားကိုးအထင်ကြီးရမယ့် ယောက်ျားဆိုတဲ့ အထက်စီးနေရာကို မသိမသာကလေး ယူထားပြီးသား ဖြစ်မယ်”

နောင်မျိုးသည် နဝေတိမ်တောင်မျက်နှာကလေးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိပြီး ဒီပက ရဲသမိန် ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံလျက်ရှိသည်။ ကျော်ရသက တော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ်သာ အားလုံးကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက် သည်။

“မိန်းမဆိုတာ သူတို့ကို နည်းနည်းလေး ဦးစားပေး အလို လိုက်တာနဲ့ ‘ငါဟဲ့’ ဆိုတဲ့ ဘဝင်မျိုး ဝင်လာပြီး အဲဒီ ယောက်ျားကို အပေါ်စီးက ငုံ့ကြည့်ပြီး တစ်သက်လုံး နိုင်ပြီပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်း မှတ်ထားရမှာက သူ့ကို အလုံးစုံ အလိုလိုက်နေဖို့ မလိုဘူး၊ သူ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးစရာမလို ဘူးကွာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် အပြင်ထုတ်ပြီး ချစ်ပြနေ စရာ မလိုဘူး၊ စိတ်ထဲကသာ ကျိတ်ချစ်၊ မင်း သိပ်ချစ်မှန်း သာသိရင် အဲဒီ မိန်းမက မင်းကို အနိုင်ကျင့်ပြီပဲ၊ အဲဒီ တော့ မိန်းမတွေရဲ့ မိန်းမဝါဒကို ငါတို့ယောက်ျားတွေရဲ့

ယောက်ျားဝါဒနဲ့ လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားရမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်လေတော့ နောင်မျိုး”

‘သမိန်ပေါသွပ်’ ဟု အမည်တွင်သော ရဲသမိန်က ယောက်ျားဝါဒကို အမွန်းတင်နေဆဲတွင် သူတို့ထိုင်နေသော အအေးဆိုင်ကလေးထဲက ရိုဂျီသမျှ ယောက်ျားအားလုံး လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်သွားတာကို ကျော်ရသက သတိပြုမိလိုက်လေသည်။ သူတို့ အားလုံးရဲ့အကြည့်သည် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာဆီသို့ ညီညာစွာ စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုတစ်နေရာဆီမှ မေကျော့ရှင်းသည် စာအုပ်ထုပ် ပိစိကလေးကို မနိုင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ သူမမျက်နှာလှလှကလေး ကို အလှမပျက်ရုံကလေး ရှုံ့မဲ့လာသည်။ ကြော့ကြော့ကလေး လျှောက်လာနေသော သူမနောက်မှာတော့ ညိုချောက ကုပ်ချောင်း ချောင်းကလေး ပါလာသည်။ မေကျော့ရှင်းသည် သူမတို့အတန်း ထဲက လူတွေ တော်တော်များများထိုင်နေသော အအေးဆိုင်ကလေး ဘက်သို့ မသိမသာဝေ့ကြည့်ရှင်း...

“ဒီစာအုပ်ထုပ်ကြီးကလည်း ဆွဲရတာ စတိုင်လ်ပဲ့လိုက်တာ ဟာ၊ ဘယ်သကောင့်သားကို ဆွဲခိုင်းရင် ကောင်းမလဲ မသိဘူး”

“ကျော့ရှင်းကလည်းဟာ နင့်စာအုပ်ထုပ်ကဖြင့် ပိစိကလေး

ရယ်ကို၊ ဒီမှာ ငါဆွဲထားရတဲ့ စာအုပ်ထုပ်ကမှ အရမ်းလေးတာ”

“ဟဲ့... ပီစီလေးလည်း ငါမှ မဆွဲချင်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အိတ်လှလှကလေးပဲလွယ်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှလှပပ သွားချင်တာပေါ့၊ ဟောတော့... မိုးဖွဲတွေတောင် ကျလာပြီ၊ ဟိဟိ... လာစမ်းပါ... လာစမ်းပါ၊ ထီးမိုးပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်လောက် လာစမ်းပါ”

“နင့်မှာ ထီးမပါလာဘူးလား”

“မပါပါဘူး၊ ငါဘယ်တုန်းက ထီးယူဖူးလို့လဲ၊ မိုးရွာရင် ငါ့ကို ထီးလိုက်မိုးပေးမယ့်သူနဲ့၊ ကားနဲ့လိုက်ဖို့ပေးမယ့်သူတွေမှ အများကြီး၊ ထီးကြီး ကန့်လန့်ကန့်လန့်ယူရမှာ စိတ်ပျက်လွန်းလို့၊ ဟဲ့... ဒါနဲ့ ကျောင်းလခသွင်းရမှာက မနက်ဖြန်နောက်ဆုံးနေ့၊ မနက်ဖြန်ကျ နင်မရော ငါ့ရော ကျောင်းမတက်ဘူးဆိုတော့ ကျောင်းလခသွင်းတာ၊ စာကူးပေးတာတွေလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းရဦးမယ်”

ညိုချောက 'အကျင့်ပုတ်လိုက်တာ' ဟု တိုးတိုးကလေးညည်းတွားရင်း မေကျော့ရှင်း မမြင်အောင် နှုတ်ခမ်းကို မှဲပစ်လိုက်မိသောအခါ သွားခေါခေါကလေးတွေက နှုတ်ခမ်းကြားမှ ပြုစုနဲ့ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မေကျော့ရှင်းနဲ့သာ ပေါင်းနေရပေမယ့် ကျော့ရှင်းအကျင့်တွေကို ညှို့ချော လုံးဝသဘောမကျချေ။ ကျော့ရှင်းဟာ ရုပ်ကလေးလှလောက် စိတ်ပုပ်သည်၊ ဗိုလ်ကျသည်၊ ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်လွန်းသည်ဟုထင်သည်။

ညှို့ချောလို နာမည်နဲ့မလိုက်အောင် ပိန်လိန်မည်းဖြာကျော့ပြီး သွားကလေးခေါ နာကလေးပိဏာ ရုပ်ဆိုးလှတဲ့သူကိုမှ ကျော့ရှင်းက ဘာလို့ရွေးပေါင်းသလဲဆိုတာကိုလည်း ညှို့ချောသိသည်။ အဲဒါဟာ အဖြူနဲ့အနက်ကို တမင်ယှဉ်ပြထားလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ညှို့ချောလို ရုပ်ဆိုးသူကလေးနဲ့ တွဲလိုက်တော့ ကျော့ရှင်းအလှက ပိုပြီးထင်းလင်းတောက်ပသွားသည်။ ညှို့ချောက ရုပ်ဆိုးလေ ကျော့ရှင်းက လှလေ၊ ကျော့ရှင်း လှလေ ညှို့ချော ရုပ်ဆိုးတာကို လူပိုသတိထားမိလေ...။

ယောက်ျားကလေးတွေကလည်း ကျော့ရှင်းနဲ့အတူပါလာတတ်တဲ့ ညှို့ချောကို ရှိတယ်လို့တောင်မထင်ဘဲ ကျော့ရှင်းတစ်ယောက်ကိုသာ ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်တတ်ကြစမြဲမို့ ညှို့ချောမှာ အမြဲ စိတ်ဓာတ်ကျရသည်။ ကျော့ရှင်းနဲ့တွဲရတာဟာ ကိုယ်ရုပ်ဆိုးကြောင်း လူပိုသိအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကိုယ့်မနာလိုစိတ်ကို သူသိမှာစိုးတာမို့ အလိုက်သင့်ကလေး ဆက်ပေါင်းနေရသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာတွေ့သိပ်ကျေနပ်လှတာ မဟုတ်ချေ။

“ဟင်း...ဟင်း... အအေးဆိုင်ထဲက ကိုယ်တော်ချောလေးတွေတော့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြပြီ၊ ဘယ်သူလာမလဲ... လာခဲ့စမ်း... ခိုင်းပစ်လိုက်မယ်”

မေကျော့ရှင်းက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်နေဆဲ နောက်ဘက်မှ ခြေသံတဖတ်ဖတ်ကြားရကာ ကျော့ရှင်းခေါင်းပေါ်သို့ ထီးရိပ်မိုးသွားပြီး...

“မိုးရွာထဲမှာ ဒီအတိုင်းလျှောက်နေရသလား ကျော့ရှင်းရာ၊ အအေးမိပြီး ဖျားတော့မှာပဲ”

ဟူ၍လည်းကောင်း။

အအေးဆိုင်ထဲမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေး

ထွက်လာကာ...

“ကျော့ရှင်းရာ... ဒီလောက်လေးတဲ့ စာအုပ်ထုပ်ကြီးကို ဒီအထိတောင် ဆွဲလာရသလား၊ စောစောကတည်းက ကိုယ့်ကိုပြောရင် ကိုယ် လာသယ်ပေးမှာပေါ့၊ ပေး... ပေး... ကိုယ့်ကို ပေး”

ဟူ၍ လည်းကောင်း။

“ကျော့ရှင်း ကျောင်းလခ သွင်းပြီးပြီလား၊ ကိုယ်သွင်းပေးမယ်လေ”

ဟူ၍ လည်းကောင်း။

အလွန်ကျယ်လောင်သော ဘရိတ်အုပ်သံကြီးနှင့် အတူ ကားတစ်စီးက ကျော့ရှင်းဘေးမှာရပ်ကာ ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ချလာပြီး...

“ကျော့ရှင်း... အဝေးကြီး လျှောက်လာတယ် ဟုတ်လား၊ လာ... တက်လေ... ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့!”

ဟူ၍လည်းကောင်း အလှအယက် ယောက်ယက် ခတ်ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။ တံချို့များဆို ညှို့ချောကိုတောင် တွန်းတိုက်သွားတာမို့ ညှို့ချောမှာ ချော်လဲတော့မတတ် ယိမ်းထိုး ကြားညပ်သွားသည်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် ‘ကျော်ရသ’ ရှေ့သို့ တည့်တည့်ကြီးဝင်လာချိန်တွင် ရဲသမိန်က ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။ သူက သူ့ရဲ့ပြောလက်စ ယောက်ျားဝါဒကို တိခန့်ဖြတ်ချကာ...

“ဟဲ...ဟဲ... ခဏကွာ၊ ငါ ဟိုနား ခဏ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

ကျော်ရသက သမိန်ပေါသွပ်လက်ကို စားပွဲနှင့် ကပ်ဖီချထားကာ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟိုနားလေးကွာ”

“အေး... ဘယ် ဟိုနားလဲသာ ပြော”

“မေကျော့ရှင်း နားကွာ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“သွားနှုတ်ဆက်ရုံလေးပါကွာ၊ လူမှုရေးလေးပါ၊ အအေးလေး၊ သောက်ပါဦးလား ဘာညာပေါ့”

“မင်း... ခုနပြောနေတဲ့ စကားက ဘာ၊ ငါ့ ကြားလိုက်တာတော့ မိန်းမတွေနဲ့တွေ့ရင် အထက်စီးနေရာယူထားရမယ်ဆိုလား... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား နောင်မျိုး”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကျပြောပြီး အခု ဒီကောင်မေကျောရှင်းဆီမှာ ဒူးသွားထောက်တော့မှာ”

“သူ လူလို့ ငါပိုးတာ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို မပိုးပန်းတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ အရူးပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဒီပါ၊ မင်းလည်း ကျောရှင်းဆီ သွားချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ ဟိုကောင်နောင်မျိုးက ရည်းစားရှိတယ်၊ နေပစေ၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျော်ရသ တစ်ယောက်ပဲ အရူးမို့လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ”

“ငါက အဲဒီလို ယောက်ျားတကာကို မချစ်ဘဲ အရူးလုပ်နေတဲ့ မိန်းမမျိုးကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်း စိတ်ဝင်စားတာတွေကို ငါ့သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းက normal မဟုတ်တော့ normal မဟုတ်တာတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... ပေါသွပ် ခဏနေဦး၊ မင်းကို ငါပေးလိုက်စရာရှိလို့”

ကျော်ရသက စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်မှာ ‘ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါ’ ဟုရေးပြီး သမိန်ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ပေးလိုက်သည်။ သမိန်က ပါးစပ်လှုပ်ရုံ ဆဲရေးကာ စာရွက်ကို ပြုတ်ပစ်ပြီး အအေးဆိုင်မှာ စိုက်ထားသည့် ထီးကျားကြီးကို ဆွဲနုတ်လျက် ဒီပနှင့်အတူ ကျောရှင်းရှိရာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကျောရှင်းသည် ဝိုင်းဝန်း ကူညီချင်ကြသူတွေရဲ့ အလယ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုဖြင့် ဘာခိုင်းရမလဲဟု ဦးနှောက်စားလျက် ခွီရင်း အပြုံးကလေးကို ခြွေခြွေချနေကာ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ ခွဲဝေပေးနေရလေသည်။

“စာအုပ်ထုပ်ကြီး ဆွဲလာရတာ အရမ်း ပင်ပန်းနေတုန်း ရှင် ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ခုလိုကူညီတာ အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ ကျောရှင်းက ဒီကအပြန် သွားစရာလေးတစ်ခုရှိနေတာ၊ ဒီစာအုပ်ထုပ် ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ အိမ်ကိုလည်း တစ်ခေါက် ပြန်မပို့ချင်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ဒီစာအုပ်ထုပ်ကို ကိုယ့်အိမ်ကို သယ်သွားပေးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ယူလာပေးမယ်”

“ဪ... အားနာစရာကြီးရှင်”

“အားမနာပါနဲ့ဗျာ... အချင်းချင်းတွေပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျလည်း ကားပေါ်ထိ စာအုပ်ထုပ်ကို ပို့ပေးမှာပါ”

“မနက်ဖြန်ကျ ကျော့ရှင်းက ကျောင်း မတက်ဘူးလေ၊ သန်ဘက်ခါမှသာ ပြန်ယူခဲ့ပါ”

“မနက်ဖြန် ကျော့ရှင်း ကျောင်းမတက်ရင် ကျွန်တော် ကျောင်းလခ သွင်းထားပေးမယ်လေ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ၊ စာကူးပေးဖို့အတွက်ကတော့ ကိုမင်းမောင်က လက်ရေးလှတော့ ရှင်ပဲကူးပေးရင် အဆင် ပြေမှာနော်”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ၊ ကူးလည်းပေးမယ်၊ ပြန်လည်ရှင်းပြ ပေးမယ်”

“အဆင်ပြေလိုက်တာ၊ ရှင်က စာသိပ်တော်တော့ အားကိုး ရတာပေါ့”

“ဟာ... မိုးက ပိုသည်လားပြီ၊ ကားပေါ် တက်လေ ကျော့ရှင်း”

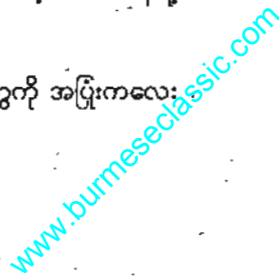
တစ်ယောက်က ကားအားကိုးနှင့် ဇွတ်ခေါ်နေဆဲ...

ဇဲသမိန်က အလွန်ကြီးမားသော ထီးကျားကြီးဖြင့် ကျော့ရှင်း ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူက ကျော့ရှင်းကို မိုးထားသည့် ခပ်သေးသေး ထီးကလေးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ထီးကျားကြီး ဖြင့် မိုးပေးကာ...

“ဒီလောက် မိုးတွေ သည်းနေတုန်း ကားနဲ့သွားရတာ အန္တရာယ်ရှိတယ် ကျော့ရှင်းရဲ့၊ လာ...လာ ဆိုင်ထဲ ခဏ ဝင်နားပြီး မိုးနည်းနည်းစေမှသွား၊ ကိုယ့်မှာလည်း ကားပါ တာပဲ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

ကျော့ရှင်းသည် သမိန်ကိုအတွေ့မှာ နည်းနည်း ပိုကျေနပ်သွားလေသည်။ ရဲသမိန်ဆိုတာ ရုပ်ကသာ သိပ်မချော ပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိသူပီပီ ဝတ်စားသုံးဖြုန်းနိုင်တာမို့ သူ့ရဲ့ပိုးပန်း ဂရုစိုက်မှုကို ခံရတာဟာ ပိုပြီး ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည်ဟု ထင် မိ၏။ ပြီးတော့ သူက ကိုယ့်အပေါ် အလွန်သည်းခံနိုင်သူ၊ အကြမ်း ခံနိုင်သည့်နေရာမှာ သရဖူဆောင်းနေသူ ဖြစ်သေးသည်။ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ကားနဲ့လိုက်ပို့ဖို့ ပြောနေသူရဲ့ ကားဟာ ဆန်နီပစ်ကပ် အမိုးဖွင့်လေးမို့ ကျော့ရှင်းက မစီးချင်။ စီးမယ့်စီး သမိန်ရဲ့ Cilia လေးကိုပဲ စီးမှာပေါ့။

မေကျော့ရှင်းက ကျန်သည်သူတွေကို အပြုံးကလေး ဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်ရင်း...

“အားလုံးကို ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကျော့ရှင်း ခဏထိုင်လိုက် ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာသည်။ သမိန်ကလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပင် သူမကို ထီးမိုးခေါ်ဆောင်လာချိန်တွင် ကျော့ရှင်းနောက်မှ ညိုချောသည် မိုးရေထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် ထုပ်ကြီးကို ရေမစိုအောင် ရင်ဘတ်မှာ ပွေ့အပ်လျက် ကြွက်စုတ် ကလေးပမာ ကျော့ရှင်းနောက်မှ လိုက်လာသည်။

“လာ...ထိုင်...ကျော့ရှင်း၊ ဒီပဲ ဟိုဘက်ကနဲ့ဆွဲလိုက်ကွာ၊ ကျော့ရှင်းကို မိုးတွေစိုနေတာ ချမ်းနေမှာပဲ၊ ဟိုဘက်ဆိုင် က ရေခွေးကြမ်း ပူပူလေး လှမ်းတောင်းကွာ၊ ကော်ဖီပူပူ လေးပါ မှာလိုက်”

“ဒီဘက်မှာထိုင် ကျော့ရှင်း၊ ဒီဘက်က လေကွယ်တယ်။”

“ကျော့ရှင်း ဘာစားမလဲ၊ ဟေ့...မုန့်တွေ ချပေးကွာ”

သမိန်တို့က ပျာနေအောင် ဂရုစိုက်နေချိန်တွင် မေကျော့ရှင်းသည် မုန့်တွေကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကလေး ခါလိုက် ရင်း...

“ဟင်...ဒီလိုမုန့်တွေ ကျော့ရှင်း မကြိုက်တတ်ပါဘူး၊ ပေါက်စိပူပူလေးသာ စားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ရမယ်...ရမယ်၊ ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ ပြေးဝယ်ပေးမယ်”

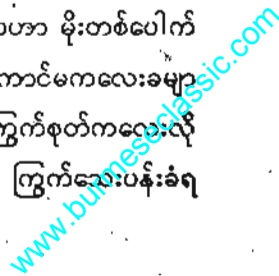
သမိန်က သူ့ရဲကောင်းလုပ်ချင်လှတာမို့ ထီးတောင် မဆောင်းတော့ဘဲ ရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြေးထွက် သွားသည်။ စားပွဲထိုးကလေးကို ခိုင်းလည်း ရလျက်သားနဲ့ တမင် ဟီးရီးလုပ်ပြတာ အသိသာကြီးပင်။ ခုတော့ သမိန်ရဲ့ယောက်ျား ပါဒဟာ မေကျော့ရှင်းရဲ့ မိန်းမဝါဒအောက်မှာ ပိပြားနေရသည်။

ကျော်ရသသည် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို ငြိမ်ငြိမ် ကလေး အကဲခတ်ကြည့်နေရင်း မေကျော့ရှင်းရဲ့အထာတွေကို မျက်စိဆံပင်မွှေး စူးလာရလေသည်။

ဘာမဆို သူ့အလိုကျဖြစ်ရမယ်မုန်းသိလို့ တမင် အခွင့်အရေးယူ ခိုင်းစားနေတာ အသိသာကြီးပင်။

ထိုအချိန်တွင် သနားစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ မေကျော့ရှင်းနောက်မှာ ပါလာသည့် ရုပ်ဆိုးမလေးပင်ဖြစ်လေ သည်။

မေကျော့ရှင်း မိုးစိုတယ်ဆိုတာဟာ မိုးတစ်ပေါက် နှစ်ပေါက်ထိရုံလောက်ကလေးဖြစ်ပြီး ထိုကောင်မကလေးခမျာ မှာတော့ မိုးရေတုတ်တုတ်ကျ ရွံနစ်ကာ ကြွက်စုတ်ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဟိုကောင်တွေက ကြွက်သေးပန်းခံရ

သလောက်ကလေး စိုနေသည့် မေကျော့ရှင်းကိုသာ အခုချက်ချင်း ပဲ အဖျားတက်ပြီး သေသွားတော့မလောက် အစိုးရိမ်ကြီးနေကြကာ ရေရွဲနှစ်နေသော သူမကိုတော့ လှည့်တောင်မကြည့်ကြချေ။ အဲဒီ အယုတ်တမာကောင်တွေဟာလေ...။

ကျော်ရသသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ခေါသတွေ ထွက်လာပါသည်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် အလှပဂေး မေကျော့ ရှင်းကိုပင် လှတယ်လို့မထင်ဘဲ ဘီလူးမဟု ထင်လာသည်။

“ကျော့ရှင်း... ကော်ဖီပူလေး၊ သောက်လိုက်ပါဦး... နွေး သွားအောင်”

“ကျော့ရှင်း... ဒီမှာ ပေါက်စီရပြီနော်”

မေကျော့ရှင်းနံ့ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြဆဲတွင် ကျော်ရသက ရုပ်ဆိုးမကလေးနံ့ဘေးသို့ ရုတ်တရက်ပြောင်းထိုင် လိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးရဲ့ မည်းသောအသားတွေဟာ အအေး ဒဏ်ကြောင့် ပြာကော့နေကာ ထိုအသားမည်းကလေးပေါ်မှာ သွားဖြူဖြူခေါခေါကလေးတွေက ပြူနေပုံက ရယ်စရာ သနားစရာ ကောင်းနေပါသည်။ ကျော်ရသက ရေနွေးပူပူလေး ငှဲ့ပေးလိုက် ရင်း...

“မင်း သိပ်ချမ်းနေတယ်ထင်တယ်၊ ရေနွေးလေးသောက် လိုက်ဦး၊ ရော့... ဒီမှာ ကိုယ့်မိုးကာဂျာကင် ဝတ်ထား လိုက်”

ကျော်ရသက သူ့မိုးကာဂျာကင် ဖြူလွှလွလေးကို ချွတ်ကာ ကောင်မလေး ပခုံးပေါ် လွှားပေးလိုက်လေသည်။

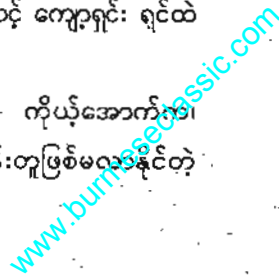
ညိုချောသည် ထင်မှတ်မထားသော ဂရုစိုက်ခံရမှု ကြောင့် မျက်လုံးတွေတော့ ပြာဝေသွားသည်။ ရင်တွေလည်း ခုန်လာသည်။ မကြုံစဖူး ထူးကဲလှပါသည်။ ဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ခံယူရရှိခြင်းပဲ။ ပြီးတော့ ထိုယောက်ျားက ချောချောကလေးလေ။

ညိုချောက ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောနိုင် အောင် ကျော်ရသကို ဆိုဆိုနင့်နင့်ကြီး ပြန်ကြည့်နေမိချိန်တွင် မေကျော့ရှင်းရဲ့ အကြည့်တွေကလည်း ကျော်ရသထံမှာ စူးစူးရဲရဲ ကျရောက်နေခဲ့ပါသည်။

ဒါ... တမင်ငေါ့တာပဲ။ အများတကာ ဝိုင်းဂရုစိုက် နေတဲ့ ကျော့ရှင်းကို တမင်ချိုးတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မေကျော့ရှင်းရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ချူ ယူလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ညိုချောကလည်း သူ့ဂျာကင်ကို တယုတယ တုန် တုန်ယင်ယင် ဝတ်နေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကျော့ရှင်း ရင်ထဲ မှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

ညိုချောဟာ ဘယ်တော့မှဆို ကိုယ့်အောက်က အီတီယိုနောက်က ကိုယ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ တန်းတူဖြစ်မလာနိုင်တဲ့

နောက်လိုက်ငယ်သားလေးပင်။ ခဲလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီမှာ ရှိရှိသမျှ ယောက်ျားတွေထဲက အချောဆုံး အသန့်ဆုံးသူက ကျော့ရှင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ညှိချောကိုမှ ယုယပြနေတာဟာ ကျော့ရှင်းကို မခံချိ မခံသာ ဖြစ်စေပါသည်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ရဲသမိန်တို့ ဒီပတို့ကိုတော့ ကျော့ရှင်းနောက် တကောက်ကောက် လိုက်လွန်း တာမို့ သိနေပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ကျော့ရှင်း မသိချေ။

ဒီအုပ်စုထဲက နောင်မျိုး ကလည်း တစ်ချိန်က ကျော့ရှင်းကို ကြွေခွဲပြီး မရနိုင်မှန်းသိတော့မှ တခြားတစ်ယောက် နဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားတာ မကြာသေးပေ။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ညို...ညိုချောပါ”

“နာမည်က ချစ်စရာလေးပဲ”

“ရှင် ...”

ကျော်ရသကတော့ ညိုချောကိုသာ ဂရုမစိုက် စကားဆိုလျက် ရှိပါသည်။

“ညို...ညိုချောက နာမည်သာ လှတာပါ။ လူက မလှပါဘူး။ အဲဒီနာမည်နဲ့ ဒီရုပ်နဲ့တွဲပြီး သိသွားရင် အဟားခံရတာပဲရှင်၊ ညိုချောက ရုပ်ဆိုးတာကိုး”

“ဟာ...ညိုချောကို ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ရှင်ကလည်း ... မနောက်ပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ ညိုချောရဲ့၊ ညိုချောရဲ့ရုပ်က မလှပေမယ့် ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်”

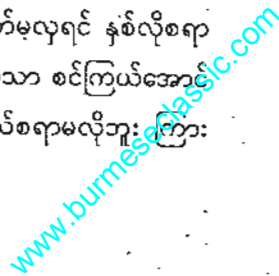
“ဒီလောက် သွားခေါတာ”

“ဪ... သွားခေါပေမယ့် အဲဒီသွားက ဖြူတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ယုန်ကလေးလို ဖြစ်နေတော့ တစ်မျိုးကလေး ဆန်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ညိုချောမျက်လုံးလေးတွေက ဖြူစင်တော့ ညိုချောရုပ်က နုနယ်ပြီး ခင်မင်စရာလေး ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင် မြောက်နေတာ ထင်ပါတယ်”

“မမြောက်ပါဘူး ညိုချောရဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာကြည့်မှ မလှဘူးထင်တဲ့ နေရာတွေထဲက လှတာလေးတွေကို မြင်လာနိုင်တာ၊ စိတ်ထားလေးလည်း လှမယ်ဆိုရင် ရုပ်မလှပေမယ့် ခင်မင်နှစ်လိုစရာလေး ဖြစ်နေမှာပေါ့...။

“လောကကြီးမှာ ညိုချော လှတယ်ထင်တဲ့ အရာတွေကို သေသေချာချာကြည့်ရင် မလှတာတွေကို မြင်လာနိုင်တာပဲ၊ ရုပ်လှပေမယ့် စိတ်မလှရင် နှစ်လိုစရာမကောင်းနိုင်ဘူးလေ၊ ညိုချောစိတ်ကိုသာ စင်ကြယ်အောင်ထား၊ မလှလို့ဆိုပြီး ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူးကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မကို ဒီလိုဂရုတစိုက် ပြောတာ ရှင်ပထမဆုံးပါပဲ၊ ကျွန်မ အရမ်း ဝမ်းသာပါ တယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်နာမည်က ကျော်ရသတဲ့၊ ကျွန်တော်ကို သူငယ် ချင်းတစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်”

“တ...တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ ညိုချောရဲ့”

“ဒါဆို တ...တကယ် သူငယ်ချင်းလို့ သတ်မှတ်လိုက် မယ်နော်”

“ဒါပေါ့...ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ တခြား သူငယ်ချင်း တွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ နောက်ကျမှ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ညိုချော လုံးဝအားငယ်မှာမဟုတ်တော့ ဘူး၊ တစ်ခုခု စားဦးလေ ညိုချော၊ ပေါက်စိစားချင်ရင် စားပွဲထိုးလေးကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်...ရပါတယ်၊ ညိုချော မစားတော့ပါဘူးရှင်”

“ဟင်...ဘာမှဖြင့် မစားရဲသေးဘဲနဲ့”

မေကျော့ရှင်းသည် ကျော်ရသကို လှမ်းကြည့်နေ

မိရင်းက မခံချိမခံသာဖြစ်လှတာမို့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွန့်ကာ မဲပြုံး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ကိုကျော်ရသ၊ အဲဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီရှင်”

“ခင်ဗျာ...ဘာပြောတာပါလိမ့်”

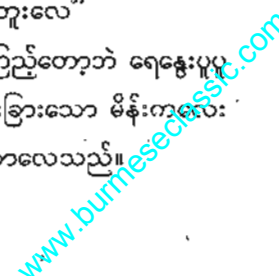
“အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါ ဘယ်ဝတ္ထုထဲက ဖတ် ထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်လဲ၊ လူတိုင်းက ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက် ခံရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို တမင်ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံလုပ်ပြပြီး အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မချင့်မရဲဖြစ်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှုကို ချူ ယူတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ဖတ်ရလွန်းလို့ ရိုးလှပြီ၊ ကျွန်မ ရှေ့မှာ လာလုပ်ပြမနေနဲ့၊ ရှင်လောက်ကတော့ အရမ်း ပျင်းတယ်”

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား တော်တော်အထင်ကြီး တယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်က အရမ်း သနားတယ် မေကျော့ရှင်း၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုမိန်းမ မျိုးတွေကို စိတ်မဝင်စားတတ်လို့ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကိုလည်း မလိုချင်ပါဘူး၊ ညိုချောကို ခင်ဗျား ရှေ့မှာမို့ တမင် ဝရုစိုက်ပြနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ညိုချောလို သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး...”

“ဟင်...ဟင်...ဒါက ရှင်ဆင်ခြေတွေပါ”

“ခင်ဗျား မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

သူ... မေကျော့ရှင်းကို မကြည့်တော့ဘဲ ရေနေ့ပူပူ ကို ညိုချောသောက်ဖို့ မှုတ်ပေးနေဆဲ ထူးခြားသော မိန်းကလေး သုံးယောက်က ဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

၃၀ ပုညခင်

“ဟိတ်...ရသ...”

“ဟာ...ဖွေးဥတို့ပါလား၊ လာ...လာ နင်တို့ လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ညှိချောနဲ့ နင်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

မေကျော့ရှင်းသည် ထိုသုံးယောက်ကို အတွေ့မှာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေသည်။

အံ့ဩစရာ...။

အဲဒီသုံးယောက်လုံးဟာ တကယ့်ပဲ ထူးခြားထင်ရှား လှပါသည်။ တစ်ယောက်က ‘ပွင့်’ လောက်ဝသော ကိုယ်လုံး ကြီးဖြင့်။ တစ်ယောက်က ‘ခြေထောက်ကလေးတစ်ဖက် ထော့နင်း နေကာ တစ်ယောက်ကတော့ မေကျော့ရှင်းရဲ့ ခါးလောက်ပဲရှိသည့် သက်ကြီးပု ကောင်မလေး ဖြစ်လေသည်။

“ညှိချော...ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဖွေးဖွေးဥတဲ့၊ အရမ်း ပိန်တာပဲနော်၊ ဟဲ...ဟဲ”

ဖွေးဖွေးဥဆိုသော ဝတုတ်မကို သူက ကျီစယ်လိုက် သေးသည်။

/ “ဒါက လှမျိုးမြတ်မြတ်နွယ်တဲ့”

သူက သက်ကြီးပုကလေးရဲ့ ခေါင်းကို ချစ်စနိုး ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“သူက ပန်းသန္တာခင်တဲ့”

ကျွန်ခရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားဖူးတယ် ၃၁

အဲဒီ ခြေထော့နင်းကလေးဟာ ပန်းသန္တာခင်တဲ့ တော့။

“တွေ့လား...ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နာမည်က အမိုက် စားပဲ”

စောစောတုန်းဆီက မေကျော့ရှင်းနှင့် ယှဉ်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျညှိုးငယ်နေခဲ့သော ညှိချောရဲ့ မျက်နှာကလေးသည် ဘဝတူတွေကြားမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွ၍လာလေသည်။

ကျော်ရသကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမကလေးတွေ ကို သနားကြင်နာစွာ ပြုံးကြည့်နေမိပါသည်။ ဖွေးဥက သူ့ပခုံး ကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက် လှမ်းထိုးရင်း...

“ရသ...ဦးဝိစာရခန်းမမှာ ကွန်ပျူတာပြပွဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ငါတို့ကို လိုက်ပို့ပေးပါလားဟာ”

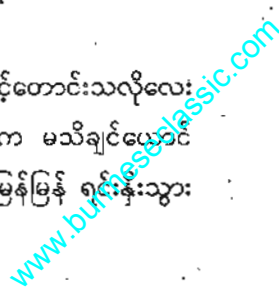
“အလာလာ...နာလိုက်တာဟာ၊ အေးပါဟာ၊ လိုက်ပို့ ပါမယ်”

“ညှိချော လိုက်ခဲ့ပါလား”

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်တယ် ဖွေးဥရယ်”

“လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ညှိချောက မေကျော့ရှင်းကို ခွင့်တောင်းသလိုလေး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျော့ရှင်းက မသိချင်ပေမယ့် ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူတို့ အဲဒီလောက် မြန်မြန် ရင်းနှီးသွား

၃၂ ပုညခင်

တာကိုလည်း မကြိုက်ချင်ပေ။ သမိန်က မေကျောရှင်းနား ကပ်
ကာ...

“ဒီကောင်က အရင်ကတည်းက ဒီလိုပဲ ကျောရှင်းရဲ့၊
သူ့မှာ အဲဒီလို မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး
ပဲ၊ လှတဲ့သူဆို အမြင်ကတ်လိုတဲ့၊ မပေါင်းဘူး။”

“စတန်ထွင်နေတာပါ”

ကျောရှင်းက တီးတိုးရှုတ်ချနေဆဲ ကျော်ရသက
မတ်ဇာတ် ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ...ဟေ့ကောင်တွေ ငါ ပွေးဥတို့နဲ့ လိုက်သွားလိုက်
ဦးမယ်၊ ညိုချောလည်း ဒီနေ့မလိုက်ဖြစ်ရင် နောက်နေ့ပေါ့၊
နောက်နေ့ ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ မမေကျောရှင်း
ခင်ဗျာ...သွားပါဦးမယ် ခင်ဗျ”

သူက ငေါ့သလိုလို ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောရင်းက ကျောရှင်း
ကို အနိုင်ယူသလို အကြည့်မျိုး တစ်ချက်ကြည့်သွားတာမို့ မေ
ကျောရှင်း ရင်ထဲမှာ အကျိတ်အခဲဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်သောယောက်ျား
ဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်လေ။

ကျော်ရသရဲ့ ခံယူချက်က နည်းနည်းတော့ ရယ်
စရာကောင်းခဲ့လေသည်။ သူ့ရဲ့ခံယူချက်ဟာ ရုပ်လှပြီး ယောက်ျား
တွေကို ခိုင်းစားအရူးလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကိုကြည့်မရခြင်း၊
အဲဒီလိုမိန်းမတွေကိုမှ အရေးပေးဂရုစိုက်ကြီးဆွဲတာ ကျန်ခဲ့သည့်
ရုပ်သေးရုပ်ဆန်ဆန် ယောက်ျားတွေကို အထင်သေးခြင်း၊ ရုပ်ဆိုး
ဆိုး မိန်းကလေးတွေရဲ့ အားငယ်နွမ်းလျ အထီးကျန်ဆန်မှုကို
စာနာသနားခြင်းတို့မှ စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုပ်ကလေး ဗန်းပြကာ ယောက်ျားတွေကို ခိုင်းစား
လှသော မိန်းမတွေကို အမြင်ကတ်မိခြင်းဟာ သူ့ဖေဖေရဲ့ နောက်
အိမ်ထောင်မှ အစပြုခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဖေဖေဟာ ရွက်ကြမ်းအကြို

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရည်သာရှိတဲ့ မေမေ့ကိုကျတော့ နိုင်စားခဲ့ပြီး မေမေဆုံးပြီးမှ တွေ့ရတဲ့အသစ်ကလေးရဲ့ ရှေ့မှောက်ကျမှ ပြားပြားမှောက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ မိထွေးတော်ဟာ ရက်ရက်စက်စက်တော့ ချောလှပါ ပေရဲ့။ ဝမ်းတွင်းပုပ်တာက တော်တော်လေးဆိုးပါသည်။

ယောက်ျားအပေါ် နည်းနည်းမှ အသနားမရှိ၊ သူ စိန်ဝတ်ရပြီးရော၊ သူလိုချင်တာရပြီးရော။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လှဖေမယ့် ဖေဖေကတော့ ဒါတွေကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ဘာမဆို လိုတ၊ရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးချင်သည်။

မေမေနဲ့တုန်းကတော့ ဖေဖေက မေမေ အပေါ် အလွန်နိုင်စားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မေမေဟာ ရုပ်မလှပေမယ့် စိတ် ထားကလေး ဖြူစင်ရိုးဖြောင့်ကာ လင်နဲ့သားသာ တစ်ကမ္ဘာ ထင်လျက် အနစ်နာခံ ပါရမီဖြည့်ခဲ့၊ စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့ပါလျက် ဖေဖေက ဒါတွေကို အသိအမှတ်မပြု။ မေမေ ရိုးတုံးတာ၊ အလှ အပ စိတ်မဝင်စားတာကိုပဲ အပြစ်မြင် ချိုးနှိမ်ပြောတတ်ခဲ့သည်။

ရသ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားအများစုကလည်း ဒီလိုချည်းသာဖြစ်သည်။ လှတာကလေး မြင်ရင် သူတို့မှာ တခြား ဘာမှမမြင်တော့အောင် ကန်းကြပြီ။ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးတွေ ရှိလို့လည်း မိန်းမလှလေးတွေ ဘဝင်မြင်ခွင့်ရကြတာဖြစ်မည်။ သူကတော့ လှတဲ့ အဲဒီလိုမိန်းမတွေကို ဝေးဝေးမှရှောင်ခဲ့သည်။

သူတို့ကို ပိုးပန်းမြှောက်ပင့်ပေးပြီးတော့ သူတို့ရဲ့အတ္တကို မမြင့် ဘင်ပေးလို။

ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခင်မင်ဖို့ အစပြုခဲ့တာ အတော့ ဒီပရဲ့ ပါးစပ် ဆော့မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာ ဒီပက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာ ကောင်မလေးတွေကိုကြည့်ကာ ဝေဖန်ရေးနှင့် လေကန်ရေး လုပ်သည်မှာ...

“မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်တစား အပိုးအပန်းသန်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို တချို့က အထင်သေးသလို ရှုတ်ချချင် သလို လုပ်ချင်ကြတယ်၊ ငါတို့က ကူညီနေရတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။”

“မင်းက ဘာကူညီနေတာလဲ။”

“သူတို့ မိန်းကလေးတွေ ပျက်ရွှင်အောင် ကူညီပံ့ပိုးပေးနေ တာလေကွာ၊ ဘယ်မိန်းမဆို ဂရုစိုက်ခံရရင် ကျေနပ်ကြတာ ချည်းပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ မြင့်မားသွားကြ တာချည်းပဲ”

သူ ပြောတာ ဟုတ်သလို ရှိတာမို့ အားလုံးက အောက်ခံကြရသည်။

“ဟိုကောင်မလေးကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဒီပ လက်ညှိုးညွှန်ရာဘက်သို့ အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့ ညှိုးနွမ်းကုပ်ချိသော ပုံစံကလေးဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပိုးပန်းဖို့လည်း ဝေးရော၊ ဂရုတောင် မစိုက်ဘူး၊ သူ့ခမျာ တိတ်တိတ်ကလေး အားငယ်နေရှာမှာ သေချာတယ်”

ကောင်မလေးက တော်တော်လေး ရုပ်ဆိုးပါသည်။ အသားအရည်ကလည်း မည်းရတဲအထဲ ညစ်ထပ်ထပ်နိုင်ကာ အလှကလေးရယ်လို့ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်သော ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူမကို ကြည့်ရတာ ညှိုးနွမ်းနေသော ပန်းကလေးနှင့် တူသည်။ ချစ်သူရှိသော မိန်းကလေးတွေ၊ ချစ်သူမရှိသော်လည်း ပိုးပန်းသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော မိန်းကလေးတွေကတော့ အလိုလိုနေရင်း ဝင့်ကြွားတောက်ပရွှင်လန်းကာ လန်းစွင့်နေသော ပန်းပွင့်ကလေးနှင့် တူသည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးကို ငါ ကူညီပြမယ် ကြည့်နေ...”

ဒီပ စကားလည်းဆုံး ကောင်မလေးက လက်ဖော်ရည်ဆိုင်ထဲဘက် ဝေကြည့်လိုက်တာမို့ ဒီပက ကောင်မလေးဆီ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“တွေ့လား...သူ သဘောကျသွားပြီ”

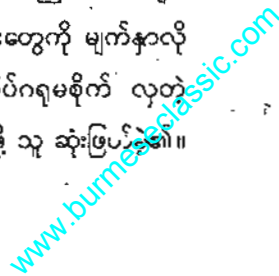
ဒီပက ရုပ်လည်း တော်တော်ဖြောင့်တာမို့ ကောင်မလေးက သဘောတွေ့သွားပုံရကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလိုလို ပြုံးစိစိကလေး ဖြစ်၍သွားသည်။

“မင်းတို့ စောင့်ကြည့်... မနက်ဖြန်ကျ သူပြောင်းလဲလာလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဒီအချိန်လောက်ဆို ဒီနားကဖြတ်မှာပဲ”

သူတို့ တကယ်ပဲ စောင့်ကြည့်ခဲ့တာမို့ တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားတာကို တွေ့ရသည်။ ကောင်မလေးပုံစံက ဟိုနေ့ကလို ညှိုးနွမ်းမနေဘဲ တစ်မျိုးလေးမြူးကြွနေသည်။ အလှတွေလည်း သိသိသာသာ ပြင်ထားကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ ညင်ညင်သာသာလေး ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။

သို့သော် အဲဒီပုံသေနည်းက အမြဲတော့ မမှန်ချေ။ နောင်မျိုးက ရုပ်ဆိုးဆိုး ကုလားမကြီးတစ်ယောက်ကို မျက်စိနီတ်ပြတော့ ‘မသာလေး’ ဟု အဆဲခဲလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲသကတော့ ရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းကလေးတွေကို စာနာစိတ်ဖြင့် ဂရုဏာသက်မိပါသည်။ ယောတျားဆကာက ဝိုင်းဂရုစိုက်နေကြတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေကို မျက်နှာလိုချွန်နှာရလုပ်နေမယ့်အစား... ဘယ်သူမှ သိပ်ဂရုမစိုက် လှတဲ့ ရုပ်ဆိုးမကလေးတွေကိုပဲ အဖပါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ယောက်ျား ဆိုတာကတော့ လှတာကလေးမြင်ရင် သဘောကျတာပဲပေါ့။ သို့သော် အဲဒီ သဘောကျမှုကြောင့် သူ့ ကျွန်တော့ မဖြစ်လို့။

ကျော်ရသနှင့် ပထမဆုံး အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့သူက ဖွေးဖွေးဥဆို့သော ဝတုတ်မကလေး ဖြစ်သည်။ အားနာလိုသော ချစ်စနိုးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ 'ဝတုတ်မကလေး' လို့ ပြောရပေမယ့် တကယ်တမ်းက 'ဝတုတ်မကြီး' 'ဖက်တီးမကြီး' 'ဘုတ်ထိုင်း မကြီး' ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဝရတဲ့အထဲ မျက်နှာကလည်း သိပ်မလှပြန်သောအခါ ဖွေးဖွေးဥဆို့တာ ယောက်ျားလေးတွေ စကားထဲထည့်မပြောလောက်စရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျော်ရသတို့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကလေးရှေ့မှ ဖွေးဖွေးဥတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်လျှောက် လာလေသည်။ သူမကို ဘယ်ယောက်ျားကမှ ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ငေးမကြည့်ချေ။ တချို့ကတော့ ရယ်ချင်သလို မျက်နှာလေးတွေ ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟိုမှာ ဖက်တီးမတော့ တစ်ယောက်တည်း လိမ့်လာပြီ”

“စိတ်ပျက်စရာကြီးကွာ...”

“ဘယ်လောက်တောင် အစား သောင်းကျန်းထားသလဲမှ မသိတာ”

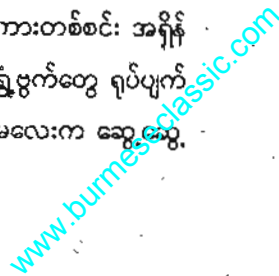
“သူ့တော့ ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ... ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ သူ့လို ဖက်တီးချင်းတော့ တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့ ဟား... ဟား၊ ဟို... ဟွတ်... ဟွတ်”

တစ်ယောက်က ပါးစပ်ကို ဖြဲကာ တဟားဟား ထရယ်တာမို့ ကျော်ရသက အမြတ်ကတ်သွားကာ အဲဒီပါးစပ် ဟပြဲထဲကို စမူဆာ သေးသေးလေးတစ်ခု ပစ်ထည့်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အသားကလေး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ လိုက်သည်။ အဲဒီလို တစ်ဖက်သားကို လှောင်ပြောင်သရော်တာ မျိုးကို သူ အလွန်မုန်းပါသည်။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်ဟာ မိန်းမလှ လေးတွေတွေ့ရင် ဣန္ဒြေမရ ပိုးပန်းအောက်ကျိုအသနားခံတတ် သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ဟာ လှတဲ့ မိန်းမတွေရှေ့ကျ တစ်မျိုး၊ မလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေရှေ့ကျ တစ်မျိုး...။

“ဘယ်ကောင်လဲကွာ... ငါ့ကို လုပ်ကြံတာ”

လုပ်ကြံခံရသူက ဒေါသတွေ ထောင်းထောင်းထကာ ဆော်ဟစ်နေချိန်မှာ ကျော်ရသက ကျိတ်ရယ်နေမိပါသည်။ အဲဒီ အခိုက်မှာ သနားစရာ ဝတုတ်မလေးနံဘေးမှ ကားတစ်စင်း အရှိန် ပြင်းစွာ ဖြတ်မောင်းသွားပြီး ကောင်မလေးဆီ ရွံ့ဗွက်တွေ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် လွှင့်စဉ်ထွက်လာလေသည်။ ကောင်မလေးက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်သွားကာ...

“ဟင်...အံမလေး၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ရွံ့တွေပေကုန်ပြီ၊ ဟဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်ဘူးလား၊ ကြည့်စမ်း လက်လွတ်စပယ် လုပ်သွားတာ၊ လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး၊ အမေ ပလုတ်တုတ်”

ကောင်မလေးက ရွံ့တွေ ရေတွေ အရွံ့သားဖြင့် အသံ တံစာစာအော်ပြောရင်း ခြေချော်သွားကာ ချော်လဲသွားတော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ယောက်ျားလေးတချို့က ဝါးခနဲ ထရယ်ပြီး “တချို့က ကျိတ်ပြုံးကြသည်။ ကျော်ရသကတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စွာဖြင့် သူမဆီ ထသွားလိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးနား နီးလာတော့ ကောင်မလေးရဲ့ တတွတ်တတွတ် ရေရွတ်သံကို ကြားရသည်။

“အလကားလူ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိတဲ့သူ၊ အကျင့်ကိုက မကောင်းတာ၊ ငါ့ နေရာမှာများ မိန်းမလှလှလေး တစ်ယောက်လောက် ဖြစ်ကြည့်ပါလား၊ ကားဘရိတ်ကို အမြီးညှပ်သံလိုဖြစ်အောင် အုပ်ပစ်ပြီး ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလာမှာ၊ ပျာပျာသလဲ ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲပြောမှာ၊ ဒင်းတို့ ယောက်ျားတွေအကြောင်းများ မသိရင် ခက်ဦးမယ်”

“အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း လောကမှာ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ကဲ...ထ...”

ကျော်ရသက သူမထံ လက်ကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို တအံ့တဩမော့ကြည့်ရင်း...

“ဟင်...ရှင်က ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ အမြင်မတော်လို ကူညီတာ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမဆို အမြင်မတော်ရင် ကူညီတယ်၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးမှ ရွေးကူညီတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း ကူညီတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ”

“အံမလေး... ဒါဆို ရှားပါးပစ္စည်းပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ရှင်... ကျွန်မကို တကယ် ကူညီမှာနော်”

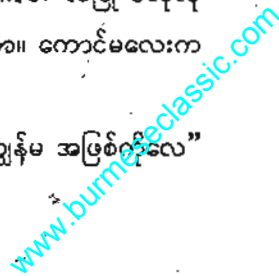
“yes”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“ဟ...ဟ...”

ဝတုတ်မလေးက သူ့လက်ကို အားရဝမ်းသာ လှမ်း ဆွဲပြီး ကျုံးအထဲမှာ ကျော်ရသရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကပါ လဲဖြို မလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ အားပါးပါး... လေးလိုက်တာ။ ကောင်မလေးက ခုမှ အားကိုးရာတွေ သလို ပုံစံမျိုးဖြင့်...

“ရှင်လည်း ခုနမြင်လိုက်မှာပေါ့... ကျွန်မ အဖြစ်ကိုလေ”

“မြင်ပါတယ်...မြင်ပါတယ်၊ ဟိုကားက တရကြမ်း မောင်း ထွက်သွားတာ”

“အေး... အဲဒါပေါ့... လူပါးဝတာလေး၊ သူက တစ်ချက် တော့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတာ၊ ဧည့်ခံမပုံကြီးကို မြင်မှ မျှော်လင့်ချက်မရှိသလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လုံးဝ ကျောခိုင်းသွားတာ၊ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမဆို ဒင်းတို့ မျက်စိထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ လှတဲ့ မိန်းမများနဲ့ကျမှ အူယားဖားယား၊ အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်စိတ်ကုန်တာပဲ”

“ခင်ဗျားကို ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ဟင်... ဒီလောက် ဝနေတာကြီးကို ရှင် မမြင်ဘူးလား”

“ဝတိုင်း ရုပ်ဆိုးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဝမှ လှတာတွေမှ အပုံကြီး၊ ပွင့် ဆို ကြည့်ပါလား... ဝလို့ကို လှနေတာ”

“သူ့မျက်နှာကလေးက လှတာကိုးရှင့်”

“ခင်ဗျားမျက်နှာကလည်း အရမ်းမဆိုးပါဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ အလှဆုံး အထင်ပေါ်ဆုံးက အသားကလေး ဖွေးဖြူနေ တာပဲ၊ ဘာတဲ့... ခုန ခင်ဗျားပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ နာမည်က ဖွေးဥဆိုလား...”

“ဖွေးဖွေးဥ တဲ့ ရှင်”

“ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်လိုက်တဲ့ နာမည်ပဲ၊ အဲဒီနာမည်ကိုက

ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ၊ ခင်ဗျားမှာ အလှတရားတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ အဲဒီ အလှတရားလေးတွေကို နောက်ကြိုရင် ကြည့်သလို ပြောပြပေးမယ်၊ အခုကစပြီး ခင်ဗျား မှတ်သွား ရမှာက ခင်ဗျားဟာ လုံးဝရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝ အားမငယ်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ လုံးဝ အားမငယ်တော့ဘူး”

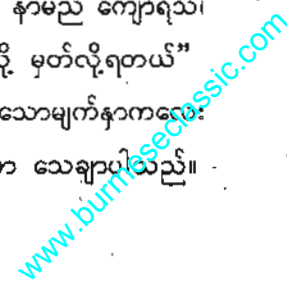
“ကဲ... ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညစ်ပတ်နေပြီ၊ ကား ငှားပြီး အိမ်ပြန်အဝတ်လဲမှဖြစ်မယ်၊ ခဏစောင့်၊ ကျွန်တော် ကားထွက်ငှားပေးမယ်”

ကျော်ရသက် တက္ကစီထွက်ငှားကာ ကောင်မလေးကို တင်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို သူ့ရဲကောင်း တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို အကြည့်မျိုးဖြင့် သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မနာမည် ဖွေးဖွေးဥနော်၊ သေသေချာချာ မှတ်ထား ဦး”

“စိတ်ချ... မှတ်ထားမှာ၊ ကျွန်တော့် နာမည် ကျော်ရသ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းလို့ မှတ်လို့ရတယ်”

ဖွေးဖွေးဥက ပျော်ရွှင်မြူးကြွသောမျက်နှာကလေး ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမ ပျော်သွားမှာ သေချာပါသည်။

အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာပဲ ပွေးပွေးညှို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆိုသလို သူထပ်တွေ့ခဲ့ရ၏။ တစ်ယောက်က ခြေထောက်ကလေးတစ်ဖက် သိသိ သာသာနိမ့်နေသော ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်မလေးက လေးပင်မည့်ပုံရသော အထုပ် အပိုးတွေကို မနိုင်မနင်း သယ်ဆောင်လာပုံကို အဝေးကနေ လှမ်းတွေ့ကတည်းက သူ့မျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော်ချေ။ မြေ တစ်ဖက် နိမ့်ကျသွားလိုက်၊ အထုပ်အပိုးတွေက နင့်ခနဲဖြစ်သွား လိုက်။ သို့သော် ဘယ်သူကမှ သူမ အထုပ်တွေကို ကူဆွဲမပေးချေ။

သူမပုံစံက အလွန်ရိုးတုံးကာ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး ကို ဆီတွေရွဲနေအောင် လိမ်းပြီးချထားသည်။ အဝတ်အစားက လည်း အပွင့်ကားကား အရောင်မှိုင်းမှိုင်းတွေသာ ဝတ်ထားသည်။ တောသူကြီး သမီးလို ပုံမျိုးပေါ့။ သူမမှာ အပေါင်းအသင်း များများ မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တာကို သူ သိထားပါသည်။

ကျော်ရသသည် သူမနောက်သို့ အမီလိုက်လာ လျက် သူမလက်က အထုပ်တွေကို ဆွဲယူရင်း ပြုံးပြမိကာ...

“အလှအယက်သမားလို့ မထင်စေချင်ဘူးဗျာ၊ အမြင် မတော်လို့ ကူညီတာပါ။ ခင်ဗျား ကားဂိတ်ထိ လမ်း လျှောက်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေး ပါ့မယ်”

ဟု ပြောတော့ ကောင်မလေးက ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို ဝေးကြည့်နေသည်။ သူက သွားတွေ ပေါ်အောင် ထပ်ပြုံးလိုက်ပြီး...

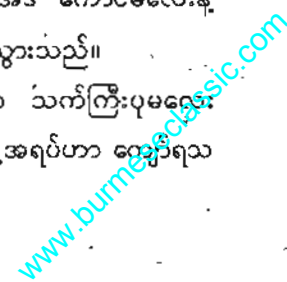
“ကူညီပါရစေပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျား လက်ဖယ်လိုက်...”
ကျွန်တော် သယ်ပေးမယ်၊ လုံးဝ လုမပြေးဘူး၊ စိတ်ချ”
“လုပြေးမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး၊ ရှင့်ရုပ်က ဒီလောက် သားနားတာ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း အူကြောင်ကြောင်ကလေး ပြန်ပြောပါသည်။ အဲဒါ ရုပ်မလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကူညီရခြင်းရဲ့ အရသာပဲ။

လှတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ သူတို့ကို ကူညီရင်ပဲ သူတို့ကို ပိုးပန်းသည်ဟု အထင်ရောက်ကာ အပေါ်စီးက ဆက်ဆံ တတ်ပြီး ရုပ်မလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အံ့ဩကျေးဇူးတင် ပျော်ရွှင်သွားတတ်ကြသည်။ အဲဒီလို surprise လုပ်ရတာကို သူ ပျော်ပါသည်။

လှမျိုးမြတ်မြတ်နွယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ လည်း အဲဒီနေ့မှစကာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သက်ကြီးပုမလေး ပန်းသန္တာခင်ဖြစ်သည်။ ထိုကောင်မလေးရဲ့အရပ်ဟာ ကျော်ရသ

ရဲ့ ခါးလောက်ကလေးပဲရှိသည်။ အဆစ်တို့တို့ သက်ကြီးပုဂ္ဂလေး
မို့ ကြည့်ရတာ ရယ်ချင်စရာလေး ဖြစ်သည်။ အဲဒီ ကောင်မလေး
က ကံကောင်းချင်တော့ ကျော်ရသရွေ့မှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားသည်။

ဖိနပ်ပြတ်ကလေး တစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ဝိုင်နေသော
ကောင်မလေးရဲ့ထိပ်ကို သူက လက်ညှိုးကလေးဖြင့် လှမ်းတို့
ရင်း...

“ဟိတ်...ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

ကောင်မလေးက သူ့ကို လည်ပင်းတညောင်း မော
ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ဖိနပ်ပြတ်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ ဘာလို့ ထိပ်
ကို လာပုတ်တာလဲ”

“ပုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး...တို့တာပါ ကလေးမရဲ့၊ ကူညီ
ပေးချင်လို့ မေးမိတာပါ။ ဖိနပ်ပြတ်နေတာကိုး၊ ဟိဟိ...
ခင်ဗျား ဖိနပ်က သေးသေးလေး”

“လူကို လှောင်တာလား၊ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလို
ချည်းပဲ၊ လူကိုတွေ့ရင် ရယ်ချင်သလို ပြုံးချင်သလိုနဲ့”

“ဟာ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ တကယ်ကူညီမှာပါ။ ခင်ဗျား
ဖိနပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့် တူမလေးဖို့
ဝယ်လာတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံပါလာတာ ခင်ဗျား ကံကောင်း
ဖို့ပဲ၊ ရော... ယူစီးလိုက်ပေတော့”

ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအားရ ယူစီးလိုက်ပြီး
မျက်နှာရည်လေးဝဲကာ...

“ကျွန်မ ဘဝမှာ ရှင်လို ရုပ်ချောချော ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်က ခုလိုမျိုး ကူညီတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲရှင်”

ဟု ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်တာမို့ သူ့စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိကာ ထိုကောင်မလေးကိုလည်း သူ့သူငယ်ချင်းအဖြစ်လက်ခံ
ပေးလိုက်ပါသည်။

ခုတော့ ကျော်ရသဟာ အဲဒီ ထူးထူး ခြားခြား
သူငယ်ချင်းမကလေးတွေဖြင့်သာ လုံးလုံးထွေးထွေး ပျော်မွေ့
နေသည်။ သူမတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးဟာ ဖြူစင်ရိုးရှင်းကြကာ
အားနည်းချက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့မို့ သူက ဖေးမကူညီ စောင့်
ရှောက်ပေးမိသည်။

သူမတို့အပေါ် ပိုးပန်းတယ်ရယ် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ
စိတ်ရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါင်းရတာမို့ သူ့စိတ်မှာ အမြဲ
ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။

ခုနောက်ဆုံးမှ ကျော်ရသတို့အုပ်စုထဲကို ဝင်လာ
သူကတော့ဖြင့် ညိုချောဆိုတဲ့ အသားမည်းမ သွားခေါမကလေး
ပေါ့။

၄၈ ပုညခင်

ညိုချောနဲ့ စတော့ခွဲတဲ့ အဲဒီနေ့မှာ ဆုံခဲ့ရတဲ့ မေ
ကျော့ရှင်း အကြောင်းကိုတော့ တွေးရင်း သူ့အမြင်ကတ်မိပါသည်။
အလှူဂုဏ်မောက်တဲ့ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို လုံးဝ
လုံးဝ ကြည့်မရ။

“ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကျော်ရသကတော့ ငါတို့
အားလုံးရဲ့ သူရဲကောင်းပဲ”

ညိုချောသည် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့်
မွှေးမွှေးဥတို့ပြောသမျှကို နားထောင်နေခဲ့၏။ ဒီအုပ်စုနဲ့ လာပေါင်း
လိုက်တိုင်း သူမစိတ်တွေ ပျော်ရွှင်အားရှိလာတတ်သည်။ မေ
ကျော့ရှင်း နားမှာ နေရတုန်းကလို စိတ်အားငယ်မှုမျိုးကို လုံးဝ
မခံစားရတော့ချေ။

“နင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ညိုချောရယ်၊ ကျော်ရသ ဒီခိုင်းက
ဘယ်လောက်မိုက်သလဲ၊ အရပ်ကလည်း အမြင့်ကြီးရုပ်
ကလည်း ချော၊ အဲဒီလိုလူမျိုးက တို့လို ရုပ်ဆိုးမကလေး

ကို အပြုံးကလေးနဲ့ လာကူညီတဲ့ နေ့ကဆို ဖြစ်သွားတယ် မှတ်သလဲ...”

“ပြောပါဦး... ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

ညိုချောက စိတ်ဝင်တစား မေးမိတော့ ဖွေးဖွေးဥက တဟိဟိရယ်ရင်း...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ရင်ထဲမှာ နတ် က, သွားတာပေါ့”

“ဟမ်... နတ် က, တယ်! ဘယ်လို က, တာလဲ”

“နင်ကလည်းဟယ်... ဒုံးတေးပါ၊ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းဒိန်း ဒိုင်းဒိုင်း လှုပ်ရှားသွားတာကို တင်စားတာဟဲ့”

“နင်က ရင်တွေခုန်ပြီး သူ့ကို ချစ်သွားတာလား”

“ဟဲ့... တိုးတိုးပြောပါ၊ ရသ ကြားသွားပါဦးမယ်၊ ချစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟဲ့၊ ကြိုက်တာပေါ့၊ သူပုံစံက ဒီလောက်မိုက်တာ၊ သူ့လိုလူမျိုးက နွေးနွေးထွေးထွေး ကြင်ကြင်နာနာ လာလုပ်တော့ ငါ့မှာ အရမ်းသဘောတွေ ကျ၊ အံ့ဩမှင်တက်ပြီး ကံကောင်းလို့ သတိမလစ်တယ်”

“သဲလိုက်တာနော်”

“ဪ... တကယ်ပါဆို၊ ငါ့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ကို သူ့ကိုကြည့်နေမိတာ”

“အဲဒါနဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ယင်ကောင် ဝင်သွားရောလား”

“ညိုချောနော်... ငါ အကောင်းပြောနေတာ၊ ရသကလေး အရမ်းစိတ်ထားကောင်းတာ သိလား၊ အရမ်း ချစ်စရာ ကောင်းတာ”

“ချစ်စရာကောင်းလည်း နင်ချစ်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ သူနဲ့ နင်က တခြားစီ... လုံးဝ မလိုက်ဘူး”

“အံ့မလေး အတူတူချင်း တစ်မူးပိုဂျူနေရပြန်ပါပြီ၊ ငါ့ကျ ပြောတယ်၊ နင့်ကျ လှလိုလား”

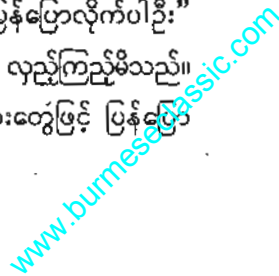
“ဟိဟိ... ရသကတော့ ပြောတယ်ဟဲ့၊ ငါက မချောပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းတယ်တဲ့”

“နင့်လို သွားခေါ်ခေါ်ပုံကြီးကိုလေ”

“အံ့မယ်... အဲဒီ ခေါ်နေတဲ့ သွားလဲ ဖြူပြီး ယုန်ကလေးလို ဖြစ်နေတော့ တစ်မျိုးလေး ဆန်းတယ်တဲ့”

“ဒါများ... အဲဒါမျိုးက ရသပြောနေကျ၊ သူက သူများ တကာကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောတဲ့နေရာမှာ စုပါ၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောတာပဲ၊ လှမျိုးမြတ်မြတ်နွယ်နဲ့ ပန်းသန္တာခင်ကိုလည်း ပြောတာပဲ၊ ဟိတ် မိပန်းနဲ့ မယ်လှ ရသက နင့်တို့ကို ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတာ ပြန်ပြောလိုက်ပါဦး”

ညိုချောက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူတို့ကလည်း ပီတိဖြာသော မျက်နှာကလေးတွေဖြင့် ပြန်ပြောကြပါသည်။

“ငါ့ခြေထောက်ကလေး တစ်ဖက် နိမ့်နင်းနိမ့်နင်း ဖြစ်နေတာဟာ ကဗျာတဲ့”

“ကဗျာ !”

“ဟုတ်ပါ ... ငါ အဲဒီလို နိမ့်နင်း နိမ့်နင်း လျှောက်တဲ့ပုံက ထူးခြားပြီး ကဗျာဆန်တယ်တဲ့၊ သူ အဲဒီလို ပြောလိုက်ကတည်းက ငါ အားမငယ်တတ်တော့တာ၊ မယ်လှကိုလည်း ပြောသေးတာနော်၊ ပြောပြလိုက်ပါဦး မယ်လှရဲ့”

“ငါက ထူးခြားဆန်းသစ်တယ်တဲ့၊ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် မရှိနိုင်လို့ ရှားပါးလှသားကလေးတဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ့ဆံပင်လေးတွေက ထူထူအုပ်အုပ်ကလေးမို့ လှတယ်တဲ့၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ငါတို့မှာ ပျော်နေရတာပဲ၊ အရင်လိုလည်း အားမငယ်တော့ဘူး၊ ငါတို့ကို အရေးမစိုက်တဲ့ ကောင်တွေက ရသ ခြေဖျားတောင် မမီတာ၊ ရသလို လူက ဂရုစိုက်ရတဲ့ ငါတို့ အုပ်စုက အရမ်းပေါ်ပြူလာ ဖြစ်တာဟာ”

“ငါလည်း နင်တို့ အုပ်စုထဲကို ဝင်မှာနော်”

“အေးပါ ... ဝင်ပါ၊ ရသကလည်း နင့်ကို ဖိတ်ခေါ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်နော် နင့် မေကျော့ရှင်းက ပြဿနာမာ နင်က သူနဲ့တွေ့နေကျဆိုတော့ အခုမှ ငါတို့နဲ့ လာတဲ့ရင် ငါတို့ကိုပါ ပြဿနာ လာရှာနေဦးမယ်”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ သူနဲ့တွေ့ရတာလည်း မပျော်ပါဘူး၊ သူက ငါ့ကို တန်းတူပေါင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါက အမြဲတမ်း သူ့တပည့်လက်သားလို နောက်က လိုက်ပြီး သူ့အလှကို ထင်ပေါ်အောင် ပံ့ပိုးပေးနေရသလိုပဲလို့ ခံစားရတယ်”

“အေးလေ ... ငါတို့လည်း အဲဒီလိုပဲ မြင်တယ်၊ မေကျော့ရှင်းက ရုပ်ကလေး လှပေမယ့် စိတ်ထားလုံးဝမကောင်းဘူး”

“သတိတော့ထားနော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ရသကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ၊ ရသက သူ့ကို အရေးမစိုက်လို့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး ပိုစိတ်ဝင်စားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

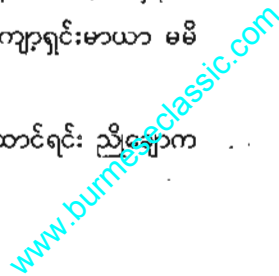
“သူ့လို ယောက်ျားတကာကို ခိုင်းစားတဲ့သူမျိုးကို ရသကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ပြောနိုင်မလားဟဲ့ ဖွေးဥရဲ့၊ ယောက်ျားဆိုတာက အလှကြိုက်မျိုး၊ ကျော့ရှင်းဘက်က မာယာတွေ သိပ်သုံးလာရင် ရသဘက်က မညွတ်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး”

“တို့ရဲ့ ရသနဲ့ ကျော့ရှင်းနဲ့ လုံးဝမတန်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဟာ ရသကိုတော့ ကျော့ရှင်းမာယာ မမီအောင် ငါတို့ ကာကွယ်ပေးရမယ်”

ဖွေးဥတို့ ပြောစကားကို နားထောင်ရင်း ညိုချောက

ရင်ထိတ်နေမိပါသည်။ ရသ ကျော့ရှင်းကို စိတ်ဝင်စားမှာကို ညိုချော တကယ်ပဲ စိုးရိမ်နေမိပါသည်။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အဖြစ် ကိုးကွယ်မတတ် အထင်ကြီးလေးစား သဘောကျမိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ ကျော့ရှင်း ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းသွားရမည့် အဖြစ်ကို လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်ပါ။

ဖွေးဥတို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်မှာ ဘယ်လိုရှိသည် မသိရ ပေမယ့် ညိုချောရဲ့ အတွင်းစိတ်မှာတော့ ရသကို ခပ်နက်နက် ငြိတွယ်သွားသည်။ ပခုံးပေါ်ကို သူ့ဂျာကင်လေး နွေးနွေးထွေးထွေး ကျလာစဉ်က ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို ဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ်ခံစား လိုက်ချင်သည်။ မတန်တရာဟုပဲဆိုဆို ရသကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

ကိုယ့်ရုပ်ဟာ သူ့ရုပ်နဲ့ မတန်ဘူးပဲထား။ ရင်ထဲမှာ တော့ ကျိတ်ပြီး ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ လှလှ မလှလှ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသား ရှိကြတာချင်းတော့ အတူတူပင်။

“ဟော...ဟိုမှာ ရသ လာပြီ”

ဖွေးဥအသံကြောင့် ညိုချောရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ကာ ထူပူလာသည်။ လူမြင်ရင်တောင်မပြောနဲ့၊ ရသ နာမည် ကြားတာနဲ့တောင် လူက မူမမှန်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ရသကို ပြန်ပေးဖို့ ကျကျနနလျှော်ဖွပ်လာခဲ့တဲ့ ဂျာကင်လေးကို သူ့ရင်ဘတ်

မှာ ဖိအပ်ထားမိပြီး လက်ဖျားကလေးတွေပင် တုန်ယင်လာသည်။ ရသလာလမ်းကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ စမတ်တကျ ကြည့် ကောင်းလှတဲ့ ရသပုံစံ၊ ရသ အပြုံး၊ ရသရဲ့ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း မှုတွေကို တွေ့ရစဉ်မှာ ရင်တွေ ဆောင့်ခုန်လာရပြန်ပြီး ပါးစပ် ကလေးက ဟသထက်ဟသွားသည်။ စောစောတုန်းက ဖွေးဥတို့နဲ့ သွက်သွက် လက်လက် စကားပြောနေတဲ့ ပါးစပ်က ခုတော့ လေးပင် နှုတ်ဆွံ့နေသည်။ ရသရယ်... ရှင်ဟာ တကယ်ပဲ ပြုစား နိုင်တာပဲနော်...။

“ဟော...ညိုချောပါ ရောက်နေတာကိုး၊ လူစုံတက်စုံ ပါလား”

ရသက နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် ညိုချောက ကြောင် ငေးနေတာမို့ မယ်လှက ညိုချောလက်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟဲ့ ညိုချော နင့်ပါးစပ်တို ဈေးပါဦး”

ဟု တီးတိုးကပ်ပြောလိုက်တော့မှ ညိုချောက သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ နတ်ပူးသလို တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် ဂျာကင်လေးကို ရသထံ ကမ်းပေးရင်း...

“ရသ...ဒီ...ဒီမှာ ဂျာကင်၊ ညို...ညိုချော လျှော်လာ တယ်၊ ရေ...ရေမွှေးလည်း ဆွတ်လာတယ်၊ မွှေး...မွှေးရဲ့ လား မသိဘူး”

“ဟဲ့...ညိုချော နင် အဖျားတက်နေတာလား၊ နင့်ကြည့်ရတာ ကတုန်ကရင်နဲ့”

“ဟင်...မတက်ပါဘူး၊ ဘာ...ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

မိပန်းက လှမ်းပြောတော့လည်း ညိုချောက အူတူတူ ပြန်ဖြေပြီး ရသဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ...

“ရသ...ဒီမှာ ရသဖို့ အုန်းစိမ်းဂျယ်လီကျောက်ကျော၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထိုးခဲ့တာ”

“ဒါက သစ်သီးစုံ ကိုးမျိုးလောက်ကို ခွဲစိတ်ပြီး ဘူးထဲ ထည့်လာတာ ရသစားဖို့၊ မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း ရသစားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ဦးမယ် သိလား၊ ကျွန်မက ရသတို့နဲ့ပဲ တွဲတော့မှာ သိလား၊ ဟင် ရသမှာ ချွေးတွေနဲ့ပါလား၊ ရော...ရော တစ်ရှူးယူပါဦး”

“ကျေးဇူးပါဗျာ...ဟိတ် ဖွေးဥတို့ ညိုချောက တို့အဖွဲ့ထဲကို နောက်မှ ရောက်လာပေမယ့် နင်တို့ထက် ပိုသိတတ်တယ် တွေ့လား”

ရသက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ပြောလိုက်ပြီး မုန့်ဘူးတွေကို ဖွင့်စားလိုက်ပါသည်။ ညိုချောက သူ့ပုံစံကလေးကို သတိလက်လွတ် ငေးမောနေမိပြီး သတိဝင်လာလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသောအခါ ညိုချောကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော ဖွေးဥတို့ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟဲ့...ငါတို့ဖို့ရော...ငါတို့ စားဖို့ရော...”

မယ်လှက အငမ်းမရမေးလိုက်တာမို့ ညိုချောက သွားခေါလေးတွေ ပြူးခနဲပေါ်လာသည်အထိ ဟီးခနဲ ရှက်ရယ်စာချက်ရယ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါလုံးဝကြည့်မရတော့ဘူး သိလား ညိုချော”
မေကျောရှင်းက ညိုချောကို စတင် စိန်ခေါ်လိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်လား... ကြည့်မရဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”
ညိုချောကလည်း အားကိုးတွေ ရှိခဲ့ပြီမို့ မခိုးမခန့်
ကလေး ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ကျောရှင်းသည် ညိုချောရဲ့ ထိုအမူအရာနှင့် ထို
လေသံကို အမြင်ကတ်ကာ ဆတ်ဆတ်ခါ၍ သွားလေသည်။

ညိုချောဟာ ခုတလောမှ မြောက်ကြွကြွကလေး
ဖြစ်ကာ ကျောရှင်းကို ပမာမခန့် လုပ်ချင်လာသည်။ တကယ်

တော့ ညိုချောဆိုတာ ကျော့ရှင်းကို အမြဲငေးမောအားကျခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ကျော့ရှင်းရဲ့ အလှနှင့် မျက်နှာပွင့်မှုတွေအောက်မှာ ညိုချောက အမြဲမှိန်ဖျော့နေတတ်သည်။

ခုတော့ ကျော်ရသရဲ့ စနက်ကြောင့် ညိုချောက မာန် ကလေးတကြွကြွဖြင့် ပြောင်းလဲလာလေသည်။ ကျော်ရသနဲ့ ရုပ်ဆိုးမကလေး သုံးယောက်အုပ်စုထဲမှာ ညိုချောကလည်း ဝင်ဆန့် နေကာ ဟိုသွား ဒီသွား ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတာကို ကျော့ရှင်း က လုံးဝ ကြည့်မရတော့ချေ။

ကျော့ရှင်းရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်ဖြင့် တန့်န့်ဖြစ်လှပြီ။ ကျော်ရသဟာ ကျော့ရှင်းကိုတော့ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ညိုချောနှင့် တတွဲတွဲ သွားလာရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတာကိုတွေ့ရတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူ့ ရုပ်ဆိုးမကလေးအုပ်စုကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်တတ်တာ၊ ရင်းနှီးခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိတာ၊ မေကျော့ရှင်းလို လူတကာကဝိုင်းငေးရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ ဥပေက္ခာ ပြု နိုင်တာတွေဟာ ကျော့ရှင်း ဒေါသကို ဆွနေတာနှင့်တူသည်။ ကျော်ရသကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူရင် ကောင်းမလဲဆိုသောအတွေး ဟာ ကျော့ရှင်းစိတ်ကို အမြဲစိုးမိုးနေသည်။

“နင် သိပ်မာန်တက်မနေနဲ့ ညိုချော၊ ခုမှ ကျော်ရသတို့ အုပ်စုအားကိုးနဲ့ နင် ငါ့ကို အရေးမစိုက်သလို လုပ်ပြနေ

တာ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား၊ အရင်တုန်းကဆို ငါ ဘယ် သွားသွား နင် အမြဲလိုက်တာမဲ၊ ခုကျမှ ကျော်ရသတို့နဲ့ ချိန်းထားလို့၊ ကျော်ရသတို့က မုန့်ကျွေးမယ်ဆိုလို့ဆိုတာ မျိုး အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ နင် ငါ့ကို ရှောင်တယ်”

“ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောချင်တယ် ကျော့ရှင်းရယ်၊ ငါ နင်နဲ့ တွဲလာသမျှအချိန်တိုင်းမှာ နင်က ငါ့ကိုဗိုလ်ကျစိုးမိုးနေ သလိုမျိုး ခံစားရတယ်၊ နင်နဲ့ယှဉ်တိုင်း ငါ့ကိုယ်ငါ သိမ် ငယ်တယ်၊ ဒီပဲရက်ရှင်ရတယ်၊ နင်နဲ့တွေ့ရင် ငါ့ရပ်တည် မှုက ပျောက်ဆုံးနေသလိုပဲ၊ ရသတို့ ဖွေးဥတို့နဲ့ကျတော့ အဲဒီလို မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ငါ့ကို တန်းတူဆက်ဆံ တယ်၊ သူတို့နဲ့တွေ့မှ ငါ့မှာလည်း ငါ့ရပ်တည်မှုနဲ့ငါ ရှိခွင့်ရသေးတယ်ဆိုတာ သိလာတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့က ငါ့ကို အသုံးမချဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ငါ ပျော်တယ်”

“ငါက နင့်ကို ဘာအသုံးချမိလို့လဲ၊ တကယ်တမ်း အသုံး ချနေတဲ့သူက ကျော်ရသပဲ၊ နင်က တော်တော် အတာပဲ နော်၊ ရသက နင့်ကို အသုံးချလို့အသုံးချမှန်းတောင် မသိ ဘူး”

“ရသက ငါ့ကို ဘာအသုံးချလို့လဲ”

“သူက ငါ့ဆီက စိတ်ဝင်စားမှုကို လိုချင်လို့ ငါ့လို မလှတဲ့ နှင့်ကို ဂရုစိုက်ပြနေတာလေ။ အဲဒါ နှင့်ကိုအသုံးချတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး ကျော့ရှင်း၊ ရှင့်ကိုရှင် သိပ်အထင်မကြီး စမ်းပါနဲ့။ ယောက်ျားတိုင်း ရှင့်ကို ကြိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးရှိနေတာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ရသက ရှင် ထင်သလို ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူက ငါ့ကိုရော ဖွေးဥတို့ကိုပါ ဖြူဖြူစင်စင် ခင်တာ”

“အဲဒီလောက် မရိုးစမ်းပါနဲ့ ညှိချောရယ်။ ရှင်တို့နဲ့တွဲတော် ဟာ သူ့ကို လူတကာက အံ့ဩဂရုစိုက်လာစေတဲ့ စတန့် ထွင်မှု တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်”

“သူက ရှင့်လိုမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင်က ယောက်ျား ဘယ်နှယောက်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးဖူးလို့ ဒီလိုတပ်အပ်ပြောနိုင်တာလဲ။ ယောက်ျားတွေကို အလွယ် တကူ မယုံစမ်းပါနဲ့။ ငါက ငါ့ကိုချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျား တွေ အများကြီးနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်။ ယောက်ျားတွေမှာလည်း မာယာတွေ လှည့်ကွက်တွေရှိနိုင်တာပဲ။ ငါတော့ ဘယ် ယောက်ျားမှ မယုံပါဘူး။ ကိုယ့်အလှကို မက်မောပြီး ချဉ်း ကပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ခိုင်းစရာလို့ပဲ မှတ်တယ်”

“နင့်အဲဒီအကျင့်ကြီးကိုလည်း ငါမကြိုက်ဘူး ကျော့ရှင်း။ ကိုယ်မကြိုက်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို မကြိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောပြီး ခပ်ရှင်းရှင်းနေပေါ့။ ဘာလို့ လျှောက်ခိုင်းနေမလဲ။ အဲဒါကြောင့် နှင့်ကို ရသက ကြည့်မရတာ”

“ဘာ... သူက အဲဒီလိုပဲပြောလား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီအကျင့် မျိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သဘောမကျဘူး”

“သူ သဘောမကျတော့ရော ငါက အရေးစိုက်ရမှာလား”

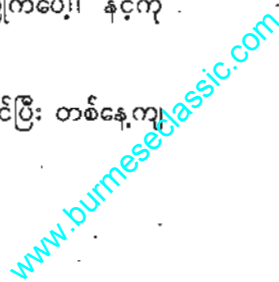
“ဟိုကလည်း နှင့်ကို အရေးမစိုက်ခိုင်းပါဘူး။ သူ့ဘာသာ နေနေတာ။ နင်သာ ရသ ဘယ်သွားတယ် ဘာလုပ်တယ် ဘယ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်ဆိုတာ လိုက်ကြည့် စိတ်ဝင် စားပြီး မလိုတမာ ဖြစ်မနေနဲ့”

ကျော့ရှင်းက ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ...

“ညှိချော... နင်တော်တော် စွာနေပါလားဟင်။ နင် ရသကို များ ကြိုက်နေသလား”

“ငါ့ဘာသာ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်ပေါ့။ နှင့်ကို ပြောပြဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးယဉ် ဘဝင်မြင်ပြီး တစ်နေ့ကျ နင်ရူးသွားမှာစိုးလို့ ပြောနေရတာ”

“ငါ့အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နင့် အတွက်သာ နင်စိုးရိမ်ပါ”

“ငါက ဘာကို စိုးရိမ်ရမှာလဲ”

“နင့် ဘေးနားမှာ အစစ်အမှန် လူတွေမှ မရှိတာ၊ အဲဒီဘဝ ကြီးကို နင် ထင်ယောင်ထင်မှား ပျော်မိနေမှာ စိုးတယ်။ ရသက ငါတို့ကိုပြောတယ် သိလား၊ တကယ်တော့ ရစ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အပေါင်းအသင်း လုပ်တဲ့ ကူညီတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘူးတဲ့ တကယ်ကို ရိုးရိုးသားသား ကူညီကြတာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတွေက အရမ်းကံကောင်းတယ်တဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကူညီတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာ ကျတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေအများကြီးရှိတယ်တဲ့၊ သာယာမှု တွေလည်း လိုချင်ကြတယ်တဲ့၊ အလှတရားအပေါ်မှာ သူတို့ စိတ်က သာယာလို့ သူတို့စိတ်ကို သူတို့ပျော်ရွှင်စေချင်တဲ့ အတ္တနဲ့ လိုက်လျောကူညီကြတာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ရုပ်ချော ချော မိန်းကလေးတွေက ကံဆိုးနေကြတာတဲ့”

“ကြည့်စမ်း... သူက ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုပြောတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့ကို စောင်းပြောချင်တာပဲ ဖြစ်မှာ...”

“ရှင်ကလည်းနော်... ရသက ရှင်အကြောင်း အမြဲတွေးပြီး ရှင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုပဲ ပြောနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့ပဲ ပြန်ပြီ၊ စိတ်ချ... ရသက ရှင်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

ညိုချောက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကလေး ပြောလိုက်ရာ ကျောရှင်းရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေက မာနဖြင့် ဖျတ်ဖျတ်ခါသွား ဝါသည်။

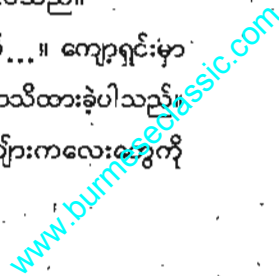
“ယောက်ျားမှန်ရင် ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့သူ တစ်ယောက် မှမရှိဘူး ညိုချော”

“ဟယ်... အဲဒီလောက်တောင် အထင်ရောက်နေတယ် လား”

“ရှင် စောင့်ကြည့်လိုက်လေ ညိုချော၊ နုချိန်မှာ ရသဟာ ငါ့ကိုသူ့ သိစိတ်ထဲက စိတ်မဝင်စားရင်တောင် မသိစိတ် ထဲမှာတော့ စိတ်ဝင်စားနေမှာပဲ၊ တစ်နေ့ကျ အဲဒီစိတ်ဟာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာဦးမှာပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အဲရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမတွေဆီမှာ ကြာကြာ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါဘူး၊ သူတစ်နေ့ ကျ နင်တို့အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ငါ့ဆီရောက်လာစေ ရမယ်၊ ငါခိုင်းသမျှလုပ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

ကျောရှင်းက စိန်ခေါ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသောအခါ ညိုချောစိတ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထူပူကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျောရှင်း ဘာတွေလုပ်မှပါလိမ့်...။ ကျောရှင်းမှာ အမျိုး ၄၀ မက မာယာတွေရှိနေတာကို ညိုချောသိထားခဲ့ပါသည်။ သူ့နံဘေးမှာ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့ ယောက်ျားကလေးတွေကို

အလျှော့အတင်းကလေးဖြင့် အလိုက်သင့် ကြိုးဆွဲရင်း သူ့နားက မခွာနိုင်အောင် လုပ်ထားနိုင်တာကိုက ကျော့ရှင်းရဲ့ အစွမ်း ဖြစ်သည်။

ရသက ကျော့ရှင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးပဲထား၊ ကျော့ရှင်းကသာ အတင်းလာတွယ်ငြိလျှင် ရှောင်နိုင်ပါ့မလားဟင်။ သူလည်း ယောက်ျားဆိုတော့ ပါးစပ်ထဲ လဲက်ညှိုးကလေး သွေးထဲညှိပေးရင်တော့ မကိုက်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားမသိ။

မေကျော့ရှင်းရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကြောင့် ချောက်ချော်ထဲ ချားချားဖြစ်သွားခဲ့ရသော ညိုချောသည် ဖွေးဥတို့ထံ အားကိုး တကြီး ရောက်ရှိသွားပြီး ရင်ဖွင့်မိပါသည်။ ဖွေးဥတို့ကလည်း မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ...

“သူက တကယ်ပဲ အဲဒီလိုပြောတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှပဲဟယ်၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ အရမ်း အထင်ကြီးနေတာ ဖွေးဥရဲ့၊ တကယ်လည်း အဲဒီဘက်မှာ သူက အစွမ်းရှိတယ်၊ သူ့ကြံရင် ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ဘူး ရသလည်း ဘာသာနဲ့ ထုထားတာမို့လို့လဲ၊ ကျော့ရှင်း

ဘက်ကသာ နည်းနည်းလေး ကြိုးစားလိုက်ရင် ပါသွား နိုင်တယ်”

“ငါတို့ရဲ့ ရသကို လျှော့မတွက်စမ်းပါနဲ့ ညိုချောရယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ငါသိဆုံးပါ၊ သူ ကျော့ရှင်းကို လုံးဝ ကြည့်မရတာ အမှန်ပဲ”

“ဟဲ့... အဲဒီကြည့်မရဘူးဆိုတာကိုက မူမမှန်တာလေ၊ ပုံမှန် အတိုင်းဆို ဘာခံစားချက်မှ မရှိသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

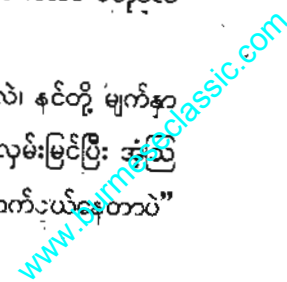
“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့လေးယောက် ရှိသားပဲ၊ ရသကို ကျော့ရှင်းရန်က ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျော့ရှင်းဆီက မာယာလက်နက်တွေ ထုတ်မသုံးခင် ကြိုတင်သတိပေးထားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ပေါ်တင်ကြီးဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ၊ အရိပ် အမြှက်ကလေးတွေ ဝိုင်းပြောထားကြတာပေါ့”

သူတို့အားလုံးက ရသအလာကို စောင့်ကြိုနေလိုက် ကြသည်။ သိပ်မကြာခင် ရသက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော စတိုင်လ် ဆေးဖြင့် သူမတို့ထံ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟိတ်... ရောင်းရင်းတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်တို့ မျက်နှာ ကလေးတွေကို အဝေးကြီးကတည်းက လှမ်းမြင်ပြီး အံ့ညံ့ နေတာ၊ မျက်နှာလေးတွေက ဆီးစေ့လောက်ပဲ ယုံနေတာပဲ”

၆၈ ပုညခင်

ဖွေးဥက သက်ပြင်းကြီးကို ခပ်နင့်နင့် ချလိုက်ရင်း...

“နင့်အတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ ရသရယ်...”

“ငါ့အတွက် ! ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အခု မဖြစ်သေးပေမယ့် နောင်ဖြစ်လာမှာကို ကြိုတော့ စိုးရိမ်မိလို့ပေါ့၊ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေက မလွယ်ဘူး ရသရဲ့၊ တို့လို ရိုးရိုးသားသားကလေးတွေဆိုတာ အရမ်းရှားသွားပြီ”

ဖွေးဥ အပြောကြောင့် ရသက ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဒါပေမယ့် နင်ကတော့ မရိုးပါဘူး ဖွေးဥရယ်”

“ရသနော်... ငါက ဘာလို့ မရိုးသားရမှာလဲ”

“နင့်မှာ အရိုးမှ မရှိတာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး အသားချည်ခဲဟား...ဟား”

ရသက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ယိမ်းထိုးကာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဟဲ့... ငါတို့က အတည်ပြောမလို့ နားထောင်”

“အေးပါ... ပြောပါ၊ နားထောင်နေပါတယ်”

“တချို့ လှလှပပ မိန်းကလေးတွေကလေ...”

“အေး...”

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားဖူးတယ် ၆၉

“ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို သူတို့အလှမှာ ကျဆုံးအောင် ဖြားယောင်းပြီး သူတို့ကြီးဆွဲရာ က၊အောင် လုပ်တတ်ကြတယ်”

“ဆိုင်းမပါရင် ဘယ်လို က၊မှာလဲ”

“ဟမ်... ဘာပြောတယ်”

“ဘေးက ဆိုင်းတီးပေးမှ ငါက က၊တတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီ မိန်းမလှလှလေးတွေက ဆိုင်းပါတီးပေးမယ်တဲ့လား”

“ရသနော်... အတည်ပြောနေတာ၊ လာမနေခက်နဲ့၊ နင့်အပေါ် ကျရောက်လာနိုင်ချေရှိတဲ့ အန္တရာယ်ကို ငါတို့က ကြိုတင်ကာကွယ်နေတာ”

ဖွေးဥစကားက လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်တာမို့ ညှိချောကြားဝင်လာကာ...

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ပြောမယ် ရသ၊ တ... တကယ်တော့ အလှဆိုတာဟာ အရေပြား တစ်ထောက်ပဲ”

“ညှိချောတို့ကတော့ ရသရှေ့ရောက်ရင် စကားက ထစ်ပြီ”

မယ်လှက ဝင်ပြောတာမို့ ညှိချောက စကား မထစ်အောင် သတိထားရင်း အရဲစွန့်ကာ ပြောရ၏။

“လှတာမက်ရင် ညှိစာခက်မယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရသကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ရသက ညိုချော စကားကို ရယ်ချင်လာကာ...
“ကြားတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တကယ်
ဟုတ်လို့လား၊ လှတဲ့ မိန်းမကို ယူပြီး သူက ထမင်းချက်
မကျွေးလည်း ပိုက်ဆံရှိရင် ဟိုတယ်မှာ သွားစားလို့ ရသား
ပဲ၊ ညစာက ခက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“စကားပုံက အဲဒီသဘောမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မ ပြောချင်
တာက ...”

“အေးပါ ... ငါလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဆက်ပြော ...”

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရုပ်လှပြီး စိတ်ပုပ်တဲ့ မိန်းမတွေ ရှိတယ်
ဆိုတာလည်း ရှင်သိထားရမယ်”

“အေး... သိထားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ နောက်တစ်ခု
သိသေးတယ်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရုပ်သိပ်မလှပေမယ့် စိတ်
လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဥပမာ ညိုချော
ဖွေးဖွေးဥ၊ မျိုးမြတ်မြတ်နွယ်၊ ပန်းသန္တာခင်”

“ဟိဟိ... ရသတို့ကတော့ ငါတို့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
သိပ်ပြောတတ်တာပဲ”

ဖွေးဖွေးဥက တဟိဟိရယ်ရင်း သဘောတွေကျနေ
သည်။ မိပန်းက ညိုချောစကား လိုရင်းမရောက်နိုင်တာကို စိတ်
မရှည်ဖြစ်လာကာ ဝင်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ငါတို့ပြောချင်တာကဟာ ရုပ်လှတဲ့မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ယောက်ကများ နင့်ကို အဲစီကလီလုပ်လာခဲ့ရင်
နင် ညွတ်မသွားဖို့ဘဲ၊ လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာ
ကို ခံပြီး နင်စိတ်ဆင်ရမှာတော့ ငါတို့လုံးဝ မကြည့်ရက်
ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ညိုချော အရှင်းဆုံး ဝင်နီဂုံးချုပ်
ဖစ်လိုက်သည်မှာ...

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရှင် မေကျော့ရှင်းကို ကြိုက်သွားမှာ
ကို ကျွန်မတို့ အရမ်းစိုးရိမ်တယ် အဲဒါပဲ”

“အေး... ရှင်းသွားတာပဲ၊ အစကတည်းက အဲဒီလိုပြော
လိုက်ရင် ပြီးသားနဲ့”

“နင် ငါတို့ကို အမှန်အတိုင်းပြော၊ နင် ကျော့ရှင်းကို
စိတ်ဝင်စားလား ရသ”

“လုံးဝပါပဲ မယ်လှရယ်၊ ကျော့ရှင်းများတော့ ကြောက်ပါ
တယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း သမိန့်ခမျာ့ သူခိုင်းသမျှ ဖွတ်ဖွတ်
ကြေအောင်လုပ်နေရတာ အရမ်းသနားဖို့ကောင်းတယ်”

“အေး... နင် မကြိုက်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါတို့က စိုးရိမ်လို့
ပြောတာ”

ဖွေးဥတို့က ခုမှ ဘဝင်ကျသွားပုံမျိုးနှင့် ပြိုင်တူ

၇၂ ပုညခင်

သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။ ညိုချောက်တော့ မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်း
ကလေးများဖြင့် ရသကို တိတ်တဆိတ်လေးခိုးကြည့်အကဲခတ်
နေမိလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ခုထိ အဖြေမသေးဘူးလား၊ ကျော့ရှင်းရယ်၊
ကျော့ရှင်းဆီက အဖြေကိုစောင့်ရတာ ကိုယ်လည်း နှလုံး
ရောဂါ ရတော့မယ်၊ စိတ်တွေ ဖိစီးလွန်းရင်လည်း အဲဒီ
ရောဂါ ရနိုင်တာပဲ ကျော့ရှင်းရဲ့၊ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေး
မှ မသနားဘူးလားဟင်”

ရဲသမိန်က ကျော့ရှင်းနား ကပ်၍ အသနားခံသလို
ပြောလိုက်သော်လည်း ကျော့ရှင်းက မသနားပေ။ အဲဒီလို အဖြေ
တောင်းခံတဲ့စကားတွေကို ကြားရလွန်းလို့ ငြီးငွေ့နေပြီ။

ကျော့ရှင်းအချစ်ကို ရဖို့စောင့်မျှော်နေတဲ့ ယောက်ျား
လေးတွေ အဖြေတောင်းသော စကားတွေက စတိုင်လ်အမျိုးမျိုး
ဖြစ်သည်။

တချို့က အပေါ်စား အချစ်ဝတ္ထုတွေထဲက ရိုးတုံး နေပြီဖြစ်သောစကားလုံးမျိုးတွေကို သုံးကြသည်။ ခုန သမိန် ပြောသလို 'မသနားဘူးလားဟင်' တို့၊ 'မင်းအချစ်ကို မရရင် သေရပါတော့မယ်' တို့။ တချို့ကျတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ ဟာသကားတွေ ထဲက စကားလုံးတွေကို သုံးကြသည်။ 'မင်းဆီကအဖြေကို စောင့် နေရတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ မီးတောင်ကြီးလို ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ ပါပဲကွာ' တို့၊ 'ကြည့်စမ်း... မင်းကို မျှော်ရတဲ့ ကိုယ့်လည်ပင်း ဟာ တစ်တောင်လောက်များ ရှည်နေပြီလား' တို့၊ အဲဒီစကား တွေက ကျော့ရှင်းကို တစ်စက်ကလေးက ရင်မခုန်စေနိုင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ကျော့ရှင်းက ရင်ခုန်တာမခုန်တာ ဘေး ချိတ်ကာ ကျော့ရှင်းနံဘေးမှာ သူတို့တွေ အောက်ကျို့ဝပ်တွား နေတာကိုပဲ ကျေနပ်နေသူမို့ သမိန်ကိုလည်း ခပ်စွေစွေကလေးပဲ ကြည့်မိကာ...

“ရှင်က ကျော့ရှင်းနဲ့ တွေ့ရတာကို စိတ်ဖိစီးတယ်လို့ ယူဆရင်လည်း မလာနဲ့ဟေ့!”

ဟု မထီတရိလေး ပြောလိုက်လေသည်။ သမိန်က ပျာထွက်သွားကာ...

“ဟာ... ကိုယ်ပြောတာ အဲဒီလို သဘောမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျော့ရှင်းနဲ့တွေ့ရတာ ကိုယ်အရမ်းပျော်တယ်၊ ကျော့ရှင်း ဆီက အချစ်ကို မရမှာသာ ကြောက်တာ”

“ကျော့ရှင်းက မမုန်းတတ်ပါဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို ကိုယ့်ကို”

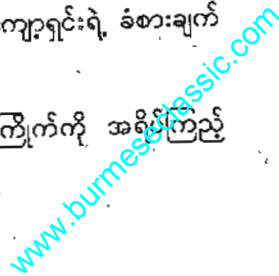
“မမုန်းဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ချစ်ထယ်လို့ ယူဆလို့မှ မရ တာလေ၊ ကျော့ရှင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းတဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီလိုသာ ယူဆရရင် တစ်လောကလုံး ကျော့ရှင်းရဲ့ ချစ်သူတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့”

“ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ်က ကျော့ရှင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မူပိုင် ချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာနော်။ စကားလုံးတွေက ရိုးတုံးလိုက်တာ။ ဒါ့ထက် ပိုပြီး ကျော့ရှင်းစိတ်ကို လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ်ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား။ ရှင် ဒီတံအောက်နေ ပြီပဲ သမိန်ရယ်။ cilia လို့ ပြိုင်ကားဆန်ဆန် ကားမျိုးကို တဝေါ ဝေါ မောင်းနေတဲ့ ရှင်လို ခေတ်လူငယ်ကလေးက ဒီလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ မေတ္တာတောင်းခံနည်းမျိုးကို သုံးလာလိမ့် မယ်လို့ မထင်မိဘူး။

ကျော့ရှင်းက သမိန်အကြောင်းကို စိတ်ပျက် လက် ပျက် တွေးတောနေမိပါသည်။ သို့သော် ကျော့ရှင်းရဲ့ ခံစားချက် အမှန်ကိုတော့ ပြောပြဖို့ စိတ်မကူးပါ။

သမိန်ဟာ ကျော့ရှင်း အကြိုက်ကို အရိုက်ကြည့်

ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် ကျော့ရှင်းကို ချဉ်းကပ်နေကြသည့် လူတွေထဲမှာတော့ ရုပ်ရည်ကော၊ အခြေအနေ ကော သူက သာသည်။ ကျော့ရှင်း ဘယ်သွားသွား လိုက်ပို့မည့် ဒရိုင်ဘာကောင်းသဖွယ်ဖြစ်သော၊ ကျော့ရှင်းဘာခိုင်းခိုင်း မငြီးမငြူ လုပ်ပေးနိုင်သည့် အတွင်းရေးမှူးကောင်းလေးသဖွယ်လည်းဖြစ်သော သူ့ကို မချစ်နိုင်ပေမယ့် လက်လွှတ်လိုက်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ သူ ကျော့ရှင်းဘေးမှာ ခြံရံလို့သာ နေပါစေဦး...။

ကျော့ရှင်းသည် သမိန်ကို စိတ်ပျက်ရင်းကပဲ ရသ အကြောင်းကို မဆီမဆိုင် တွေးမိကာ သွေးပူလာပါသည်။
ကျော်ရသ ... ရှင့်ကို နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး သိလား...။

“သမိန်... ရှင့်ကို မေးရဦးမယ် သိလား”

ကျော့ရှင်းက ရသ အကြောင်းမေးဖို့ စကားစလိုက် မိပါသည်။

“ကျော့ရှင်းကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားလို့ မေးမှာမဟုတ်လား။ တစ်သက်စာအတွက် ကိုယ်ဖြေထားမယ်။ ကျော့ရှင်းကို အရမ်းချစ်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သမိန်ရဲ့။ ကျွန်မ မေးတာက ကျော်ရသ အကြောင်းပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ တကယ်ကြည့်မရဘူးသိလား။

သူက တစ်မျိုး ကြောင်နေသလိုပဲနော်၊ သူ့အပေါင်းအသင်း ကောင်မလေးတွေကလည်း တစ်မျိုးလေးတွေ၊ သူတမင် စတန့်ထွင်ပြီးတော့များ ပေါင်းနေသလားဟင်”

“စတန့်ထွင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဒီကောင် ကြီးက စိတ်ထားတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဝမ်းတွင်းပုပ်ဆိုရင် ရှင်သိနိုင်မလား သမိန်ရဲ့”

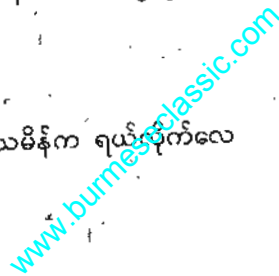
“ပေါင်းလာတာ ကြာပြီဆိုတော့ သူ တကယ်ပုပ်ရင် ခုလောက်ဆို သိလောက်ပြီလေ၊ သူ့အကျင့်က လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆို ကြည့်မရတတ်တာတော့ ကိုယ် သိ တယ်”

“အဲဒါ သူ့ရဲ့တကယ့်စိတ်ရင်းကို အရမ်းထိန်းပြီး ဆန့်ကျင် ဘက်လုပ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အလှမကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့မှမရှိတာ၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့ ရင် သူ့စိတ်သူ မနိုင်မှာစိုးလို့ ရုပ်ဆိုးဆိုးကလေးတွေပဲ ရွေးပေါင်းနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုယ်သိသလောက်တော့ သူက မိန်းကလေးတွေကို သိပ် စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး”

“ဒါဆို ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကျော့ရှင်းစကားကြောင့် သမိန်က ရယ်ဖို့ကလေး

သည်။ ကျော့ရှင်းကတော့ သမိန်နှင့်အတူတိုင်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး ကျော်ရသ အကြောင်းကိုသာ တန့်န့် တွေးနေမိပါသည်။

ကျော့ရှင်းကိုတွေ့လျှင် ဂရုမစိုက်သလိုလို မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားတတ်တာ။ ယောက်ျားကလေးတွေကို ကျော့ရှင်းတစ်ခုခုခိုင်းနေတာတွေ့လျှင် သံရော်ပြုံးကလေးနှင့် ကြည့်သွားတတ်တာတွေက ကျော့ရှင်းရဲ့ မခံချင်စိတ်ကို ဆွဲနေတာနှင့် တူသည်။ ကျော့ရှင်းက တွေးရင်း ရင်ပူလာကာ...

“သမိန်... ကျွန်မ အဲအေးသောက်ချင်တယ်”

“ရမယ်... ရမယ်၊ ကိုယ် မှာပေးမယ်”

“ဒီဆိုင်က အအေးကိုမှ မသောက်ချင်တာ၊ ဒီမှာက သီးစုံဖျော်ရည်မှ မရတာ၊ ကျွန်မက နာနတ်သီး ဖျော်ရည် သောက်ချင်တာ”

“ရတယ်လေ... ဟိုနားက ဆိုင်လေးမှာ ကိုယ်ပြေးဝယ်ပေးမယ်၊ ကျော့ရှင်း ဒီကပဲစောင့်၊ ဒီဆိုင်က Airconနဲ့ အေးတယ်၊ အပြင်ထွက်ရင် ပူတယ်”

“သစ်သီးတွေလည်း စားချင်တယ်”

“ဘာတွေ စားမလဲ”

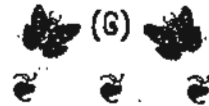
“ပန်းသီး၊ စပျစ်သီး၊ ဆီးသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ပိန္နဲသီး၊ ဖရဲသီး အစုံပဲ စားချင်တာ”

“ရမယ်... ရမယ်၊ သစ်သီးတန်းဘက်ကို ကိုယ်ပြေးဝယ်လိုက်မယ်”

သမိန်က အပြေးအလွှားထွက်ခွာသွားပြီး သိပ်မကြာခင် ဖရဲသီး အလုံးလိုက်၊ ငှက်ပျောသီး အဖီးလိုက်၊ နာနတ်သီး အလုံးလိုက်ကို မနိုင်မနင်း ပိုက်ပွေ့ သယ်လာကာ ကျော့ရှင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ကျော့ရှင်းကတော့ အမိန်ကို ကြည့်ရင်း သမိန်နေရာမှာ ကျော်ရသကိုများ ခိုင်းလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်တောင် အရသာ ရှိလေမလဲဟု တွေးမိနေလေသည်။

“ဒီနားရောက်တုန်း ညိုချောဆီတော့ ဝင်လိုက်ဦးမှပါ”

ကျော်ရသသည် ညိုချောတို့အဆောင်ရွက်အဖြတ်
မှာ သူငယ်ချင်းမကလေးကို သူတိတရဖြင့် ဝင်တွေ့ဖို့ စိတ်ကူး
မိလေသည်။ ကိုယ့်အပေါ် အားကိုးတွယ်တာလှတဲ့သူမကို သူက
လည်း နှမကလေးလို ကရုဏာထားကာ ခင်မင်ခဲ့မိပါသည်။
ကိုယ့်ကိုတွေ့လို့ သူမ ပျော်ရွှင်သွားတတ်တာကိုလည်း အသိ
အမှတ်ပြုထားခဲ့သည်။ ခုလည်း သူမကို ပျော်စေချင်တာမို့ သူမ
တို့ အဆောင်ရွက် စတိုးဆိုင်မှာ စားစရာတချို့ဝင်ငယ်ပြီး သူမရဲ့
အဆောင်ရွက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲရှင်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ညိုချောနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ညိုချော...”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လှမ်းမေးတော့ သူက ရိုးရိုးကလေးပဲ ဖြေပါသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်သလို ပြန်မေးနေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...ညိုချောနဲ့တွေ့ချင်တာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ကျော်ရသ ရောက်နေတယ် ပြောပေးပါ”

“ဪ...အင်း...အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ခဏစောင့်ပါ”

ကောင်မလေးက အဆောင်အတွင်းဘက်သို့ သုတ် သုတ်ပျာပျာဝင်သွားသည်။ သူမက ကျော်ရသကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ ဖိုလှိုက်လွန်းတာမို့ ရင်ဘတ်ကလေးကိုတောင်မိပြီး ညိုချောကို ရှာရပါသည်။

သူမ သိသလောက်တော့ အဆောင်နေ သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ညိုချောဆိုတဲ့ သွားခေါမလေးထံ ဒီလို အကောင်း စား ယောက်ျားလေး ဧည့်သည်မျိုး မလာဖူးတာမို့ပင်။

အဆောင်နေ မိန်းကလေးအများစုထံ ယောက်ျား လေး ဧည့်သည်တွေ လာတွေ့ကြ၊ ပိုးပန်းကြ၊ ဂစ်တာတီးကြ ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိပေမယ့် ညိုချောကိုတော့ ဘယ်ယောက်ျားမှ မပိုးပန်းကြတာ အမှန်ပင်။ ညည အဆောင်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီး

တတ်ကြတဲ့ အုပ်စုတစ်စုရှိသည်။ မိန်းကလေးတချို့ ကိုယ်ယောင် ပြကာ ပြတင်းဝမှာ ထွက်နားထောင်လျှင် သူတို့မှာ ဝမ်းသာအားရ ဆိုကြ တီးကြပြီ။ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေ အိပ်သွားပြီး သိချင် ကြိုက်တဲ့ ညိုချောတစ်ယောက်သာ ပြတင်းဝမှာ မေးထောက်ပြီး နားထောင်လျှင်တော့ သူတို့အုပ်စုလည်း စိတ်ဓာတ်ကျကာ လှည့် ပြန်သွားတတ်ကြပါသည်။ ညိုချောက အဲဒီလောက်ထိ မျက်နှာ ငယ်ရပါသည်။

သို့သော် ခုတော့ဖြင့် အလွန်ကြည့်ကောင်း ချောမော လှတဲ့ ဧည့်သည် အကောင်းစားကလေးဟာ သူမကိုမှ တွေ့ချင် သတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာလည်း စားစရာတွေ ပါလာသေး သည်။ ညိုချောကို ပေးဖို့များလား။

“ညိုချောရော...ညိုချောကို တွေ့မိကြလား၊ ညိုချော ရှိလား”

အဆောင်သူကလေး ယမင်းသည် ရင်တမမဖြင့် ညိုချောကို လိုက်ရှာဆဲ။ အဆောင်သူတချို့က ယမင်းနောက် လိုက်လာကာ...

“ဟဲ့... ယမင်းရေ... အဆောင်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်လေး တစ်ယောက် ရောက်နေတာတွေ့လား၊ အရမ်းချောတာပဲ ဟယ်၊ ဘယ်သူ ဧည့်သည်များလဲ”

“ညိုချော ဧည့်သည်”

“ဘုရားရေ... တကယ်လား”

“တကယ်... တကယ်”

“ဟယ်... ဒါဆို ဒီမိန်းမ ကံစာတာတက်လာပြီ၊ ကျော့ရှင်း ဆိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ထဲမှာတောင် ဒီလောက် သားနားတဲ့သူ မပါဘူး၊ ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သွားချောင်း ကြည့်နေကြတာ သိလား”

“ဘယ်သူ့ကို သွားချောင်းနေကြတာလဲ”

ယမင်းတို့ ပြောနေဆဲ... ညိုချော နောက်မှ ရောက် လာကာ နားစွန်နားဖျားနှင့် လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။ ယမင်းက ညိုချောဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ အမောတကော ပြောသည်။

“ဟဲ့... ရှေ့မှာ... ရှေ့မှာ နင့်ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟယ်... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ပုံစံက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အမောတကော ဖြစ်နေတာလဲ”

“သူက အရမ်းချောတာကိုဟဲ့၊ နာမည်ကလည်း အမှိုက် စားပဲ၊ ကျော်ရသ တဲ့”

“ဟင်... ကျော်ရသ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... နင် မသိဘူးလား”

“အို... သိတာပေါ့၊ သိပ်သိတာပေါ့”

ညိုချောက အဆောင်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားဖို့ ပြင် ပြီးမှ ကိုယ့်ပုံစံ ကိုယ်သတိရကာ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ရပါသည်။

အို... ဒီလို အဆောင်နေရင်းဝတ်တဲ့ စမန်ချိုဂါဝန် ပွပွကြီးနဲ့ သူ့ကိုထွက်တွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အမလေး... သူက ညိုချောဆီ လာသတဲ့။ အံ့ဩစရာ။ ကျော့ရှင်းသိရင်တော့ မနာလိုတွေ ဖြစ်တော့မှာပဲ။

ညိုချောသည် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော မမျှော် လင့်သည့် သတင်းစကားအတွက် အမလေးတ၊မိကာ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိအောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပါသည်။

“ငါ... ငါ ဒီပုံနဲ့တော့ ထွက်တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ အင်္ကျီ ကလည်း တွန့်ကြေနေတာ၊ ရေလည်းမချိုးရသေးဘူး၊ ချွေး စော်တွေနံနေမှာပဲ၊ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေး စောင့်လို့ သွားပြောပေးပါဟာ”

“ပြောပေးမှာ... ပြောပေးမှာ... စိတ်ချ”

ယမင်းက အဆောင်ရှေ့သို့ ပျာပျာသလဲပြေးထွက် သွားပြီး ညိုချောက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသောရင်ကိုဖိကာ အခန်း ထဲသို့ ပုန်းခိုင်းကြို ပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာပဲ”

ကျော့ရှင်းက လှမ်းမေးတော့ ညိုချောက လေထဲ မြင့်မြင့်ကလေးဖြင့်...

“ဧည့်သည် ရောက်နေလို့လေ”

“ဘယ်က ဧည့်သည်မို့လို့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ... ကျော်ရသပေါ့”

ဟင်... ဟူသော အာမေဩတ်သံကြီးက ကျော့ရှင်းရင်ထဲမှာ မြင်ဟည်းသွားသည်။ ကျော်ရသဟာ ညိုချောကို အဆောင်ထိတောင် လာတွေ့သတဲ့။

“သူ့ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားရတယ်၊ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ညိုချောက ရေချိုးခန်းဘက်သို့ အူယားဖားယား ထွက်သွားချိန်တွင် ကျော့ရှင်းက ထေ့ထေ့ကလေးဖြိုးကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ညိုချောဟာ နဂို မလှတဲ့ သူ့ရုပ်ကို အမွန်းတင်ဖို့အတွက် အချိန်တွေအများကြီးပေးရမည်ဆိုတာ ကျော့ရှင်း သိပါသည်။ ခုတလောမှ မည်းတဲ့အသားကို ဖြူလာအောင် Whitening body lotion တွေလူးရ။ တစ်ခါတရံလည်း သနပ်ခါးတွေ ခြေဆုံးခေါင်းဆံနှင့် သူမ လှဖို့အတွက် တော်တော်အချိန်ပေးလာတာကို ကျော့ရှင်းက သိပါသည်။ ရေချိုးရင်တောင် အရင်က ဆို ကြေး(ဂျီး) မှ တွန်းရဲ့လားမသိဟု ထင်ရအောင် မြန်မြန်ချိုးတတ်သော်လည်း ခုတော့ ရေချိုးခန်းထဲ ဖိမ်ဆွဲနေကာ ခြေလက်အရေပြားတွေ အရေခွံတွန့်ပွလာတော့မှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတတ်ပါသည်။

ခုလည်း ဘယ်လောက် ကြာဦးမည်မသိပါ။ သူကြာလေ ကျော့ရှင်းအတွက် အချိန်ရလေပေါ့...။

ကျော့ရှင်းသည် အဆောင်နေရင်း ဝတ်ပေမယ့်လည်း ညိုချောလို ပုံမကျသည့် စပန်ချ်ဂါဝန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ပုံကျကျ ဂါဝန်ပွပွလေးကို ဝတ်ထားတာမို့ တစ်မျိုးလေး ကပိုကရိုဆန်စွာ နုနယ်နေသော ကိုယ့်ပုံစံကို ကိုယ်မှန်ထဲမှာ တစ်ချက်ကြည့်၊ နားရွက် နောက်သို့သိမ်းထားသော ဆံပင်စလေးတချို့တလေကို ကပိုကရိုလေးဖြစ်အောင် တစ်စ နှစ်စ ဆွဲချပြီး အဆောင်ရှေ့သို့ ခပ်ကြော့ကြော့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ရသကို ချောင်းမြောင်းနေကြသော ယမင်းတို့က ကျော့ရှင်းကို တွေ့သွားကာ...

“ကျော့ရှင်း ဘယ်လဲ”

“အရှေ့ဘက်”

“ဟယ်... ညိုချောတော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

“ဪ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

အဆောင်သူတွေအားလုံးက ကျော်ရသလိုလူဟာ ကျော့ရှင်းကိုတွေ့လျှင် ညိုချောကို လှည့်ကြည့်တော့မှာမဟုတ်ဟု ယူဆထားကြသူများ ဖြစ်သည်။

ကျော့ရှင်းကလည်း အကြံနှင့်မို့ ဧည့်ခန်းဘက်

လျှောက်လာရင်း ဗိုက်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ မျက်နှာကို အလှမပျက် ရုံကလေး မဲ့၍ ငြီးတွားလာပါသည်။

“အား... ဗိုက်ကလည်း အောင့်လိုက်တာ၊ အရေးထဲကျမှ ဆေးဝယ်ခိုင်းရမယ့် ဦးလေးကြီးကလည်း ဘယ်ရောက်သွား မှန်း မသိပါဘူး၊ ကျွတ်... ကျွတ်... သေပါပြီ”

ကျော်ရသသည် ကျော့ရှင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ ကတည်းက ဉာဏ်ဆင်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။ ဗိုက်အောင့် ပါတယ်ရယ်လို ညည်းတွားရင်း သူ့ဆီတစ်ချက် ခိုးစွေကြည့်လိုက် တာကိုလည်း မြင်သည်။ ယောက်ျားမြင်ရင် ခိုင်းချင်စိတ်ဖြင့် တမင်ပညာပြတတ်သော သူမအကျင့်ကို ရသက သိပြီးသားမို့ အသာကလေး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့ တကျွတ်ကျွတ် ညည်းတွားသံက ပိုကျယ် လာပြီး သူ့နားသို့ ရောက်လာကာ...

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ ရှင်ရောက်နေတာကိုး၊ ညီချော ဆီ လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ စောင့်ရတာကြာလို့ ဗိုက်တောင် အောင့် ချင်လာပြီ၊ ကျွတ်... ကျွတ်၊ တကယ်အောင့်လာပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဗိုက်အောင့်ပျောက်ဆေးလေး ဘာလေး မရှိဘူးလား၊ အမလေး... ဗိုက်ထဲက နာလှချည့်ရဲ့ဗျာ၊ ဆေး ရှိရင် သွားယူပေးပါဗျာ”

ကျော့ရှင်းသည် ကိုယ့်အကွက်ထဲ သူဝင်မလာသည့် အပြင် သူ့အကွက်သူထွင်လိုက်သော ရသကို စိတ်တိုသွားကာ...

“ဒီမှာလည်း ဗိုက်အောင့်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ဗိုက်အောင့်တာ မြင်မှ မမြင်ရတာ၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်က ပြောမှ သိရတာ”

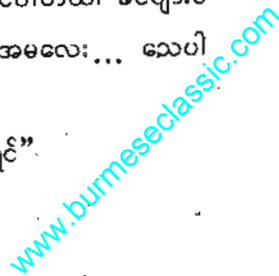
“ဗိုက်အောင့်လွန်းလို့ ဆေးဝယ်ခိုင်းမလို့ ထွက်လာတာရှင်၊ ဆေးဆိုင်က ဟိုဘက်လမ်းတင်”

“ဟုတ်လား... ခင်ဗျား ခိုင်းလို့ရမယ့်လူတွေ့ရင် ကျွန်တော့် ပို့ပါ ဆေးပိုမှာပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သောက်ပါရစေ၊ ကျွတ်... ကျွတ် အမလေးဗျာ”

“ရှင် ယောက်ျားပဲ၊ ဒီလောက်လေး အောင့်ရုံနဲ့ လမ်း မလျှောက်နိုင်လောက်အောင် မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ ရှင်ဘာသာ ဆေးသွားဝယ်ပါလား၊ ကျွန်မဖို့ပါ ပိုဝယ်ခဲ”

“အမလေးဗျာ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာတော့ ညည်းတောင် မညည်းတော့ဘဲ ပြောနေလိုက်တာ မာမာချာချာပဲ၊ ခင်ဗျား က ကျုပ်လောက် မအောင့်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပဲ သွားဝယ်လိုက်ပါဗျာ၊ အမလေး... အမလေး... သေပါ တော့မယ်”

“သေမယ်ဆိုလည်း သေလိုက်ပေါ့ရှင်”

ကျော့ရှင်းက ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ အဆောင်ထဲ လှည့်ဝင်သွားတော့ ရသတစ်ယောက်တည်း ဟိုးဟိုးဟားဟား တ၊ရယ်လိုက်မိပါသည်။

ထိုစဉ် ညိုချော ရောက်လာကာ...

“ရသ...ရှင်သိပ်တော်တာပဲ သိလား၊ အရမ်း သရုပ်ဆောင် ကောင်းတယ်၊ ကျော့ရှင်းကိုနိုင်တာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိ သေးတယ်၊ သူက ရှင်ကို ဆေးဝယ်ခိုင်းချင်လို့ တမင်ဉာဏ် ဆင်လာတာ၊ စောစောတုန်းက အကောင်းကြီးပဲ၊ ရှင် ရောက်မှန်းသိမှ တမင်လုပ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မဖြင့် ရှင်များ သူ့ကို သနားသွားပြီး ဆေးပြေးဝယ်ပေးမလားလို့ ရင်မ၊ နေရတာ၊ အဲဒီလိုသာ လုပ်ပေးမိရင် ကွယ်ရာမှာ သူ ဟားလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူက ယောက်ျားတွေကို သူ့ဘာခိုင်းခိုင်း ရတယ်ဆိုပြီး သိပ်ဂုဏ်ယူတာ သိလား။”

“ငါနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ သူ ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်ယူရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ညိုချောရာ”

“တကယ်နော်”

“အေးပေါ့”

“ကတိနော်”

“ဘာကတိလဲ”

“ရသအတွက် ကျော့ရှင်း ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်မယူစေရဘူး ဆိုတဲ့ ကတိပေါ့၊ ပေးနိုင်လို့လား။”

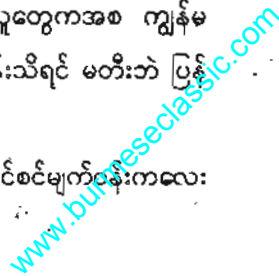
“ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ငါ့အတွက် တကယ်တမ်းဂုဏ်ယူရမှာ က ငါ့ သူငယ်ချင်းကလေးတွေပဲ၊ ကဲ... ရော ဒီမှာ နင် စားဖို့ ငါးသေတ္တာရော လက်ဖက်ထုပ်တွေရော အများ ကြီးပဲ ဝယ်လာတယ်၊ ဒီနားလာရင်း နင်ဒီမှာနေတာ သတိ ရလို့ ဝင်လာတာဟ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရသရယ်၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ အရမ်းဂုဏ်တက်ရတယ် သိလား။”

“ဟမ်...ဘာတွေများ ဂုဏ်တက်ရတာတုန်း။”

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်က ကျွန်မဆီလာတာ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်တက်စရာပေါ့၊ ကျွန်မမှာက စည်သည်ကောင်းကောင်း ကန်းကန်းမှ မရှိတာ၊ ကျော့ရှင်းနဲ့ယှဉ်ရင် ကျွန်မက သိပ် မျက်နှာငယ်ရတာ၊ ကျော့ရှင်းနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား သူတွေနဲ့ယှဉ်တိုင်းလည်း မျက်နှာငယ်ရတာပဲ၊ အဆောင် ရှေ့လာပြီး ဂစ်တာ လာတီးတဲ့ သူတွေကအစ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နားထောင်နေမှန်းသိရင် မတီးဘဲ ပြန် ကြပြီ”

ရသသည် ညိုချောရဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်မျက်ဝန်းကလေး

တွေထဲက အားငယ်ရိပ်ကို အတွေ့မှာ သနား၍သွားလေသည်။
ပြီးတော့ ညိုချောပြင်ဆင်လာပုံကိုကြည့်ရင်း ပြီးလည်းပြီးချင်မိ၏။
သူမမှာ ဧည့်သည်တွေ ထွက်တွေ့ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်လှ
အောင် ကြိုးစားလာရသလဲမသိပါ။ အသားဖြူချင်စေဖြင့် လိမ်း
ထားတဲ့ သနပ်ခါးပေါ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပေါင်ဒါတွေဟာ ငွေ့ငွေ့
လှုပ်နေသည်။ သူမထံမှ သိပ်ဈေးမကြီးလှတဲ့ ရေမွှေးနံ့ကိုလည်း
လှိုင်လှိုင်ရနေသည်။ မျက်လုံးကလေးပြူးကာ ကြည့်နေပုံကလည်း
ရယ်စရာ၊ သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ရသက စာနာစိတ်ဖြင့်
သူမ ပခုံးလေးကို ဖွဖွပုတ်လိုက်ရင်း...

“အားမငယ်ပါနဲ့ ညိုချောရယ်၊ ငါလာလို့ နင်ဂုဏ်တက်
တယ်ဆိုရင် ငါ နင့်ဆီ ခဏခဏ လာလည်မယ်၊ ဟုတ်ပြီ
လား။”

“တကယ်နော်”

“အေးပါ၊ ပြီးတော့ နင် သီချင်းနားထောင်ချင်ရင် ဂစ်တာ
တီးတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ငါခေါ်လာပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

“တ...တကယ်ပြောတာလား၊ ရှင်ရော ပါမှာလား၊ ရှင်ပါ
ပါနော်”

“အေးပါ...အေးပါ...ပါပါမယ်၊ ညိုချောက ဘယ်လို
သီချင်းမျိုးတွေ ကြိုက်တတ်လဲ”

“အယ်လ်လွန်းဝါတို့၊ အယ်လ်နောင်းတို့ရဲ့ သီချင်း အေး
အေးလေးတွေ ကြိုက်တယ်”

ညိုချောသည် ရသရဲ့ သဘောကောင်းကောင်းပုံစံ
ကလေးကိုကြည့်ရင်း ငိုချချင်တော့မတတ် ပျော်ရွှင်လာခဲ့မိပါသည်။
ညိုချောဘဝမှာ ညိုချောအပေါ်စာနာငဲ့ညှာတဲ့ ပထမဆုံး ယောက်ျား
ဟာ သူပဲပေါ့။ သူ့ကြောင့် ညိုချော ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ဂုဏ်တက်
ရသည်။ ကျော့ရှင်းရှေ့မှာ ခေါင်းမောနိုင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရသရယ်”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲဟာ၊ ကျေးဇူးစကားတွေ မလို
ပါဘူး။”

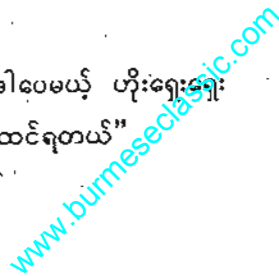
အဲဒီနေ့က ရသ ပြန်သွားတော့ ညိုချောက ခေါင်း
ကလေးမောကာ အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ညိုချောနောက်က
ယမင်းတို့ အုပ်စုလည်း တကောက်ကောက် လိုက်လာကြကာ
မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာသည်။

“ညိုချော သူက နှင် သူငယ်ချင်းလား”

“အေးပေါ့... ခုတော့ သူငယ်ချင်းပေါ့”

“နင်တို့ ခင်တာ ကြာပြီလား”

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုးရှေးရှေး
ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တယ်လို့ ထင်ရတယ်”

“သူက နင့်ကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲနော်၊ ငါတို့ချောင်းကြည့်နေတာ၊ သူက နင့်ပခုံးကိုတောင် ဖွဖွလေး ပုတ်လိုက်သေးတယ်...ဟီဟီ”

“သူက အဲလိုပဲ...ငါ စိတ်မပျော်ရင် အရမ်းချော့မော့ နှစ်သိမ့်တတ်တာ”

“နင်တော့ အရမ်းကို ကံစာတာတက်နေတော့တာပါပဲလား ညိုချောရယ်”

“စိတ်ကောင်းရှိရင် ကံကောင်းတတ်ပါတယ်ဟာ”

“သူက နင့်ဆီ အမြဲ လာလည်မှာလား”

“ဒါပေါ့...ခဏခဏ လာမှာတဲ့၊ ဒီမှာလေ စားစရာတွေ လည်း ယူလာသေးတာ”

ညိုချောနှင့် ယမင်းတို့က အမေးအဖြေ လုပ်ရင်း ညိုချောအခန်းထဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ အခန်းက သုံးယောက်ခန်းမို့ ညိုချောရယ်၊ ကျော့ရှင်းရယ်၊ ယမင်းရယ် သုံးယောက် နေကြပါသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ အဝင်ဝ တံခါးကို ကျောပေးကာ စာထိုင်ဖတ်နေသော ကျော့ရှင်းကို တွေ့ရသည်။ ညိုချောအသံက ပိုတက်ကြွလာပါသည်။ ယမင်း၊ တုံတုံနှင့် သီရိတို့က လည်း သိချင်ဇောက်ပဲကာ အလှအယက် ဆက်မေးကြတာမို့ ညိုချောအကြိုက် ဖြစ်နေသည်။

“နင်နဲ့ သူက ဘယ်လိုကဘယ်လို စ,တွေ့တာလဲဆိုတာ ပြောပြဦးလေဟယ်”

“အေးပါ...ပြောပြမှာပေါ့”

“သူက စမိတ်ဖွဲ့တာလား၊ နင်က စမိတ်ဖွဲ့တာလား”

“သူက စမိတ်ဖွဲ့တာ”

“ဟယ်...တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ငါပြောရင် နင်တို့ယုံနိုင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းအိပ်မက်ဆန်တယ်သိလား၊ သူက ငါ မိုးရေတွေ ရွဲပြီး ချမ်းနေတာမြင်သွားပြီး ငါသောက်ဖို့ ရေနေ့ပူပူလေး ဝှဲပေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့ဂျာကင်ဖြူဖြူလေးကို ချွတ်ပြီး ငါပခုံးပေါ်တင်ပေးရင်း ချမ်းနေမယ့် ဝတ်ထားလိုက်တဲ့”

“ဝိုး...”

ယမင်းတို့က ထအော်လိုက်ကြပြန်သည်။

“ပြီးတော့ ငါ့ကို နာမည်မေးပြီး နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးတဲ့”

“ဟယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်တဲ့”

“ဟား”

၉၆ ပုညခင်

ညိုချောတို့အုပ်စုက ဆူညံနေတာမို့ ကျော့ရှင်းက စာအုပ်ကိုင်ကာ အခန်းထဲကထွက်သွားပါသည်။ တုံတုံက ညိုချောကို လက်ကုတ်ကာ...

“တွေ့လား... သူတောင် နင့်ကို မနာလိုရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီ”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ညိုချောသည် ရသကြောင့်ပင် ဘဝမှာ ကျေနပ်စရာတွေ တွေ့ပြီး နေပျော်လာရသည်။ အရုံးတွေကလည်း အနိုင်ဖြစ်လာသည်။

အဲဒီညက် ညိုချောသည် ရသ ဖွဖွပုတ်ပေးသွားခဲ့သော ပခုံးလေးကို ဖွဖွကိုင်ထားမိရင်း အေးချမ်းစွာ အိပ်မောကျသွားခဲ့ပါသည်။

မေကျော့ရှင်းသည် ညိုချောလို ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မယှဉ်သာသော သူတစ်ယောက်ကို အရုံးပေးဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိချေ။

ခုချိန်မှာတော့ အဆောင်မှာ ဘာမဟုတ်သည့် ကိုယ့်နောက်လိုက် ညိုချောက မျက်နှာပွင့်လန်းလျက်ရှိသည်။ သူမထံသို့ ကျော်ရသက မကြာခဏရောက်လာတတ်ပြီး ကျော်ရသပြန်သွားတိုင်း ညိုချောနားမှာ လူအုံနေတတ်သည်။ ညိုချောကလည်း ကျော်ရသနှင့် သူမအကြောင်းကို တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ကာ ချဲ့ကားပြောတတ်သည်။

ကျော့ရှင်းက တစ်နေ့မှာ ရသဟာ ကိုယ့်ထံပါးမှာ

ဝပ်စင်းရမယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားပြီး လတ်တလောမှာ ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တာနဲ့ ညှိချောရဲ့စကားလုံးတွေအောက်မှာ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ အရှက်ရလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ကျော့ရှင်းက အရှုံးပေးဖို့တော့ စိတ်ကူး မရှိချေ။

ရသ ညှိချောဆီလာတိုင်း ကျော့ရှင်းက အလှဆုံး ပြင်က အရောင်ပြမိဆဲ။ ရသဟာလည်း ယောကျ်ားပဲမို့ မြင်ပါ များတော့ ယိုင်လာမှာပဲဟုသာ ကျော့ရှင်းက တွက်ဆထားသည်။

ခုလောလောဆယ်မှာ ကျော့ရှင်းစိတ်ကို ရသကသာ ကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ သမိန့်ကိုတောင် ကျော့ရှင်းက စိတ်မဝင် စား။ ရသရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကိုသာ လိုချင်စိတ်စောနေသည်။

တစ်နေ့တော့ အဆောင်နားက လူရှင်းသော လမ်း သွယ်ကလေးထက်မှာ ရသနှင့်ဆုံလေသည်။ ရသတစ်ယောက် တည်း လျှောက်လာတာကို မြင်သောအခါ ကျော့ရှင်းက မတ်မတ် ကြော့ကြော့ လျှောက်လာသော ကိုယ်ဟန်ကို ပျော့တော့နုံးချိနေ သော ပုံစံမျိုးသို့ ချက်ချင်းပြောင်းပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို လက်နှင့် ဖိလိုက်လေသည်။

“အား... မူးလိုက်တာ”

ကျော့ရှင်းက ရသ မြင်သာနေရာမှာရပ်ကာ ခုစ

လဲတော့မည့်ပုံမျိုး ဖမ်းထားလိုက်သည်။ ရသလာပြီး ဖေးမပေ ဆဲ။ ပြီးတော့ ကျော့ရှင်းကို အဆောင်ထိပွေ့ချိပြီး လိုက်ပို့ပါစေ။ အဆောင်က လူတွေအားလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်ကြပြီး ညှိချောမျက်နှာလေး ဆီးစေလောက်သာ ရှိပါစေ။

ဟော... သူ ကျော့ရှင်းဆီကိုတော့ ပြေးလာနေပြီ။

ကျော့ရှင်းက လဲကျတော့မတတ် ယိမ်းယိုင်ပြလိုက် ဖြန်သည်။

“ကျော့ရှင်း ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တကယ်ဖြစ်နေတာ လား”

“အို... တကယ်... တကယ်ပေါ့၊ အရမ်းမူးတာပဲ”

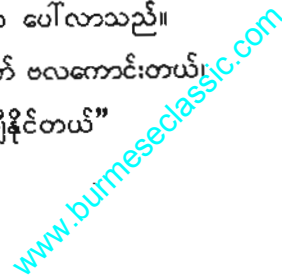
ရသ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ စေခွဲမရ ဖြစ်နေတာကို ကျော့ရှင်းက မှေးစင်းထားသော မျက်လုံးလေးတွေအောက်မှ ခိုး ကြည့်မိသည်။

သေချာတာက သူ မကြာခင် ကျော့ရှင်းကို ပွေ့ချိ ဆီသွားရတော့မည်။

ကျော့ရှင်းက သေချာမှုတစ်ခုဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ် ခုပ်မိဆဲ အသံတစ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည်။

“ဖယ်... ဖယ်... ရသ၊ ငါက နင့်ထက် ဗလကောင်းတယ်၊

သူ့လောက်တော့ အသာကလေး ချိနိုင်တယ်”

ရုတ်တရက် ကျော့ရှင်းခန္ဓာကိုယ်က ရင်ခွင်အိမ်ကြီးထဲ နစ်ဝင်သွားသည်။ ကျော့ရှင်းက အလန့်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ကျော့ရှင်းကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်ငုံကြည့်နေသော ဖက်တီးမကြီး ဖွေးဖွေးဥကို တွေ့ရလေသည်။

“နင်...နင်...ဒါ ဘာလုပ်...”

“ကူညီတာလေ...နင် လဲကျသွားမှာစိုးလို့ ကူညီတာပေါ့ဟယ်...နင်မယ်ထင်လို့ ချီမိတာ၊ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက အလေးကြီးပဲတော့၊ မနိုင်တော့ဘူး။”

ဖွေးဖွေးဥက ထိုသို့အော်ကာ ခါးကိုတဖြည်းဖြည်းကုန်းချလိုက်ပြီး ကျော့ရှင်းခန္ဓာကိုယ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြန်သည်။
“အမလေး...သေပါပြီ”

ကျော့ရှင်းသည် ညည်းညူရမ်းကပင် ပညာပြစ်လိုက်ရသောအဖြစ်ကို သိလိုက်သည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့ ဖက်တီးမ။

“နာသွားလားဟင်...နာသွားလားဟင်”

ဖွေးဖွေးဥက သူ့ပေါင် တစ်ခြမ်းဖြင့် ကျော့ရှင်းကိုယ်ပေါ် ဖိကာ ထိုင်ချလိုက်ပြန်သည်။

“အမလေး...အရိုးကျိုးပါပြီ”

“အို...ဆောရီး...ဆောရီး”

ဖွေးဖွေးဥက ဖယ်ပေးလိုက်တော့ မယ်လှနှင့် မိပန်း

ကျော့ရှင်းရဲ့ ခေါင်းက တစ်ဖက်၊ ခြေကတစ်ဖက် ဝင်မပြန်ဘူး...
“ငါတို့ မသွားမယ်...ငါတို့ မသွားမယ်”

“ဖယ်...လွတ်...လွတ်”

ကျော့ရှင်းသည် သူတို့ အုပ်စုကို လန့်လာကာ အတင်းရုန်းကန်ထိရပ်လိုက်ပြီး အဆောင်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားခဲ့မိသည်။ ဒါတောင်မှ ဖွေးဖွေးဥတို့အသံက ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ဟယ်...သူ မမူးတော့ဘူးတော့”

“တွေ့လား...အဲဒါ မာယာ...မာယာ၊ ငါတို့က နင့်ကို ထောင်ချောက်ထဲကျမှာစိုးလို့ အကာအကွယ် ပေးတာ၊ အချိန်မီကလေး ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့။”

ဖွေးဥက ပြောတော့ ရသက ပြုံးစိစိနှင့် ခေါင်းကုတ်မိသည်။ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းမကလေးတွေဟာ သူ့ကို ကျော့ရှင်းနဲ့မှ ကာကွယ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေကြသည်။

ကျော့ရှင်းကရော ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေပါလိမ့်။ ခင်မိခင်တစ်ခါတော့ ကျော့ရှင်း လုပ်ပုံတွေက ရယ်စရာကောင်း

www.burmeseclassic.com

သည်။ ခေတ်နောက်ကျကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အချစ်ဝတ္ထုတချို့ထဲက
ဇာတ်ကွက်တွေနှင့်လည်း တူသည်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျော့ရှင်းကို အံ့သြစိတ်၊ အမြင်
ကတ်စိတ်များနှင့် သတိရတတ်ပြီး ညှိချောအကြောင်းတွေးမိလွှဲ
တော့ ကရုဏာသက်မိကာ ဖွေးဥတို့ကတော့ သူ့ကို ရယ်မော
ခြင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးတတ်သည်။

“ဖွေးဥရာ နင်က အရမ်းကြီးပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မေကျော့ရှင်းကို လွှတ်ချလိုက်တာလေ၊ အဆင်မသင့်
ရင် အရိုးတွေ ဘာတွေ ကျိုးသွားတတ်တယ်”

“သူ ပညာပြုလို့ ပြန်ပြရတာပဲ ရသရဲ့၊ နင်နော် ကျော့ရှင်း
ဆီ ယိုင်နေပြီလား”

“မယိုင်ပါဘူးဟာ၊ ဘယ်သူ့ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် အလွန်
အကျွံတွေ မဖြစ်စေချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

အနားသို့ရောက်လာကာ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသော ညှိချောကတော့ ရသကို မျက်တောင်မခတ်
တမ်း အကဲခတ်နေမိသည်။ ရသ စိတ်ထဲဘာရှိသလဲသိချင်လို့ပင်

ချိန်မှာ ကျော့ရှင်းကို အနိုင်ရနေပေမယ့် တချိန်
ချိန်မှာ ရှုံးသွားမှာကို ညှိချော ကြောက်မိလေသည်။

ရသက ညှိချောရဲ့မျက်ဝန်းကလေးတွေကို သတိ
ထားမိကာ...

“ကဲ... ညှိချော တစ်ယောက်ကလည်း ငါ့ကို သင်္ကာမကင်း
သလို ကြည့်နေပြန်ပြီ၊ စိတ်ချစမ်းပါဟာ၊ ငါ သူ့ကို
နင်တို့ထက်ပိုပြီး ဘယ်တော့မှ မခင်ပါဘူး”

ဟု ပြောရင်း ညှိချော ပရုံးကလေးကို အမှတ်တမဲ့
ဖွဖွပုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

ညိုချောရဲ့ဘဝသည် ကျော်ရသကြောင့်ပင် ဝံ့ကြွား
တောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထိုသို့ထင်မိသော အဖြစ်အပျက်များကို ရသက
ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

တစ်ခုသော ညခင်းမှာ ညိုချောတို့ အဆောင်ရှေ့သို့
ဂစ်တာတီးသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာသည်။

လမ်းမီးတိုင် မှုန်ဝါးဝါးအောက်မှာမို့ ပထမတော့
ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရချေ။

အဆောင်သူတချို့ကလည်း ပြတင်းမှ သွားချောင်း
ကြည့်ကာ စိတ်ဝင်တစား ဝေဖန်ချက်တွေ ပေးနေကြသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အရင်လာနေကျအဖွဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”
 “ဟိုတစ်ယောက်ကို ကြည့်စမ်း၊ ပုံစံက အရမ်းမိုက်တယ်”
 “သိပ်သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရလို့ နေမှာပါဟယ်”
 “ဪ...နည်းနည်း မှန်းကြည့်လို့တော့ ရပါတယ်ဟဲ့”
 “ထုံးစံအတိုင်း ကျောရှင်းကို အထူးပြုပြီးဆိုမယ့်သီချင်း
 တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့”

ဂစ်တာကြိုးညှိသံသဲ့သဲ့ကို စကြားရသည်။

ကျောရှင်းက ဂုဏ်ယူပြီးလေးဖြင့် ပြတင်းတံခါးကို
 လှုပ်သည်။ ညိုချောကတော့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို အိပ်ရာထက်
 မှာသာ လှဲနေမိသည်။ ရသကလီည်း ဂစ်တာတီးမယ်လို့ ပုံပြော
 သွားပြီး ခုထိမလာသေးတာမို့ ရသကိုသတိရကာ ဝမ်းနည်းသလို
 ကြီး ခံစားလာရသည်။

ထိုခဏမှာ အဆောင်ရှေ့ဆီကအသံကိုကြားလိုက်
ရတာဖြစ်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ညိုချောအတွက်
 သီချင်းများကို စတင်ဖျော်ဖြေပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

“ဟယ်”

အားလုံးရဲ့ ပါးစပ်ဖျားက ‘ဟယ်’ ဟူသောအသံတွေ
စုပေါင်းကာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ညိုချောက ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်နေဆဲ ယမင်းက
 ညိုချောပခုံးကို..လာဆွဲလှုပ်ကာ...

“ဟဲ့...ညိုချော...ညိုချော ကြားလား၊ နင့်အတွက် သီချင်း
 ဆိုမှာတဲ့၊ ထ...ထ၊ ကျော်ရသလည်း ပါတယ် သီလား”

ညိုချောက ဖျတ်ခနဲထိုင်ရင်း ပြတင်းဝဆီ မရဲတရဲ
 လှမ်းသွားမိသည်။

အို...ဂစ်တာလေးကို ဖွဖွပွေ့ပိုက်ပြီး အဆောင်
 ပြတင်းဆီ လှမ်းကြည့်ပြီးပြနေတဲ့ လူငယ်လေးဟာ အင်မတန်
 စိတ်ထားကောင်းပြီး အားနည်းသူကို စာနာတဲ့ညှာတတ်တဲ့ ကျော်
 ရသပဲပေါ့

“အို...သူသိအောင် ပြောဖို့ရန်ခက်တယ်...
 မမြင်ချင်ပါ ဖျက်ရည်တွေ... ပြောဖို့ခက်တယ်...
 ဝေးရမယ့်အဖြစ်ကို သူမသိစေချင်...”

ရသအသံအေးအေးလေးက ညင်သာစွာ လွင့်လာ
 သည်။

“ကိုယ်ရယ် မင်းရယ် မနီးစပ်နိုင်တဲ့ကမ္ဘာ...”

အို...သူ နားလည်အောင် ကိုယ်ဘယ်လိုပြောမလဲ...
 အဆုံးသတ်ကို မသိစေချင်... ကိုယ့်အဖြစ်ကို မသိစေချင်
 ခက်ပါတယ်...

သူ ဖျော်နိုင်ပါစေ... ကိုယ်နာကျင်နေလည်းပဲ...

သူ ဖျော်နိုင်ပါစေ..."

သိချင်းသံက အဆောင်တစ်ခုလုံးကို တိတ်ဆိတ် သွားစေသည်။

“ဒီညတော့ ညိုချောညပဲ”

ယမင်းက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

ညိုချောက ရသဆီလှမ်းမျှော်ငေးရင်း စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်စွာ မျက်ရည်ကျလေသည်။

ရသရယ်... ရှင် ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက် မကောင်း ပါနဲ့၊ ကျွန်မစိတ်တွေ မထိန်းနိုင်အောင် ယိမ်းယိုင်သွားမှာစိုးလို့ ပါ။

“အို... မျက်နှာဝန်းရယ်... နှလုံးသားသိနားလည်...”

ကံကြမ္မာကို အပြစ်မတင်ချင်...

နာကျင်သူ ကိုယ်ပဲဖြစ်ချင်...

မင်းနားလည်မှုနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်အပြင်ကို

သွားပါကွယ်...”

အဲဒီအသံကို အမြဲကြားခွင့်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်မှန်း ကျွန်မသိပါတယ်။ ရသရယ်၊ ရှင်ရဲ့ရိုးသားမှုတွေကို ကျွန်မမြင်ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မရိုးသားမှုတွေကို ဝှက်ထားပါရစေ။ ရှင်ဆီက ကရုဏာနဲ့ ပေးသမျှကိုပဲ ရောင့်ရဲပါရစေ...။

ညိုချောသည် တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ရွက်ရင်းတပင် နံဘေးဆီမှ မှန်ကို ငဲ့ကြည့်မိလေသည်။

မှန်ထဲမှာတော့ ရယ်စရာ သနားစရာ မိန်းကလေးက ညိုချောကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သွားကလေးကလည်း ခေါလို။ အသားကလေးကလည်း မည်းလို။ နှာခေါင်းကလေးကလည်း ပြားလို။

ဒီရုပ်ရည်နဲ့ ရသ နံဘေးမှာ ဘယ်လိုယှဉ်တွဲရမလဲ ဟင်...။

ရသကရော ဘယ်လို ချစ်နိုင်မှာတဲ့လဲဟင်...။

“သူ... ဖျော်နိုင်ပါစေ...”

ကိုယ်နာကျင်နေလည်းပဲ...

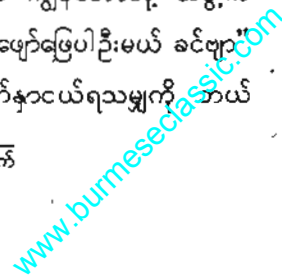
သူဖျော်နိုင်ပါစေ...”

ရှင် နာကျင်ရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်ပျော်ပါမလဲ ရသရယ်...။

ကိုယ့်ကို ရည်ညွှန်းတာ မဟုတ်မှန်း သိပေမယ့် ညိုချောက တီးတိုးရွိုက်ရင်း ပြောမိသည်။

“အခုတစ်ခါ ညိုချော အတွက် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က ‘နွယ်ပင်’ ဆိုတဲ့ သိချင်းလေးနဲ့ ဖျော်ဖြေပါဦးမယ် ခင်ဗျာ”

ရသဟာ ညိုချော မျက်နှာငယ်ရသမျှကို ဘယ်

လောက် အားပေးပေးမချင်နေသလဲမသိ။ သူတို့အဖွဲ့ကလည်း အစွမ်းကုန် သိဆိုနေသည်။

“မေတ္တာရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က မပြတ်နိုင်တော့ အရပ်မလေးကို ကြင်နာစွာနဲ့ ချစ်မိနေတယ်...”

ငါသတိရပါတယ်...

ငါ့ကိုသိရဲ့လား... ချစ်ရလွန်းတဲ့ အရပ်ကလေးရေ...

နှယ်ပင်ရေ... ငါချစ်တယ်... ရင်နာလည်း ချစ်ဦးမယ်”

သိချင်းတွေကို နားထောင်ရင်း ပျော်ရွှင်ဂုဏ်တက် ရမည့်အစား ညှိချောရင်ထဲမှာ ရင်နာကွဲအက်လာပါသည်။ မပေး ဆပ်ပါနဲ့တော့။ ရှင်ဆီက ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး။

ညှိချောက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း အဆောင်ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

လရောင်နဲ့ မီးရောင်ကြားမှာ ရသရဲ့ ကြည်လင် သော မျက်နှာကို လှမ်းမြင်ရသည့်အထိ ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး အဆောင်ဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ရသက ညှိချောကို လှမ်းမြင်သွားကာ လက်လှမ်း ပြလိုက်ပြီး ညှိချောဆီ လျှောက်လာသည်။

“ဟိတ်... ညှိချော ဘယ်လိုလဲ... အိုကေတယ်မဟုတ်လား၊

ငါ ဟိုကောင်တွေကို နင်ကြိုက်တဲ့ အယ်လ်လွန်းဝါ သိချင်း

တွေပါ ဆိုခိုင်းထားတာဟာ ဒီကောင်တွေအုပ်စုက သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ တကယ်စူပါတွေ၊ ငါ သူတို့ကို စည်း ရုံးလာတာ ပိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဟဲ... ဟဲ မနက်ဖြန် ကျရင်တော့ လက်ဖက်ရည် တိုက်ရမှာပေါ့ဟာ”

ရသက သဘောကောင်း အူရွှင်သော မျက်နှာလေး ပြင့် ပြောသောအခါ ညှိချောက မျက်ရည်ဝဲလာပြန်သည်။ သို့သော် ရသ မမြင်အောင် မျက်တောင်ကို ခပ်မြန်မြန် ခတ်ပစ်ရသည်။ ရသက ညှိချောကို ပျော်ရွှင်စေချင်သည်လေ။ ရသက အဆောင် ဘက်ကို မျက်စပစ်ကာ...

“ဘယ်နှယ်လဲ... နင့်အဆောင်က ကောင်မလေးတွေက တော့ နင့်အစွမ်းကို ဖျားသွားပြီ မဟုတ်လား”

“အေး... အေးပေါ့၊ သူတို့ အရမ်းအံ့ဩနေကြတာ”

“နင် မျက်နှာ မငယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အေး... မငယ်တော့ဘူး”

“နင် ဂုဏ်တက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“တက်တာပေါ့”

“အရမ်းပျော်လား”

“အေး... အရမ်းပျော်တယ်”

“ငါဆိုတဲ့ သိချင်းကုရော ကောင်းလား”

၁၁၂ ပုညခင်

“အရမ်းကောင်းတယ်”

“အေး... ခုမှစိတ်ထဲ ပေါ့သွားတယ်ဟာ၊ အဲဒီလိုမှ ဖြစ်ပါ
မလားလို့၊ ခုတော့ ငါကြိုးစားရကျိုး နပ်ပြီပေါ့”

“ရှင်... ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် ရသရယ်”

“ဟာ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဟာ၊ မလိုပါဘူး၊ ငါက
ငါ့သူငယ်ချင်းကို လုံးဝမျက်နှာမငယ်စေချင်တာဟာ၊ ရုပ်
ကလေး လှရုံနဲ့ မာန်တက်နေတဲ့ဟာတွေက နှိမ်ရင်လည်း
လုံးဝ မခံနိုင်ဘူး”

“ရသရယ်... ကျွန်မ... ကျွန်မ အရမ်းငိုချင်လာပြီ၊ ထိန်း
ထားတာ မရတော့ဘူး... ငိုလိုက်တော့မယ်... အီး...”

“ဟ... ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ညိုချောသည် ရသရဲ့ သဘောကောင်းဖြူစင်လှသော
ပုံစံလေးကိုကြည့်ရိုင်း ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းမရတော့တာမို့ အီးခနဲ
ငိုချလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မလေ... အရမ်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ ရသရယ်၊ ကျွန်မ
ကို ဘယ်သူကမှ ဒီလိုမျိုး လုပ်မပေးခဲ့ဖူးဘူး သိလား၊
ဒီအရွယ်ထိ ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ခုလိုမျိုး ဂရုမစိုက်
ခဲ့ဖူးဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာပြီးတော့ အရမ်းလည်း
ဝမ်းနည်းတယ် သိလား”

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားဖူးတယ် ၁၁၃

“ဟာ... ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ညိုချောရယ်၊ ဘဝဆိုတာ ဝမ်းနည်း
စရာတွေမိရင် အမြန်မေ့ပစ်ပြီး ပျော်စရာတွေ ရင် ရင်ထဲ
မှာ မှတ်ထားရတာဟာ၊ ဒါမှ လူဖြစ်ရတာ စိတ်ချမ်းသာ
စရာကောင်းမှာပေါ့၊ တိတ်တော့... တိတ်တော့၊ ငိုမနေနဲ့၊
နင့်အခန်းနင့်အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပြီး သီချင်းနားထောင်
တော့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ရသက ညိုချောကိုနှစ်သိမ့်သည့်အခါ ပြုမူနေကျ
အကျင့်ကလေးအတိုင်း ညိုချောရဲ့ဘယ်ဘက်ပခုံးကို သူ့ညာလက်
ဖြင့် ဖွဖွပုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

တကယ်တော့ အဲဒီညမှာ ကျော်ရသက ဖွဖွပုတ်ပေး
ခဲ့တာဟာ ညိုချောရဲ့ပန်းတစ်ဖက်သာမဟုတ်။ မေကျော့ရှင်းရဲ့
နှလုံးသားကိုပါ ပုတ်နှိုးသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီညမှာပဲ မေကျော့ရှင်းသည် ညိုချောဆိုသော
ကိုယ်နဲ့မယှဉ်သာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကောင်းမှု
ကို ပထမဦးဆုံး မနာလို ဖြစ်မိသွားသည်။

အဲဒီညမှာပဲ ကျော်ရသရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာကို ခံစား
မိသွားသည်။

အဲဒီညမှာပဲ ယောက်ျားတကာကို အရူးလုပ် ခိုင်း
စေခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ရှက်သွားလေသည်။

ကျော့ရှင်းသည် ညိုချောနဲ့ ကျော်ရသရဲ့ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး စာနာစွာ နွေးထွေးလှသော ပုံရိပ်နှစ်ခုကို လှမ်းမျှော်

ငေးကြည့်နေရာမှ ခန်းဆီးစကလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင် ဆုပ်
ခြေနေမိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာခုန်နေသော နှလုံးသားရဲ့ အသံကို
ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားနေရသည်။

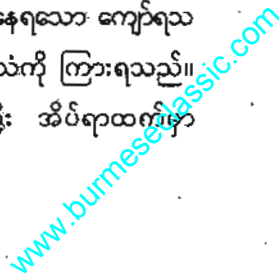
ကျော်ရသဟာ ညိုချောကို ချစ်သူလို မချစ်ပါဘူး
ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ သေချာနေသည်။ ဒါဟာ မျက်နှာ
ငယ်လှတဲ့ ညိုချောရဲ့ဘဝကို ကူညီပေးမခြင်းပဲ ဆိုတာကိုလည်း
နားလည်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျော့ရှင်းကို အမြင်ကတ်တာလည်း
ပါကောင်းပါမယ်ပေါ့။

ကျော်ရသဟာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ကျော့ရှင်းက
အနိုင်ယူခိုင်းစေတိုင်း နောက်ကွယ်ကနေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတတ်
သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျော့ရှင်းက သိထားခဲ့ပါသည်။ သူ အဲဒီလို
မကျေမနပ်ဖြစ်လေ ကျော့ရှင်းက ပိုခိုင်းမိလေပင်။ ဘာကြောင့်
သူ့ စိတ်ကို ဆွဲချင်နေမှန်း၊ သူ့ရဲ့ဥပေက္ခာကိုမှ မခံချင်ဖြစ်မိနေမှန်း
ကျော့ရှင်းလည်း မသိချေ။

ဟော...ညိုချောက အဆောင်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်
လာနေပြီ။ ကျော်ရသက ညိုချောကို လက်ပြနွတ်ဆက်နေသည်။

ကျော့ရှင်းက မှုန်ရိုတဝါးမြင်နေရသော ကျော်ရသ
ကို လှမ်းငေးကြည့်နေမိဆဲ...ညိုချောရဲ့ခြေသံကို ကြားရသည်။

ကျော့ရှင်းက မီးမှိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ
အသာအယာ လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။

ညိုချောက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး တိတ်ဆိတ်
စွာပင် ပြတင်းဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ကျော့ရှင်း ခိုးကြည့်မိတော့
ညိုချော မျက်ရည်သုတ်နေတာကို မြင်ရသည်။ သို့သော် မီးရောင်
ဖျော့လေးအောက်မှာပင် ညိုချောရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက တလက်
လက် တောက်ပနေတာကို တွေ့ရပါသည်။ အဲဒါ ဘဝကို ကျေနပ်
သော မျက်လုံးတွေလေ။

အရင်တုန်းကဆို ဒီလို ဂစ်တာသံကြားရတတ်သော
ညတွေမှာ ညိုချောက အိပ်ရာထက်မှာ စောင်တင်းတင်းခြုံကာ
ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ပြတင်းဝမှာ ရပ်
ကျန်နေမိချိန်မှာ ဖယ်ခွာသွားကြသော ဆိတ်သုဉ်းသွားတတ်သော
ဂစ်တာသံက သူမကို အမြဲသိမ်ငယ်စေသည်။ ခုတော့ ကျော်ရသရဲ့
ဂစ်တာသံက သူမစိတ်ကို အမြင့်ဆီဆွဲတင်ပေးလိုက်နိုင်သည်။
ရှင် တော်ပါပေတယ် ကျော်ရသရယ်...။

ခဏကြာတော့ ဂစ်တာသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွား
သည်။

“ညိုချောရေ... ငါတို့ပြန်ပြီဟေ့”

ကျော်ရသရဲ့ နှုတ်ဆက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။
အဲဒီနောက် ညိုချောက ညင်သာတိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေ
သည်။

ခဏအကြာမှာ ညိုချောထံမှ အသက်ရှူသံ မှန်မှန်
ကြားရသည်။

ကျော့ရှင်းက မီးခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်သည်။
မီးရောင်အောက်မှာ ညိုချောရဲ့ မလှပေမယ့် ငြိမ်း
ချမ်းကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ပျော်
နေတာတောင် သူမမျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ကျေနပ်ခြင်းရဲ့ အရိပ်
အငွေ့ကို မြင်နိုင်သည်။

အဲဒီ ညမှာ တကယ်တမ်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သူက
မေကျော့ရှင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ခုတော့ ကျော့ရှင်းသည် ကျော်ရသနဲ့ ညိုချောတို့
 အုပ်စုကို တိတ်တိတ်ကလေး အားကျမိကာ မသိမသာ လိုက်လံ
 ချောင်းမြောင်း ငေးမောတတ်လာပြီ။

သူတို့အုပ်စုဆီမှာ ကျော့ရှင်း မရနိုင်သည့် အရာ
 တွေ ရှိသည်။

ကျော့ရှင်းက ကိုယ့်ကို ပိုးပန်းနေသည့် ယောက်ျား
 လေးတွေကို အမြဲဆွဲဆောင်ထားနိုင်ဖို့အတွက် ဟန်ဆောင်ပြီး
 လှလှကလေး ပြုံးနေရချိန်တွင် သူတို့အုပ်စုက ဝါးလုံးကွဲအော်ရယ်
 ရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေလည်း အဲဒါကိုပဲ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကာ
 ထပ်ခါထပ်ခါ ရယ်မဆုံး။

ကျော့ရှင်းအလှကို မက်မောတွယ်ငြိစိတ်၊ ပိုင်ဆိုင် လိုစိတ်ဖြင့် ယောက်ျားတွေက သူတို့မှာရှိသော ရုပ်ရည်၊ ငွေကြေး၊ အစွမ်းအစတို့ဖြင့် ဆွဲဆောင်ရင်း ကျော့ရှင်းရဲ့ သမာသမတ် မကျ သော ခိုင်းစေအရူးလုပ်မှုတွေကို မာန်စွယ်ကျိုးကျ လိုက်လျော့ နေချိန်တွင် ကျော်ရသသည် ညိုချောတို့တစ်တွေကို နင်ဟဲ့ ငါဟဲ့ ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုရယ်မောရင်း အားနည်းချက်ကိုယ်စီ ရှိကြသော ညိုချောတို့ကို နှမကလေးတွေလို နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။ ဟာသတွေပြောကာ ရယ်မောခြင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးနေသည်။

တကယ်ဆို ကျော်ရသဟာလည်း ယောက်ျား တစ် ယောက်ပဲမို့ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ အလှအပအပေါ်မှာ တွယ်ငြိ စိတ်ရှိရမည်ပင်။ သို့သော် သူက 'အလှ'ကို 'အဆိပ်' ဟု သတ် မှတ်ရှောင်ရှားကာ သူ့အတွက် သာယာမှုနှင့် အခွင့်အရေး မရနိုင် သော ညိုချောတို့ထံမှာသာ ရိုးသားစွာ ရပ်တည်ပေးနေသည်။ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ကလေးလဲဟင်...။

ကျော့ရှင်းအနားမှာတော့ ကိုယ့်အပေါ် မရိုးမသား သဘောထားကြသည့် ယောက်ျားတွေကိုပယ်လိုက်လျှင် ဘယ်သူမှ မရှိချေ။

စကတည်းက ကျော့ရှင်းမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း များများစားစားလည်း မရှိခဲ့။ ညိုချောတစ်ယောက်ကိုသာ နိုင်ချင်

တိုင်းနိုင်၊ ခိုင်းချင်တိုင်းခိုင်းလိုရပြီး ကိုယ်နဲ့လည်း မယှဉ်သာသူမို့ ပေါင်းဖြစ်ခဲ့တာပင်။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ စာလျှင် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပေါင်းရတာက ကိုယ့်အဖို့ အပေါ်စီးကပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။ မိန်း ကလေးအချင်းချင်းဆိုတာက ညိုချောကလွဲလျှင် နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်လို့မရ၊ ခိုင်းချင်တိုင်း ခိုင်းလို့မရ၊ ကိုယ့်အနှံ့တာကို ယောက်ျား လေးတွေလောက်လည်း မခံကြချေ။

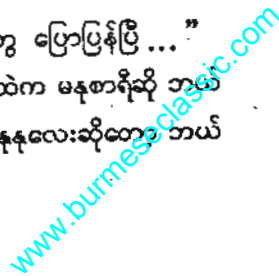
ကျော့ရှင်းသည် ကိုယ့်အနားမှာ ဝိုင်းနေကြသော ယောက်ျားလေးတွေကို ရှောင်နေမိသောအခါ အထီးကျန်လိုဖြစ် လာသည်။ ညိုချောကလည်း ကျော့ရှင်းကို မပေါင်းတော့ဘူးလေ။

တစ်နေ့တော့ ကျော့ရှင်းတစ်ယောက်တည်း သစ်ပင် ရိပ်အောက် ခုံတန်းလေးမှာထိုင်နေဆဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ တခြား တစ်ဖက်ဆီက ကျော်ရသရဲ့ အူဖြူးရွှင်ပျသော အသံကို ကြား လိုက်ရသည်။ (သူ့အသံဟာ အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်နေသူ တစ် ယောက်ရဲ့ အသံမျိုးဖြစ်သည်။)

“တကယ်တော့ ပန်းသန္တာခင်ဆိုတဲ့ ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း မကလေးက မနုစာရိပဲဟ”

“အံမယ် ... အံမယ် မတန်မရာတွေ ပြောပြန်ပြီ...”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းသိမ့် ဝတ္ထုထဲက မနုစာရိဆို ဘယ် တော့မှ မအိုဘူး၊ နင်ကလည်း ပုပုနနလေးဆိုတော့ ဘယ်

တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ကလေးလေးလိုပဲ ထင်ရ တယ်။ ဘယ်တော့မှ မအိုဘူး...”

“ဟဲ့ ... သူ့ကျပြောတယ်၊ ငါကရော ... ငါကရော”

အဲ့ဒါက ဝတုတ်မကြီး ဖွေးဖွေးဥရဲ့ အသံဆိုတာ ကျော့ရှင်း သိသည်။

“နင်ကလား ... အင်း ... နင့်ကိုတော့ လူတကာက အထင် ကြီးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အမြဲ ကြည့်ကြလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နင့်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုက မြင်သာတာကိုး ...”

“ဟမ် ... ငါနားမလည်ဘူး”

“နင်က နင့်ရဲ့ စားနိုင် သောက်နိုင်မှုကို နင့် ခန္ဓာကိုယ် မှာ ပြထားတာကိုး၊ အဲဒီတော့ လူတကာက နင့်ကိုယ်လုံး ကို ကြည့်ပြီး နင် ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိပြီပေါ့”

“ရသ ... အစုတ်ပလုတ် လူကိုမြှောက်ပြီးမှ ရိုက်ချတယ်”

“ဪ ... ကြည့်စမ်း ... မေ့တော့မလို့၊ လှမျိုးမြတ်မြတ် နွယ်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်လာတယ်ဟ၊ ဟပ် ချလောင်း ... ဒီမှာကြည့်”

ကျော့ရှင်းက ဘာလက်ဆောင်များလဲဟု သိချင်စိတ် စောကာ အသာကလေး နောက်ပြန်ချောင်းကြည့်မိတော့ သူ့လက်

ထဲက တစ်ဖက်ပါး တစ်ဖက်ထူ ကတ္တီပါ ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံကို တွေ့ရလေသည်။

“ရော ... နင်က ကဗျာမဆန်ချင်တဲ့ အချိန်တွေကျ စီးဖို့ ဖိနပ်၊ ဒီအတိုင်းလေး ကဗျာဆက်ဆန်ချင်နေရင်တော့ မစီး နဲ့ပေါ့ဟာ ...”

သူက ရယ်မောသံဖြင့် ပြောသော်လည်း သူ့ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု၊ လေးနက်မှုကို မြင်သာသည်။ ကျော့ရှင်းသည် သူ့ကို အနီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရယ်သံတွေကို တော့ ကြားနေရဆဲဖြစ်ပါသည်။

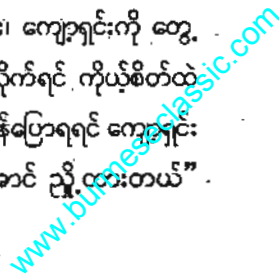
ကျော့ရှင်းက ကျော့ရှင်းနားမှာ ဝိုင်းနေကြသော ယောက်ျားလေးတွေကို သံသယဝင်မိသော တစ်နေ့မှာ သမိန်ကို မေးမိပါသည်။

“သမိန် ... ရှင်က ကျွန်မအပေါ် တော်တော် အနွံတာခံ တာပဲနော်၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“ကျော့ရှင်းကို ချစ်လို့ပေါ့ကွာ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တာလဲ ...”

“ကျော့ရှင်းက ချစ်စရာကောင်းတာကိုး၊ ကျော့ရှင်းကို တွေ့ လိုက်ရင် ကျော့ရှင်းအကြောင်း တွေးလိုက်ရင် ကိုယ်စိတ်ထဲ မှာအမြဲကြည့်နူးရတယ်၊ ကဗျာဆန်ဆန်ပြောရရင် ကျော့ရှင်း အလှက ကိုယ့်ကို ရုန်းထွက်လို့မရအောင် ညှို့ထားတယ်”

“ကျွန်မက မလှရင်ရော ...”

“ကျော့ရှင်းက အမြဲလှနေမှာပဲဟာ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မက အခု လှပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန် ကျရင် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အက်ဆီး ဒင့်တွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီး မျက်နှာကို ထိသွားရင်၊ ခြေတွေ လက်တွေ ကျိုးပဲ့သွားရင် သမိန်က ကျွန်မကို ချစ်နိုင်ဦး မှာလား။”

“ဟာ ... ဖွဟဲ့ လွဲပါ ဖယ်ပါစေ၊ မဦးမချွတ်တွေ မပြော စမ်းပါနဲ့ ကျော့ရှင်းရာ ...”

“ကျွန်မ မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ သမိန်ရဲ့၊ ကျွန်မက မလှရင်ရော ရှင်က ချစ်ဦးမှာလား ...”

“အင်း ... ချစ်မှာပါ၊ ကျော့ရှင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တာပဲ ဟာ”

“ရှင်ကို တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“မေးလေ ... ကျော့ရှင်း ...”

“ရှင် ညိုချောကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ၊ ဟို ... သွားခေါခေါ၊ အသားမည်းမည်းနဲ့ ရုပ် ဆိုးမကလေးကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေတောင် ပြော ပြီး ရယ်ကြရသေးတယ်”

“အဲဒီလို ရယ်ကြတဲ့ အထဲမှာ ကျော်ရသတော့ မပါဘူး မဟုတ်လား”

“ဘယ်ပါမလဲ ... ဒီကောင်နဲ့ ညိုချောက ဘော်ဒါတွေ၊ အရမ်းခင်ကြတာ”

“ရှင် ညိုချောကိုရော မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

“ဟာ ... တောက်တီး တောက်တဲ့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ဘာလို့ ကြိုက်ရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲ”

“ဒီလောက် ရုပ်ဆိုးကြီးကို ...”

“ရှင်သူငယ်ချင်းတွေကရောတစ်ယောက်မှမကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်စရာလား ကျော့ရှင်းရဲ့၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူ ရဲ့ မျက်နှာလှလှကလေးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နူးနူး ငေးကြည့် ချင်ကြတာပေါ့၊ မှောင်ထဲမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် သရဲလို့ လန့်အော်မိနိုင်တဲ့ ရုပ်မျိုးကို ဘယ်သူက ကြည့်ချင်မလဲ”

“ညိုချောက ရှင်ပြောသလောက်ကြီးလည်း ရုပ်မဆိုးပါဘူး သမိန်ရယ်၊ သူက မပြင်တတ် မဆင်တတ်တာလည်း ပါပါတယ်၊ ပြီးတော့ နေပူထဲ ထီးမဆောင်းဘဲ လျှောက် သွားပြီး အသားအရေ ထိန်းသိမ်းမှုတွေ ဘာတွေ မရှိတော့ နဂိုထက်ပိုမည်းသလို ထင်ရတာပေါ့၊ သွားခေါတာကလည်း နှစ်ချောင်းတည်းပါ”

၁၂၆ ပုညခင်

“အဲဒီ နှစ်ချောင်းက ပိုဆိုးနေတာ၊ ဟာ ... တော်ပါပြီ ကျော့ရှင်းရာ၊ ညိုချောအကြောင်းတွေချည်းပဲ ဘာလို့ ထိုင် ပြောနေရတာလဲ ...

“သမိန်က ညိုချောဆို သိပ်ခါးသည်းတာပဲနော်၊ သမိန် သူငယ်ချင်း ကျော်ရသကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“သူလည်း ညိုချောကို သူငယ်ချင်းလိုသာ ခင်နိုင်မှာပေါ့၊ ရည်းစားတော်ဖို့တော့ ဘယ်စိတ်ကူးမှာလဲ ...”

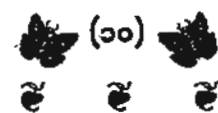
“ကျွန်မသာ ညိုချောလို ရုပ်ဆိုးရင် ရှင်ရော တခြား ယောကျ်ားလေးတွေအားလုံးရော ကျွန်မနားကို ကပ်မှာကို မဟုတ်တော့ဘူးနော် ...”

“ကိုယ်ကတော့ ချစ်မှာပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျော့ရှင်းကို ချစ်မှာပါ”

ပါးစပ်က ချောအောင်ပြောသော်လည်း သမိန် မျက်ဝန်းတွေက လိမ်နေသည်ဟု ကျော့ရှင်း ထင်သည်။

သမိန်က ကျော့ရှင်းကို ဘယ်လို အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ် သလဲဆိုတာ ကျော့ရှင်းက စောင့်ကြည့်ချင်သည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ သမိန်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျော့ရှင်းရှေ့ကို ရသ ရောက်လာအောင် ဖန်တီးချင်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရသ ... ထ ... ထ၊ ထစမ်းပါဦးကွာ ...”

“အာ ... ဒီမှာ အိပ်ကောင်းနေတာကို၊ ဘာလဲကွာ သမိန် ရာ ...”

မနက်အစောကြီးမှာ သမိန်က ကျော်ရသကို လှုပ် နှိုးလိုက်တာမို့ ရသက စိတ်တိုသွားရပါသည်။ မနက်အစောကြီး များ ဘယ်တုန်းက ထဖူးလို့လဲ။ ရာဇဝင်ကို မရှိ...။

“ဟေ့ကောင် ... ထစမ်းပါကွ ...”

“ထရအောင် ဘယ်နှုနာရိမို့လို့လဲ ...”

“ငါးနာရီ ...”

“ဒီအချိန် ထရိုးထုံးစံမရှိ ...”

ရသက စောင်ခေါင်းမြီးခြုံကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့် အိပ်လိုက်ပါသည်။ သမိန် ဒီအချိန်ကြီး ထတာဟာ ထူးဆန်းပေ မယ့် ဘာမှ စစ်ပေါက်မေးမနေတော့။ အိပ်ချင်တာပဲ သိသည်။ နောက်မှ မေးတော့မည်။

“ဟေ့ကောင် ... ထပါကွာ”

သမိန်က ဇွဲမလျော့ဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်နှိုးနေ တာမို့ သူပြန်အိပ်လို့ မရတော့ဘဲ စောင်ခြုံကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကာ ...

“ဘာလို့ ထရမှာလဲကွာ၊ ဘာကိစ္စ ထရမှာလဲကွာ ...”

ဟု အော်လိုက်သည်။ သမိန်က မျက်နှာငယ်လေး

နှင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ...

“ကူညီပါ သူငယ်ချင်းရာ ...”

“အစောကြီးမဟုတ်ရင် ကူညီဖို့အသင့်ပဲ၊ ခြာ ... ဘာကူညီ ရမလဲ၊ တရေးပြန်အိပ်ပြီးရင် ထကူညီမယ်”

“ခုကူညီမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါကွာ၊ ကားတွန်းပေးစမ်းပါ၊ ငါ့ ကားက ဘက်ထရီ မဝင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တွန်းနှိုးမှရ မယ်”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက မနက်မိုးမသင်းသေးဘဲ ဘယ်သွား မလို့ ကြံစည်နေတာလဲ”

“မုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်ရမှာကွ”

“ဘာ ...”

“ထပါကွာ ... နောက်ကျလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

“မင်းဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး မစားဘဲနဲ့”

“ကျောရှင်း စားဖို့ကွ၊ သူက မုန့်ဟင်းခါး အရမ်းကြိုက် တာ၊ ဒါပေမယ့် မုန့်ဟင်းခါးတိုင်းကို မကြိုက်ဘူး၊ မြောင်းမြ ဒေါ်ချို မုန့်ဟင်းခါးမှ ကြိုက်တာတဲ့၊ သူက စောစော ထ၊တတ်တော့ မနက် ၆ နာရီဆို ဗိုက်ဆာပြီ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူ ဆာမယ်အချိန်လေး အမိသွားဝယ်ပြီး ပို့ရမှာမို့လို့ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒီလောက်တောင် သူက မင်းကို နှိပ်စက်သလား၊ အေး ... မင်းလုပ်နိုင်ရင်တော့ လုပ်ပေါ့ ကွာ၊ မင့်ဘဝသာ ဝင်ခံတဲ့ ကိစ္စမှာ ဘေးလူကိုတော့ အဖျား လာမခတ်နဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရသက စိတ်ထဲချဉ်တူးသွားတာမို့ သမိန်ကို အမြန် ကျောခိုင်းပြီး စောင်ကို ခေါင်းမြီးပြန်ခြုံပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီ လောက်ကြီး လူပါးဝနေတဲ့ ကိစ္စကြီးကို အသည်းယားလှပြီ။

“ဝင်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုက လုပ်ပေးချင်တာပါ”

ရသက ဒေါသထွက်လာတာမို့ ဆက်အိပ်လို့ မရ တော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်မိကာ ...

“မင်း ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်း ဒီကိစ္စကို မင်းဘာသာ လောကွပ်လုပ်တာလား၊ သူက ခိုင်းတာလား။”

“ငါ လုပ်ပေးချင်မှန်းသိလို့ သူခိုင်းတာပါ”

“မင်း ဒီလိုပဲ သူခိုင်းသမျှကို နေ့တိုင်း လုပ်ရမှာလား။”

“နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“တစ်ပတ်တစ်ခါလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ... တစ်ပတ် ခြောက်ရက်”

“မင်း လဲသေလိုက်ပါလား သမိန်ရဲ့။”

“သူ့အချစ်ကို မရသေးဘဲနဲ့တော့ မသေချင်သေးဘူး။”

“မင်းကွာ ... မင်းပဲ အရင်က မိုးပြော ဂျိုးပြော ပြောနေ လိုက်တာ၊ နောင်မျိုး ရည်းစားရတုန်းက မင်းပဲ လက်ချာ ရိုက်နေတာလေ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက် ချစ်ချစ် ယောက်ျားမာနကို လုံးဝမေ့ထားလို့မရဘူးဆို၊ အောက်ကျခံ ခူးထောက်ပြနေစရာလည်း မလိုဘူးဆို ...”

“လူဆိုတာ သူများ ချစ်ခြင်းကိုသာ မျှမျှတတ ဝေဖန်နိုင် တာကွ၊ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းကျတော့ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ် နေတာတောင် သိတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ ခံစား ပြီး အချစ်ကိုတွေ့တဲ့သူနဲ့ အဲဒီအချစ်ကို ဘေးက လှမ်း ကြည့်နေတဲ့ သူ၊ ဖိလင်ချင်း တူနိုင်မှာမဟုတ်တာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘက်ကျ မင်းယက်ပြီး လိုရာဆွဲပြော

မနေနဲ့၊ ဒီလောက် လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ မေကျော့ရှင်း

ကလည်း မင်းချစ်သူဖြစ်ဖို့ သေချာသေးတာမဟုတ်ဘူး၊

သူ့မှာလည်း မင်းလို ခိုင်းကောင်းတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ”

“ဒါပေမယ့် အားလုံးထဲမှာ ငါ့ကို သူပိုတာ ငါသိပါတယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အဲဒါ မာယာတွေသုံးနေတာပါ၊ အဲဒီလို

အလှအားကိုးနဲ့ မာယာတွေ သုံးနေတဲ့ မိန်းမမျိုးကို အရမ်း

စိတ်ကုန်တာပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းမကလေးတွေပဲ အေးတယ်၊

ငါ့ကို ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ သူတို့ မခိုင်းဘဲ ငါက တစ်ခုခု

လုပ်ပေးလိုက်ရင်လည်း ပျော်လို့ကို မဆုံးတော့ဘူး၊ သူတို့

ပျော်တာမြင်ရင် ကိုယ်ပါ အလိုလို စိတ်ချမ်းသာတယ်”

“ဒါတော့ မင့်ကောင်မလေးတွေက လက်နက်မှ မရှိတာ

ကိုးကွ”

“ဘာ ...”

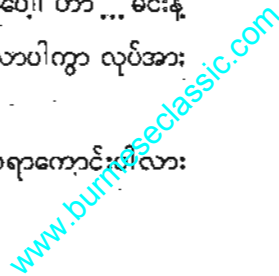
“အလှဆိုတဲ့ လက်နက်မရှိဘူးလေကွာ၊ လက်နက်နဲ့ ဘယ်

သူ့မှ ပစ်ခွင့်မရှိတော့ မာန်ကျနေကြတာပေါ့၊ ဟာ ... မင်းနဲ့

ပြောနေရတာနဲ့ နောက်ကျတော့မယ်၊ လာပါကွာ လုပ်အား

ပေးစမ်းပါ”

“မင်းအဖြစ်က တယ်လည်း သနားစရာကောင်းပါလား

သမိန်ရာ၊ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲအတွက် မိုးလင်းခင် တောင်ပြေး မြောက်ပြေး ပြေးရဦးမယ်၊ မြောင်းမြ ဒေါ်ချိုက ဟိုးအဝေးကြီး မြောက်ဖျားမှာ၊ ကျော့ရှင်း အဆောင်က တောင်ဖျားမှာ၊ အနားနီးနီးက မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ပေးပြီး မြောင်းမြဒေါ်ချိုလို့ ညာပြောလည်း ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ”

“ဟာ ... မတူဘူးကွ၊ သူက အရသာ ခွဲခြားတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါက သိပ်ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး က တစ်ပတ် တစ်ခါပဲ ဝယ်ရမှာ”

“ကျွန်တုဲ ငါးရက်က !”

“တစ်ရက်က ဆီထမင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်တဲ့၊ တစ်ရက်က ပဲပြုတ်နဲ့ နံ့ပြား၊ တစ်ရက်က နန်းကြီးသုပ်၊ တစ်ရက်က ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်နဲ့ ကြက်သားကြော်၊ တစ်ရက်က ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ...”

“ဪ ... ဪ ... ခြောက်ရက်လုံးလုံး တစ်ရက်တစ်မျိုး မထပ်စေရအောင် မနက် ငါးနာရီထိုးကတည်းက ဟိုပြေး ဒီပြေး လိုက်ဝယ်ပြီး မနက်စာ ဆက်သရမယ် ဆိုပါတော့ ...”

“ကဲ ... မင်း ငါ့ကို အပြစ်တင်ချင်လည်း နောက်မှတင်ပါ ကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လာပါ ... ကားလေးတစ်ချက် တော့ တွန်းပေးပါ”

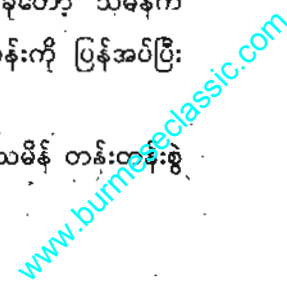
သမိန်က ခုပဲ ငိုချတော့မလို့ ထိုင်ပဲ ရှိခိုးတော့မလို့ တောင်းပန်နေတာမို့ ရသက ဆူဆူဆဲဆဲနဲ့ပဲ ထရကာ ကားလိုက် တွန်းပေးလိုက်ရပါသည်။

သမိန် ထွက်သွားတော့လည်း သူ့မှာ ကြားထဲက အချောင် ဒေါသထွက်ပြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ သမိန် အဖြစ်က တရားကျစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူ့အိမ်မှာတော့ သူက မိသားစုအပေါ် အနိုင် ယူ ခိုလ်ကျတတ်သော လူဆိုးလေးပင်။ သူ့အမေကလည်း သူ့ကို အလွန် အလိုလိုက်ခဲ့ပါသည်။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘွဲ့ကလေးရပြီး ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ ဝေလေလေလုပ်နေရင်းက ရန်ကုန်မှာ ဒီပလိုမာ သင်တန်းတစ်ခုခု လာတက်ချင်သည်ဆို တော့လည်း လှည်းတန်းဘက်မှာ သမိန်နေဖို့ တိုက်ခန်းနှင့် ဟိုဒီ သွားဖို့ ကားကလေးပါ အဆစ်ဝယ်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

ရသ အဖေကတော့ သမိန်တို့လိုပဲ ပြည့်စုံပေမယ့် အလိုမလိုက်ခဲ့ပါ။ ပိုက်ဆံကိုသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သုံးဖို့ ပို့ပေးရုံ၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားပေးရုံထက် မပိုခဲ့။ ခုတော့ သမိန်က ဇွတ်အတင်း ခေါ်တာမို့ ငှားထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို ပြန်အပ်ပြီး သမိန်နဲ့အတူ လာနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သမိန်နဲ့ အတူနေတာကြာလေ သမိန် တန်းတန်းစွာ

၁၃၄ ပုညခင်

နေတဲ့ မေကျော့ရှင်းရဲ့ အနိုင်ယူဗိုလ်ကျစိုးမိုးပုံတွေကို သိလာရလေပင်။

သမိန်ဟာ မိဘလုပ်စာ စားကာ တစ်နေ့တစ်နေ့ မေကျော့ရှင်း ဝန်ကို အားကြိုးမာန်တက် ထမ်းရွက်အချိန်ကုန်နေသည်။

အခိုင်းသန်လှတဲ့ သူမက စေညွှန်လျှင် ဘာကိစ္စမဆို ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးသား။ ပန်းအမျိုးမျိုး ပြေးဝယ်ပေးရ၊ မုန့်အမျိုးမျိုး ဝယ်ရ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ပို့ရ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အားကိုမအားနိုင်ရှာပါ။ သူ့နေတဲ့ တိုက်ခန်းနှင့် မေကျော့ရှင်းတို့ အဆောင်လမ်းမပေါ်မှာ သမိန်ရဲ့ Cilica ကားလေးကို တစ်နေ့ လေးငါးကြိမ် လွန်းထိုးပြေးလွှားနေတာကို တွေ့ရနိုင်ပါသည်။

ကျော်ရသသည် သမိန် ပျာယာခတ်နေရတာတွေကို တွေ့ရလေ မေကျော့ရှင်းကို စိတ်တိုမိလေပင် ... ။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း မနက် ငါးနာရီဆို သမိန်ရဲ့ နာရီနိုးစက်က ထ,အော်ပြီ။ ရသလည်း လန့်ဖျပ်နိုးရပြီ။ ချိုးချိုး ချွတ်ချွတ် ထပြီး ပြင်ဆင်နေတာမို့ ပြန်အိပ်မရဘဲ စိတ်ညစ်ရတာလည်း နေ့တိုင်းလိုလိုပင်။ သင်တန်းရောက်လျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်ဘဲ ငိုက်မြည်းနေမိတတ်ပါသည်။ အချစ်ကြောင့် နိုးကြားနေပုံရသော သမိန်ကတော့ အိပ်ရေးပျက်လည်း တက်ကြွမြဲပင်။

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားပူးတယ် ၁၃၅

နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သော ရသသည် မေကျော့ရှင်းကို ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကို နည်းနည်း လွန်ပြီလို့ မထင်မိဘူးလား မေကျော့ရှင်း”

ကျော့ရှင်း မျှော်လင့်သလိုပဲ သူက ကျော့ရှင်းရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကျော့ရှင်းက အံ့ဩသလိုလေး မျက်လုံးဝိုင်းလျက် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... မထင်မိပါဘူး၊ ဘာကိစ္စအတွက် ဒီမေးခွန်းကို မေးတာပါလိမ့် ...”

“ကွေ့ပတ်လှည့်ပတ်တဲ့ မာယာစကားတွေကို သိပ် နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောကြပါစို့၊ ခင်ဗျား သမိန်ကို ခိုင်းတာတွေ သိပ်များနေပြီ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး ကျော့ရှင်း”

“ဒီစကားကို ကာယကံရှင် ပြောမှ သဘာဝကျမယ် ထင်တယ်”

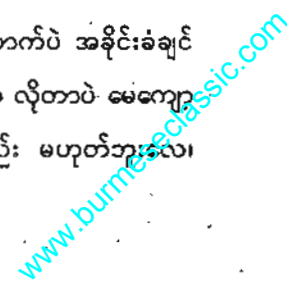
“ကာယကံရှင် သမိန်က ဒီလိုမပြောနိုင်အောင် ခင်ဗျားက ပြုစားထားတော့ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ လာပြောရတာပေါ့၊ သူများ သားသမီးကို ခိုင်လို့ရတိုင်း မနိုင်ပါနဲ့ဗျာ၊ သမိန်က သူ့အိမ်မှာဆို ဘာမှလုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ်ကြော့ကလေး နေလာတာ”

“ကျွန်မက သူ့ကို ဇွတ်အတင်းခိုင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကျော်ရသရဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ကျွန်မရဲ့ ဝေယျာစစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးပါရစေ၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်ဖြစ်ခိုင်းပါ၊ ကျွန်မ ခိုင်းတာကို လုပ်ပေးရရင် သူ စိတ်ချမ်းသာလို့ပါလို့ ပြောလွန်းအားကြီးလို့ သူ့ကျေနပ်အောင် သူ့ကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ခိုင်းစရာမရှိ ရှာကြံခိုင်းပေးနေရတာ”

“ဪ... ဪ... ဒါဆို ခုလို ခိုင်းပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ရကောင်းစေ သဘောမထားပါဘူး၊ မတင်ရင်လည်း ရပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ပဲ အခိုင်းခံချင်ခံချင် ခင်ဗျားဘက်က ဆင်ခြင်ဖို့တော့ လိုတာပဲ မေကျော့ရှင်း၊ သမိန်က ခင်ဗျား ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊

သူချစ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးမနေ သင့်ဘူး”

“ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ချက် မပေးခဲ့ ဘူး”

“မင်း ဒီလိုခိုင်းနေတော့ အခွင့်အရေးပေးနေတာနဲ့ မတူ ဘူးလား”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော လူတကာက ခင်ဗျားဟာ ရုပ် ကလေးကို ဗန်းပြပြီး ယောက်ျားတကာကို ခိုင်းစားနေတယ် လို့ ပြောကုန်ကြပြီ ကျော့ရှင်း”

“ဘယ်သူ ဘာထင်ထင်လေ၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မအလှ မှာ ဝပ်တွားလာတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ခိုင်းရမှ ကျေနပ် တယ်၊ အခိုင်းခံချင်တဲ့ သူတွေကို ခိုင်းပေးတာဟာ ကူညီ ခြင်း တစ်မျိုးပဲလေ၊ ကျွန်မက သူတို့ကို ကူညီနေတာ ပါ”

“ခင်ဗျားဟာ ကြက်သွန်နီလို မိန်းမမျိုးပဲ”

“ဘာ ...”

“ကြက်သွန်နီတွေများ တစ်ဖက်ချင်းသာ ကွာသွားရော နောက်ဆုံးတော့ အထဲမှာ ဘာအဆဲမှ မကျန်ဘူး၊ ပြီးတော့

သူ့အနားကပ်တဲ့သူတွေကိုလည်း မျက်ရည်ထွက်စေသေး တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကတည်းက နှိပ်ကွပ်ချင်နေရ တာလဲ ရသ၊ ကျွန်မလည်း ရှင်ကို ဘာမှ မခိုင်းမိပဲနဲ့ လေ”

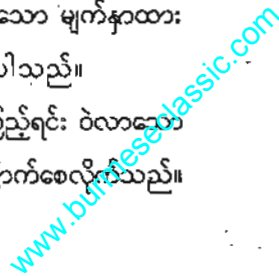
“ခင်ဗျားခိုင်းတော့ ခိုင်းချင်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဗိုက် အောင့်သလေး၊ မူးသလေးနဲ့ မာယာဆင်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ် လား၊ ကျွန်တော် မသိဘူးများ မှတ်နေသလား”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ ...”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျား သမိန့်ကို ချစ်နိုင်ရင်လည်း ချစ်လိုက်၊ မချစ်နိုင် ရင်လည်း ဆက်ဒုက္ခပေးမနေနဲ့တော့၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီး ငြင်းလိုက်ပေတော့၊ ဒါ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး အကြံပေးတာပဲ ...”

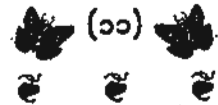
သူ့ သူငယ်ချင်းမကလေးတွေနဲ့ဆို အုမြူးရွှင်ပျနေ သော ရသက ကျော့ရှင်းရှေ့ကျတော့ သုန်မှုန်သော မျက်နှာထား ဖြင့် အားမနာတမ်း ပြောဆိုကာ ထွက်သွားပါသည်။

ကျော့ရှင်းက သူ့ကို လှမ်းငေးကြည့်ရင်း ဝဲလာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ခမ်းခြောက်စေလိုက်သည်။

၁၄၀ ပုညခင်

ရှင် ကျွန်မရှေ့မှာ တစ်ခေါက်လောက် ပြုံးစမ်းပါဦး
လား ရသရဲ့၊ ကျွန်မလည်း ညိုချောလို ကံကောင်းချင်လို့ပါ။

“ကျော့ရှင်း ... အဆောင်ရှေ့မှာ သမိန်ရောက်နေတယ်၊
နင်ဖို့ မနက်စာ လာပို့တာတဲ့ ...”

“ငါ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ ယမင်းရယ် ...”

“ဟင် ... နင် သူ့ကို တမင်ရှောင်တာလား”

“အေး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“သူ့ကို ငါမချစ်နိုင်လို့”

“နင် မချစ်နိုင်ပေမယ့်လည်း ဒီလိုပဲ ခိုင်းနေကျမဟုတ်လား”

“အခု အဲလို မခိုင်းချင်တော့လို့ပေါ့ဟာ”

ယမင်းက အလွန်အံ့သြသော မျက်လုံးများဖြင့်
ကျော့ရှင်းကို အွက်ခတ်သလို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သူ နှင့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် သိည်းခံတာတောင် နှင် ချစ်လို့ မရဘူးလား။ သနားပါတယ်ဟာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လို မှ ခံစားလို့ မရလို့ပါ။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မညာချင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဆက်မညာချင်တော့ဘူးလေ”

“အေး ... နှင် ဒီလို ပြတ်သားနိုင်တာလည်း ကောင်းပါ တယ်။ ငါလည်း အစောကြီးကတည်းက နှင်ကို ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ။ ကျန်တဲ့ သူတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲလုပ်တာ ကောင်းတယ်”

“အေး ... ငါမချစ်နိုင်ရင် သူတို့ကို မခိုင်းတော့ဘူးလေ”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ဖြစ်သင့်တယ်။ နှင်ကို သူများတကာ မကောင်း ပြောရင် ငါလည်းမခံနိုင်ဘူး”

ယမင်းက ဝမ်းသာအားရပြောပြီး ကျော့ရှင်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

သမိန့်ကိုတော့ ကျော့ရှင်း အားနာသနားပါသည်။ သို့သော် မချစ်နိုင်တာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သမိန့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျော့ရှင်းမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာ သေချာခဲ့ပြီမို့ ကျော့ရှင်းက စတင် ရှောင်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပင်။

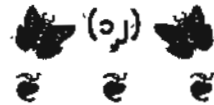
မခံချင်စိတ်ကြောင့်သာ ရသကို မချေမငံ ပြန်ဖြော ခဲ့ရပေမယ့် ရသ ပြောသမျှဟာ တရားနည်းလမ်းကျသည်ဟု ကျော့ရှင်း ရင်ထဲမှာ လက်ခံပြီးသား။ အပေါ်ယံက မာကျောပြနေ ပေမယ့် ကျော့ရှင်း ရင်ထဲမှာတော့ ပျော့ပျောင်းနေခဲ့ပြီးသားပင်။

ကျော့ရှင်းသည် သမိန့်အပြင် တခြားယောက်ျားတွေ ကိုလည်း တစ်စတစ်စ ရှောင်ခွာလာမိကာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လာသည်။

အလှဆိုတာ ဘဝအတွက် အာမခံချက်တစ်ခု မဟုတ် ဘူးဆိုတာကို သိမြင်စ ပြုလာခဲ့သည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ကျော့ရှင်း စိတ်ကို ခံစား ချက်များစွာဖြင့် လှုပ်ရှားစေနိုင်သူဆိုလို့ တစ်ယောက်သာ ရှိနေခဲ့ ပါသည်။

“ငါ့ကို... ငါ့ကို ကျော့ရှင်းက လုံးဝ မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့ကွာ”

တစ်ညနေမှာ သမိန်က အရက်တွေမူးလာကာ ထို စကားကို ပလုံးပဲတွေးပြောရင်း ကျော်ရသ နားမှာ လာခွေလေ သည်။ ခွေခွေလေး လဲနေသော သမိန် နှုတ်ဖျားက ကျော့ရှင်း ကို တမ်းတသည့် ညည်းညူသံတွေ ဆက်ထွက်လာပါသည်။

“ကျော့ရှင်းရယ်... ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက် ရက်စက်ရ သလားကွာ၊ အခု ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့ ဘူး၊ အခု ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ကျော်ရသသည် သမိန်ကို သနားလည်း သနား စိတ်လည်းတိုကာ ဆွဲထူလိုက်ရင်း...

“သမိန်... ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ကျော့ရှင်းက မင်းကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်း”

“ပြောပါမယ်ကွာ၊ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းဖွင့်ပြီး ပြောပြပါ မယ်၊ ကျော့ရှင်းက ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူးတဲ့၊ ဖိလင်မလာဘူးတဲ့၊ လုံးဝမချစ်နိုင်တာ သေချာ ပါတယ်တဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် သူ့ဆီကို လုံးဝ မလာပါနဲ့တော့တဲ့၊ တကယ့်ကို အစိမ်းဖြတ်ကြီး ဖြတ်လိုက်တာပါကွာ...”

“သူက အစိမ်းဖြတ် ဖြတ်တော့လည်း မင်းက အစိမ်းချုပ် ချုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

ရသ...ကိုယ်တိုင်က ကျော့ရှင်း သမိန်ကို အချိန်ဆွဲ အရူးလုပ်မှာကို စိုးရိမ်လှတာမို့ ကိုယ်တိုင်သွားပြောခဲ့ပြီးမှ ခုလို သမိန် အသည်းအသန် ခံစားလာရတာကို မြင်ပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ခုကိစ္စက ကိုယ့်ပယောဂ မကင်းသလိုလည်း ဖြစ်နေသေးသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော့ရှင်းကိုသာ အပြစ်မြင်လိုက် မိပါသည်။ ကိုယ်က သွားပြောပြီးပြီးချင်း သမိန်ကို ရက်ရက် စက်စက် ဖြတ်ချလိုက်ပုံက ရသကို ငေါ့သလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

ကျော့ရှင်း... မင်း ငါ့ကို ကြည့်မရတာနဲ့ ဘာတွေ ပညာပြဦးမလို့လဲ။

“သွားပါပြီ... ကိုယ့်အသည်းတွေ ကွဲပါပြီ ကျော့ရှင်းရေ”
သမိန်က သံရှည်ဆွဲ၍ အော်လိုက်ပြန်တာမို့ ရသက သမိန် ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်... တော်စမ်းကွာ နားငြီးလိုက်တာ၊ မင်း ခေတ်လူငယ်လေး မဟုတ်ဘူးလား”

“ခေတ်လူငယ်လည်း အသည်းကွဲတတ်တာပဲကွာ”

“ကွဲတော့ ကွဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုမျိုးကြီး ရပ်ကွက်ထဲ မှာ အရက်မူးမူးနဲ့ ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲပြီး မိန်းကလေးအိမ် ရှေ့ သွားရမ်းသလိုမျိုး မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ခုခေတ်လူငယ်တွေက မင်းလို ခေတ်ဟောင်းကလိုမျိုး အသည်းမကွဲကြတော့ဘူး”

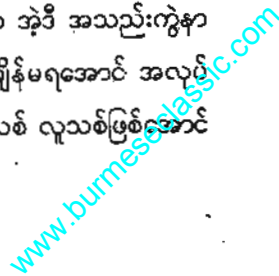
သမိန်က အမူးပြေချင်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားကာ...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုကွဲကြသလဲ ပြောပါဦး၊ နမူနာ ယူရ အောင်”

“ပညာတတ်ဆန်ဆန် ကွဲရင်ကွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဟောရှေ့ ကွဲပေါ့”

“ရှင်းပါဦး... ရှင်းပါဦး”

“ပညာတတ်ဆန်ဆန် ကွဲတဲ့သူတွေက အဲဒီ အသည်းကွဲနာ အကြောင်း တွေးနေ ဆွေးနေဖို့ အချိန်မရအောင် အလုပ် ရှိ မနားမနေ လုပ်တယ်ကွာ၊ စိတ်သစ် လူသစ်ဖြစ်အောင်

အသိုက်အဝန်းသစ် ရှာ၊ အပေါင်းအသင်းသစ် ပေါင်း၊
“ သင်တန်း အသစ်တွေတက်၊ နေရာအသစ်တွေသွား၊ ပစ္စည်း
အသစ်တွေ ရှာဝယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်တော့ စိတ်က ဆွေးမြေ့
ဟောင်းနွမ်း မနေတော့ဘူးပေါ့၊ မကြာခင် ပြန်သစ်လာ
တာပေါ့။”

“ဟော့ရှော့ ကွဲရင်ရှော့ ...”

“သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး အော်ဆိုပစ်လိုက်၊ ချွေး
တွေ ဘာတွေထွက်ပြီး မောပန်းသွားအောင် ပြေးချင်ပြေး၊
တစ်ခုခု ကစားပစ်လိုက်၊ ထမင်းတွေ အများကြီး စားပစ်
လိုက်၊ ခုခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ အစာငတ် ရေငတ်ခံပြီး
အသည်းမကွဲပါဘူး သမိန်ရာ၊ ဒီလိုပဲ စားစားသောက်
သောက် သွားသွားလာလာလေး ကွဲကြတာပါပဲ၊ အရက်
တွေ သောက် အော်ဟစ်၊ အိပ်ရာထဲခွေလဲပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး
တောင် မရိတ်နိုင်အောင် ကွဲကြတယ်ဆိုတာ ရှေးတုန်းက
ပါ၊ အိုင်တီခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ ထိုင်ပြီး အသည်းကွဲဖို့
အချိန်မရတော့ဘူး၊ အိုင်တီကွဲလေးပဲ ကွဲနိုင်ကြတော့တာ၊
မင်းလို ခပ်ပျော့ပျော့ လူငယ်လေးတွေအတွက် အိုင်တီ
အသည်းကွဲနည်း စာအုပ်လေးတော့ ထုတ်ဦးမှပါ။”

သမိန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေကာ ...

“မင်းက မကြုံဖူးလို့ ပြောနေတာပါကွာ”

“ကြိုလာရင်လည်း ငါက ဟော့ရှော့လေးပဲ ကွဲမှာပဲ”

“ကျော့ရှင်းရေ ... ကိုယ့်ဘဝက အသည်းကွဲတာတောင်
ကိုယ့်စတိုင်လ်နဲ့ကိုယ် ကွဲလို့မရတဲ့ ဘဝ ...”

သမိန်က လျှာလေးအာလေးကြီးဖြင့် အော်လိုက်ပြန်
တာမို့ ရသက သမိန်ပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်ရင်း ...

“တိတ်စမ်းပါကွာ ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ”

သမိန်ကတော့ ရသ လက်ထဲမှာ ဂူးဂူးဝါးဝါး ဖြစ်
နေပြီးမှ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း သမိန်က အရက်နေ့တိုင်း
သောက်သည်။ ဘယ်မှမသွားဘဲ အိမ်ထဲအောင်းပြီး ခွေနေကာ
ထမင်းလည်း စားချင်မှစားသည်။ ပြီးတော့ ရသကို တွေ့တိုင်း
ကျော့ရှင်း အကြောင်းပဲ လိုက်လိုက်ပြောနေတော့သည်။

ရသသည် သမိန်ကို ဘယ်လို ဖျောင်းဖျလိုမှ မရ
တော့သည့် အဆုံးမှာတော့ ကျော့ရှင်းထံသို့သာ သွားခဲ့မိပါသည်။

“ခင်ဗျားက ငေါ့တာလား ကျော့ရှင်း...”

ကျော့ရှင်းသည် မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ကိုယ့် ရှေ့ရောက်လာသော ရသကို ကြည့်ရှင်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတမည် ဝမ်းနည်းလာရသော်လည်း မာန်တင်းကာ ...

“ကျွန်မက ဘာကိုငေါ့ရမှာလဲ...”

“ခင်ဗျား သမိန့်ကို အမျိုးမျိုး ကစားနေတာ မကြည့်ရက် လို့ ကျွန်တော် လာပြောမိတာနဲ့ပဲ ခင်ဗျားက သမိန့်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ...”

“ရှင်ပဲ ပြောခဲ့တာပဲ ရသရဲ့၊ မချစ်နိုင်ရင်လည်း ပြတ်ပြတ် သားသား ပြောပြီး ငြင်းလိုက်ဆို၊ သူ့ကို ကျွန်မ မချစ်နိုင်

တာ တကယ် သေချာသွားလို့ ကျွန်မ ငြင်းလိုက်တာပဲ။
ချစ်တယ်ပြောပြီး သမီးရှည်းစားတွေ ဖြစ်ကြပြီးမှ ဖြတ်ပစ်
လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကိုသာ ကျွန်မ ချစ်နိုင်ရင်
ရှင်ကို ငေါ့ချင်တာလေးတစ်ခုအတွက် ခုလို ငြင်းရက်ပါ
မလား။”

“ငြင်းတယ်ဆိုရင်တောင် သက်သက်ညာညာ ငြင်းသင့်တာ
ပဲ။ ဖိလင်မလာဘူးလို့၊ လုံးဝ မလာနဲ့တော့လို့ ပြောပစ်
စရာမှ မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားပဲ ခိုင်းတုန်းက ဖွတ်ဖွတ်ကြေ
အောင် ခိုင်းထားခဲ့တာလေ။ အဲဒီမျက်နှာလေးလည်း ငဲ့ဦးမှ
ပေါ့ဗျ”

“ဒါဆို ကျွန်မက စာယ်လိုပြောပြီး ငြင်းရမှာလဲ”
“မချစ်နိုင်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းလို ရိုးရိုးသားသား ခေါ်ခေါ်
ပြောပြောတော့ လုပ်လို့ရသေးတာပဲ”

“ဪ... အဲဒီတော့ ရှင်သူငယ်ချင်းက ရိုးရိုးနေမှာမို့လို့
လား။ ရောင့်တက်လာဦးမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျ
တော့ ကျွန်မကပဲ မာယာနဲ့ အချိန်ဆွဲတယ်လို့ အပြော
ခံရဦးမှာလေ ...”

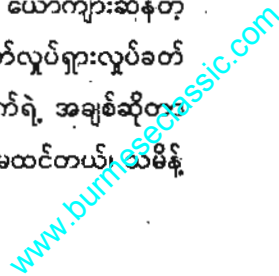
“ခင်ဗျားဗျာ အစကတည်းက ရောဂါရှင်အောင် မလုပ်သင့်
ဘူး။ သမိန်က ခင်ဗျားကို အရူးအမူးချစ်ခဲ့တာ။ ခင်ဗျား

သူ့အချစ်ကို မထေမဲ့မြင်လုပ်ရင် တစ်နေ့ကျ ဝင့်လည်
လိမ့်မယ်”

ကျောရှင်းသည် သမိန် အချစ်ကိုသာ ယုံကြည်စွာ
ရှေ့တန်းတင် ပြောနေသော ရသကို ငေးခနဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ
မျက်နှာထားကို အမြန်ပြန်တင်းရပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာ နူးညံ့မပြချင်။

“ရှင်က သမိန်အချစ်ကို တော်တော် အမွန်းတင်တာပဲနော်။
သမိန် အချစ်ကို ရှင်ယုံကြည်လွန်းတယ်။ သမိန်အတွက်ပဲ
ရှေ့တန်းတင်လွန်းတယ်။ သမိန် နာကျင်ရမှာစိုးလို့ မလှည့်
စားဖို့ ရှင်ပဲလာပြောတယ်။ ကျွန်မက ပြတ်ပြတ်သားသား
ငြင်းပယ်လိုက်ပြန်တော့လည်း ရှင်ပဲ အပြစ်လာပြောနေမြန်
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မက ရှင်အလိုကျအောင် ဘာလုပ်
ပေးရဦးမှာလဲ။ ကျွန်မဘက် ကျွန်မ ခံစားချက်ကိုလည်း
နည်းနည်းလောက် ငဲ့ကြည့်ပါဦး ရသရဲ့ ...”

“ကျွန်မက သမိန်ကို မယုံနိုင်ဘူးလေ။ ရှင်
အမွန်းတင်နေတဲ့ သမိန်အချစ်ကို ကျွန်မ သံသယရှိတယ်။
သမိန်ဟာ အလှကြိုက်၊ အနုကြိုက်၊ ယောက်ျားဆန်တဲ့
စိတ်မျိုးလည်း သိပ်မရှိဘူး။ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားလှုပ်ခတ်
နုနု့လွန်းတယ်။ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ
ရွေ့လျားပြောင်းလဲတတ်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သမိန်

စိတ်ဟာ ကျွန်မအလှကို ကိုးကွယ်ချင်ရုံသက်သက်ပဲလို့ ခံစားမိတယ် ... ၊

“သူနဲ့တွေ့ရင်း သူ့ကိုခိုင်းရင်း လေ့လာရင်း ကပဲ အဲ့ဒီခံစားချက်မျိုး ခံစားရလို့၊ ကျွန်မ ငြင်းခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မဘက်က ခံစားချက်ပဲလေ၊ အဲ့ဒါကိုတော့ ရှင် ထည့်တွေးရဲ့လား ... ”

“ခင်ဗျားစိတ်က သံသယတွေ များနေတာလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ၊ သမိန်အချစ်ဟာ ခင်ဗျားအပေါ် ခိုင်မြဲတယ်ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော် အာမခံနိုင်တယ်”

“လူတွေဟာ ကိုယ့်စိတ်ကိုတောင် မတည်ငြိမ်လွန်းလို့ အာမ မခံနိုင်ကြတာ၊ ရှင်က သူများစိတ်ကို လိုက်အာမ ခံနိုင်တယ်ဆိုတော့ တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ ရသ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ် မေကျော့ရှင်း၊ သမိန် ခင်ဗျားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ အရမ်းခံစားနေရတယ်၊ သူ့အပေါ် ကျေးဇူး ပြုပြီး သက်သက်ညာညာ ဆက်ဆံပေးပါ”

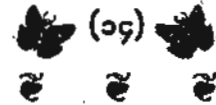
“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

သူက သူ့ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုကိုပဲ တောင်းဆိုကာ ကျော့ရှင်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာရော အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာ လေးနက်မှုမှ ရှိမနေဘူးလို့ ရှင်ထင်သလား ရသရယ် ... ။

ကျွန်မမှာလည်း ကျွန်မရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွပုတ် ခတ် နှစ်သိမ့်ပေးမှုကို လိုအပ်တဲ့ အချိန်တွေ ရှိတာပါပဲ။

ကျော့ရှင်းက ငြင်းခါစမှာတော့ သမိန်က အရူးအမူး
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျော့ရှင်းကိုမှ မပိုင်ဆိုင်ရတော့လျှင် သေသွား
တော့မတတ် အဖြစ်သည်းခဲ့တာကိုလည်း ရသ မျက်မြင် ဖြစ်
သည်။

သမိန်အဖြစ်ကို ရသကပင် မကြည့်ရက် မမြင်ရက်
သနားခဲ့မိသေးသည်။ သမိန်က အမြဲတဖွဖွ ညည်းညူတတ်သည်
မှာ ...

“သူ့မျက်နှာ လှလှလေးကို ငေးကြည့်နေခွင့် ရရင်ပဲ ငါ့
စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီကွာ၊ သူ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ခွင့်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မရရင်တောင် အဝေးကနေ သွားငေးနေရရင် ငါ့စိတ်ထဲ မှာ နည်းနည်းဖြေသာပါတယ်”

သမိန်က ကျော့ရှင်း မမြင်အောင် ပုန်းလှိုင်းကွယ် လှိုင်း လုပ်ရင်း ကျော့ရှင်းကို လိုက်ချောင်းကြည့်ပြီး ပြန်လာတိုင်း ထိုသို့ ပြောမြဲမို့ ရသမှာ သူ့ကို ကရုဏာ သက်ခဲ့ရပါသည်။

သမိန်ဟာ ဘယ်လောက်ရူးသလဲဆိုရင် ကျော့ရှင်း ကို သူ့ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာလေးဖြင့် ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ကာ ထို ဓာတ်ပုံတွေကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး သူ့အခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ကပ်ထား ရင်း အလွမ်းဖြေတတ်သည်။

ပြီးတော့ ထိုပုံတွေကို ငေးမောကြည့်ရင်း တဖွဖွ ပြောသေးသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်တဲ့ အလှဆိုတာ ဒီလိုအလှမျိုးပဲ၊ ဓာတ်ပုံကလေး ကြည့်ရတာနဲ့တောင် အမောပြေတယ်”

ကြာတော့ ရသက သမိန်ကို သနားလည်း သနား အမြင်လည်း ကတ်လာကာ ...

“မရူးစမ်းပါနဲ့ သမိန်ရယ်၊ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ၊ မိန်းမ တွေ ပေါပါတယ်”

“မိန်းမ ပေါပေမယ့် ဒီလောက်လှတာကတော့ ရှာမှရှားပဲ လေ”

“လှပြီး စိတ်ရင်းမကောင်းရင်လည်း အလကားပဲ သမိန်”

“စိတ်ရင်းကောင်းပြီး မလှရင်လည်း အလကားပဲ ရသ၊ မလှတဲ့ ရုပ်ကို တစ်သက်လုံးကြည့်နေရရင် အရမ်း စိတ် ဆင်းရဲရမှာ ...”

“ဒါကတော့ ကျော့ရှင်းလို လှတဲ့ မိန်းမမျိုးကို မင်းချစ် နေမိလို့ ဒီစကားပြောတာပါကွာ၊ မလှတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို ချစ်နေမိရင် အလှက အရေးမကြီးပါဘူးတို့၊ လှတာမက်ရင် ညစာခက်မှာပါတို့ ဆိုတာမျိုး စကားတွေ ပြောလာဦးမှာပါ ...”

“မလှမှတော့ ချစ်မလားကွ ... မင်းကလည်း ...”

“အချစ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလေကွာ”

“ငါကတော့ လက်မလျော့ဘူး၊ ဆက်ကြိုးစားနေဦးမှာပဲ၊ သူ တစ်နေ့တော့ ငါ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုလာစေရ မယ်”

သမိန်က ရသ ဘယ်လောက်ပြောပြော နားမဝင် ချေ။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျော့ရှင်းကို ဆက်၍ ကြိုးစားနေခဲ့ သည်။

၁၆၀ ပုညခင်

အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးသည့် ပန်းအလှဆင်ဆိုင်
တွေမှ တန်ဖိုးကြီး ပန်းတွေကို မှာကာ ကျော့ရှင်းအဆောင်သို့
ပို့စေတာက တစ်နည်း။

ဘယာကြော် ကုလားကို ကပ်ပေါင်းကာ ကျော့ရှင်း
ကြိုက်သည်ဆိုသော ဘယာကြော် ပိစိကလေးတွေကို ကျော့ရှင်း
အဆောင်သို့ သွားပို့ခိုင်းတာက တစ်ဖုံ။

ကျော့ရှင်း လာမည့် လမ်းမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်
သွားစောင့်မျှော်ဖို့ကိုလည်း အလွန် ဝီရိယကောင်းကာ ကျော့ရှင်း
ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြဖို့လည်း ဝန်မလေးချေ။

တစ်ညနေမှာ သမိန်က ကိုရီးယား ကားထဲက
မင်းသားတွေရဲ့ စတိုင်လ်ကို အတုခိုးကာ ကျော့ရှင်းတို့ အဆောင်
ရှေ့မှာ သွားဒူးထောက်နေတာမို့ ရသက ဆူဆူဆဲဆဲနှင့် အတင်း
သွားဆွဲခေါ်လာရသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဲဒီလောက်ကြီး အရှုံးပေးစရာ
မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာလေ ယောက်ျားမာနကို
မေ့မထားရဘူးဆို၊ အောက်ကျခံ ဒူးထောက်ပြစရာ မလို
ဘူးဆို ...”

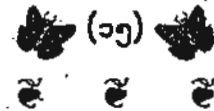
“ဒါက သူများအတွက်ပြောတာ၊ ငါ့အတွက် ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားဖူးထယ် ၁၆၁

သမိန် အပြောကြောင့် ရသက တိုးတိုးလေး ကျိန်
ဆဲမိရင်း သမိန်အချစ်ကိုလည်း လက်ဖျားခါခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပြောင်းလဲ
ခြင်းတစ်ခုက တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့ညနေခင်းမှာ သမိန်က သတင်းဆိုးတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ရသ ... ကျော့ရှင်း ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့တဲ့”

ရသ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသလိုပင်။ ကျော့ရှင်းကို ကြည့်မရသည်ဆိုဦးတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတော့ မကြုံစေချင်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ... ဘယ်ထိသွားလဲ”

“သူစီးလာတဲ့ တက္ကစီကို လမ်းကြားဘက်က ထွက်လာတဲ့ ကားက ဖြတ်တိုက်လိုက်တာတဲ့၊ တခြားတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မျက်နှစ်တစ်ခြမ်းကိုပဲ တော်တော်ထိသွားတယ်တဲ့။

၁၆၄ ပုညခင်

ဖြစ်တာက လေးငါးရက်ရှိပြီ၊ ငါ ခုမှ သိရတာ၊ အခု သူ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အဆောင်မှာ ပြန်နေတယ်၊ သိပ် မကြာခင် သူ့အိမ်ကို ပြန်မှာတဲ့”

သမိန်ကို ကြည့်ရတာ အလွန် တုန်လှုပ်နေပုံရလေ သည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကာ ချွေးတွေလည်း ထွက်နေသည်။ သူ အရမ်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ခံစားနေရရှာမှာပေါ့။

ရသက သမိန်ကိုလည်း သနားစာနာကာ သမိန် ပခုံး လှမ်းဖက်၍ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလောက်ကြီး မတုန်လှုပ်ပါနဲ့ကွာ ... စိတ်ကိုထိန်းပါ၊ အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်တာပဲ တော်သေးတယ်လို့ ပြောရ မှာပေါ့၊ ခုချိန်မှ မင်း လုပ်သင့်တာက စိတ်ကိုအေးအေး ထားပြီး ကျော့ရှင်းဆီသွားပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးဖို့ပဲ၊ မင်း စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်၊ ကားမောင်းလို့ မဖြစ် ဘူး၊ ငါ ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟို... ကျော့... ကျော့ရှင်းက သူ မလှတော့တာကို ဘယ် သူမှ မမြင်စေချင်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘူးတဲ့ ...”

“ဒါပေမယ့် မင်းဘက်က သူ့ကို ချော့မော့ ဖျောင်းဖျပေး ဖို့တော့ လိုတယ်လေ၊ သူ မလှတော့ပေမယ့် မင်းဘက်က

ထွန်းမန့် ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားဖူးတယ် ၁၆၅

သူ့အပေါ် မေတ္တာရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သိသွားရင် သူ လည်း အားရှိလာမှာပေါ့၊ လာပါကွာ ... သွားရအောင်ပါ”

ရသက ဆွဲခေါ်သော်လည်း သမိန်က သိသိသာသာ ကြီး ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း ...

“ငါ ... ငါ ကြောက်တယ်ကွ ...”

“ဟင် ... ဘာကိုကြောက်တာလဲ ...”

“ငါ မကြည့်ရဲဘူး၊ အဲလို ရုပ်ဆိုးနေတာကြီးကို မကြည့်ရဲ ဘူး၊ မတွေ့ချင်ဘူး ...”

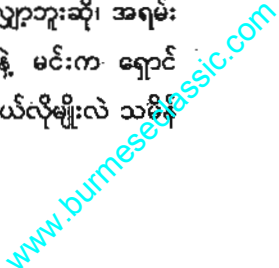
ရသသည် အံ့သြလွန်းသော စိတ်ဖြင့် သမိန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သမိန် မျက်နှာပေါ်မှာ တကယ်ပဲ ကြောက်ရွံ့ဟန်တွေ တွေ့ရသည်။ သမိန်က ရသနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံခိုက်မှာ မလုံမလဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“သမိန် ... မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ...”

ရသက မယုံနိုင်စွာ မေးမိသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ၊ ငါ သူ့ကို တကယ် ရင်မဆိုင်ရဲဘူး”

“မင်းပဲ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ဘူးဆို၊ အရမ်း ချစ်တယ်ဆို၊ ခု ... ဒါလေးဖြစ်ရုံလေးနဲ့ မင်းက ရှောင် ထွက်တော့မလို့လား၊ မင်း အချစ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ သမိန် ရာ ...”

“ငါမသိဘူး ရသ ... အခု ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းတုန်လှုပ် ပြီး ကြောက်နေတယ်၊ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပျက်နေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရဲဖို့ ငါ့မှာ အင်အားမရှိဘူး”

“မိတ်ဆွေလို သူငယ်ချင်းလိုတောင် မင်းဘက်က မပေးမ နိုင်တော့ဘူးလား ...”

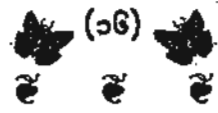
“ဟိုလေ ... ငါ့ဘက်က ဝမ်းနည်းတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြတဲ့ အနေနဲ့ ပန်းလှပြင်ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပန်းစည်းတစ်စည်း ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“မင်း သွားသေလိုက်ပါလား သမိန် ...”

ရသက သမိန် ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကိုမှန်းမသိ ယူကြိုးမရ ဖြစ်မိနေသည်။

ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ... ဒီလိုကောင်မျိုးရဲ့ အချစ်ကိုမှ အာမခံမိတဲ့ အဖြစ် ...။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ကျော့ရှင်းရယ် ...။

ခုတော့ သူက ကျော့ရှင်းရှေ့သို့ အားနာသော၊ နောင်တရသော၊ စာနာသော ခံစားချက်မျိုးစုံကို သယ်ဆောင်ထား သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ကျော့ရှင်းက ပလာစတာဖြင့် အုပ်ကပ်ထားသော မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဆံပင်စ တွန့်တွန့်ဖွားဖွားလေးများဖြင့် တစ်ဝက် တစ်ပျက် ကွယ်ကာ ရသကို ထွက်တွေ့ခဲ့ပါသည်။

“ကျော့ရှင်း ... နေကောင်းရဲ့လား”

သူက စာနာနူးညံ့စွာ မေးခဲ့ပါသည်။

ကျော့ရှင်းက နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ရုံပြုံးလိုက်မိရင်း

“သမိန်ရော မပါဘူးလား ရသ ...”

ရသက မသိမသာ မူပျက်သွားပြီး ...

“ဟို... သူလည်း ကျော့ရှင်းအတွက် အရမ်း စိတ်ထိခိုက် နေတာနဲ့...”

“ကျော့ရှင်းရဲ့ မလှတော့တဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်တော့တာနဲ့...”

ကျော့ရှင်းက သူ့စကားမဆုံးခင် ပြတ်ပြောလိုက် မိပါသည်။ သူက ကျော့ရှင်းကို မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင် မကြည့် တော့ဘဲ ...

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ခုချိန်လာမိရင် ကျော့ရှင်းက သူ့ကိုပြန်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးရလောက်အောင် သူ့ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေလို့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာတွေ့ ဖို့ စိတ်ကူးတယ်ထင်ပါတယ်”

ကျော့ရှင်းက ရယ်မောလိုက်မိရင်း ...

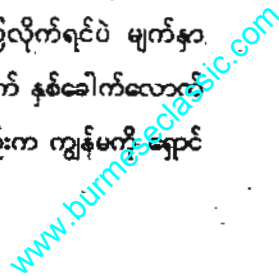
“သမိန့်အတွက် ဒီလောက် ဖုံးကွယ် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ရသရယ်။ သမိန့်စိတ်ကို ကျွန်မ ခန့်မှန်းနိုင်ပြီးသားပါ။ သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။ သူက ကျွန်မ အလှကို ကိုး ကွယ် ရုံပါလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ ရှင်ကသာ သမိန့်နဲ့ အနီးကပ်နေပြီး သမိန့်စိတ်ကို မသိဘဲ သူ့အချစ်က ကျွန်မ အပေါ် ခိုင်မြဲပါတယ်လို့ ကြားဝင် အာမခံခဲ့တာ...”

ရသက ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

“အရမ်းလှတဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ရရင် သူ စိတ်ချမ်းသာတယ် လို့ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ အခု ရုပ်ဆိုးနေတဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ရင် သူ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပေါ့။ သမိန့်က သူ့ကိုယ်သူသာ သူ့ချစ် တာပါ ရသရဲ့။ သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲစေမယ့် မိန်းမမျိုးကို သူ ဘယ်ချစ်နိုင်ပါ့မလဲ ...”

“သူသာ ကျွန်မအပေါ် ‘စာနာစိတ်ကလေး ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတဲ့ အကြောင်း ကို သိတဲ့ အချိန်ကတည်းက ကျွန်မဆီ ရောက်လာသင့် တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူမလာခဲ့ဘူး။ သူ သက်သက် ရှောင် နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့ ...”

“သူ့လိုပဲ ကျွန်မကို ရူးရူးမူးမူး ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတချို့လည်း ကျွန်မဆီ ရောက်မလာကြ တော့ဘူး။ ရောက်လာတဲ့ တချို့တလေကျတော့လည်း ကျွန်မက ကျွန်မ ဒဏ်ရာဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အမာ ရွတ်တွေ ကျန်ခဲ့နိုင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင်ပဲ မျက်နှာ အပျက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြပြီး တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်လောက် မကောင်းတတ်လို့ လာမေးပြီးကတည်းက ကျွန်မကို ရှောင်

သွားကြတော့တာ၊ တချို့ဆို ကျွန်မကို မျှော်လင့်လို့ မရ နိုင်မှန်း သေချာသွားပြီး တခြား မိန်းကလေးတွေဆီကို တောင် အာရုံပြောင်းဖို့ ကြိုးစားကုန်ကြပြီလေ၊ အချိန်တို လေးအတွင်းမှာ ဖြစ်လာတဲ့ ပြောင်းလဲမှုက အံ့ဩစရာ လည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်”

ကျော့ရှင်း စကားဆုံးတော့ ရသက ခေါင်းငုံ့တိတ်တိတ် နေရာမှ နူးညံ့စွာပြောလာသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကျော့ရှင်း၊ ကျော့ရှင်းမှာ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ”

“ဒါဆို ကျွန်မ အမြတ်ထွက်ပြီပေါ့”

သူက ကျော့ရှင်းကို နားမလည်သလို ကြည့်ပါ သည်။

ကျော့ရှင်းက ပြုံးလိုက်မိရင်း ...

“ကျွန်မ လှတုန်းက ကျွန်မအပေါ် အမြဲ အမြင်ကတ်ခဲ့၊ ကြည့်မရခဲ့၊ အကောင်းမပြောခဲ့တဲ့ ရှင်က ကျွန်မ အရပ် ဆိုးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်မအပေါ် စာနာတတ်ပြီလေ ...”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကျော့ရှင်းရယ် ...”

“ခုတော့ ညိုချောလို့ ကျွန်မ ကံကောင်းလာပြီပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ညိုချောက ပြောဖူးတယ်၊ တကယ်တော့ လှတဲ့ မိန်းမတွေ ကို ကူညီတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများ ကြီး ရှိတယ်တဲ့၊ မလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကူညီတဲ့ ယောက်ျား တွေမှာကျတော့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘဲ ရိုးရိုးသားသား ကူညီကြတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးကမူ ကံကောင်းကြတာတဲ့”

“ကျော့ရှင်းက ရုပ်ဆိုးပါဘူးဗျာ”

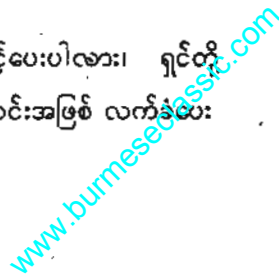
“မညာပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်က ပလာစတာကြီးကို ဖယ်လိုက်ရင် အရမ်းအရုပ်ဆိုးသွားတော့မှာပါ၊ အဲဒါကြောင့် မို့လို့လည်း ရှင်က သနားပြီး ကျွန်မဆီ လာနှစ်သိမ့်ပေး တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မသာ လှနေသေးရင် ကျွန်မဆီ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

ရသက ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ပြောပါ ... ကျော့ရှင်း”

“ကျွန်မကို ရှင်တို့ အုပ်စုထဲ ဝင်ခွင့်ပေးပါဇနား၊ ရှင်တို့ အားလုံးက ကျွန်မကို အပေါင်းအသင်းအဖြစ် လက်ခံပေး ပေါ့”

၁၇၂ ပုညခင်

“ကျော့ရှင်းရယ် ...”

“ဝင်ခွင့်ပေးပါ ရသ ... ရှင်တို့ရဲ့ စိတ်ထားလေးတွေကို ကျွန်မ နှစ်သက်မိလို့ပါ”

“ကျော့ရှင်း သဘောပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝန်မလေး ပါဘူး”

“တကယ်တော့ လှတာ မလှတာနဲ့ ခင်မင်မှုဆိုတာ မဆိုင် ပါဘူး ရသ့ရယ်၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ရှင် သံသယမထားဘဲ ယုံကြည်တတ်အောင် ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မိန်းကလေးတွေမှာ မာယာရှိတတ်သလို ယောက်ျားလေး တွေမှာ အတ္တ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာလည်း ရှင် သဘော ပေါက်စေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကျော့ရှင်းက နူးညံ့သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်း ညိတ်လုပ်နေသော ရသ့ကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ကျော့ရှင်းရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖွဖပုတ်ခတ်နှစ်သိမ့်ပေးစေချင်မိပါ သည်။

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေ နားပွားတယ် ၁၇၃

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ကျော့ရှင်း ...၊ နောက်နေ့တွေ လည်း ကျွန်တော် လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ကျော့ရှင်း လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း မှာပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရသ့”

ရသ့က စိတ်မကောင်းစွာပင် ကျော့ရှင်းကို ကျော့ ခိုင်း၍ အဆောင်တံခါးဝသို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

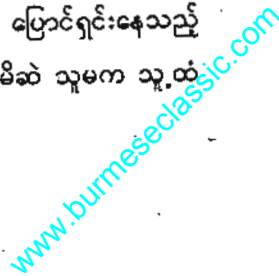
ထိုခဏမှာ ကျော့ရှင်းရဲ့ လှမ်းခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြား လိုက်ရသည်။

“ရသ့ ...”

သူ နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့် မိ၏။

ကျော့ရှင်းက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ကလေး စိုက် ကြည့်နေရင်းကပင် သူမ ပါးတစ်ခြမ်းပေါ်က ပလာစတာကို ဆွဲခွာပြီး ဆံပင် ဖွာဖွာတွန့်တွန့်လေးတွေကို သပ်တင်လိုက်ပါ သည်။

သူက ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘဲ ပြောင်ရှင်းနေသည့် သူမ မျက်နှာကို တအံ့သြ ကြောင်ကြည့်နေမိဆဲ သူမက သူ့ထံ လျှောက်လာခဲ့ကာ ...

“ဆောရီးပွါ ရသ၊ ကျွန်မအပေါ် စစ်မှန်သလား မစစ်မှန်
ဘူးလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ စဉ်းစားမိတာနဲ့
ကျွန်မ ဒီလိုကြံစည်ခဲ့မိတာပါ။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့လည်း ရသ
လို မိတ်ဆွေစစ် တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ရင်းနဲ့ သမိန်ရဲ့
စိတ်ရင်းကို သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ။
ကျွန်မ ရှင်ကို အရူးလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရသက သက်ပြင်း ဖွဖွချမိရင်း ...

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားမှာလည်း ဒီလိုလုပ်ဖို့ အခွင့်
အရေး ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ခုန ကတိအတိုင်း ကျွန်မကို ရှင်တို့အုပ်စုထဲမှာတော့
လက်ခံပေးပါနော်”

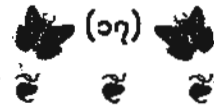
“လောလောဆယ်တော့ လက်ခံပါတယ်၊ ညိုချောတို့ ဖွေးဥ
တို့ လက်ခံအောင်လည်း ကျွန်တော် ပြောပြထားပါ့မယ်၊
ဒါပေမယ့် ရေရှည် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ဖို့ကျတော့ ခင်ဗျား
ရဲ့ စိတ်ထားပေါ်မှာ မူတည်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မစိတ်ကို သဘာမကျနိုင်တော့တဲ့နေ့ကျ ဖယ်ထုတ်
လိုက်ပါ ရသ၊ ကျွန်မ ကျေကျေနပ်နပ် ထွက်ပေးမှာပါ”

ရသက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြရင်း ကျော့ရှင်းရှေ့
မှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျော့ရှင်းကိုလည်း စာနာပါသည်။
သမိန်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။
ညိုချောတို့နဲ့ ကျော့ရှင်းနဲ့ အဆင်ပြေမှပြေပါမလား
ဟုလည်း စိုးရိမ်ရင်မနေခဲ့မိလေသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့...။

ထိုသတင်းကို ကြားကြားချင်း ဖွေးဥတို့က ရသကို ပြဿနာ ဝိုင်းလုပ်ကြတော့သည်။

“ငါတို့ကတော့ လုံးဝလက်မခံဘူး ရသ၊ အလကား... ကျော့ရှင်း သက်သက် မာယာတွေများနေတာ...။ နင့်ကို ချဉ်းကပ်ချင်လို့ ငါတို့အုပ်စုထဲ ဝင်ရောချင်နေတာ၊ ပြီးရင် နင်နဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ်မယ်၊ နင့်ဘက်က ကြွေပြီဆိုတော့မှ နင့်ကို ခိုင်းချင် တိုင်း ခိုင်းပြီး အနိုင်ယူမယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ နင့်ကို ငါတို့ အုပ်စုထဲကနေ သူ့တစ်ဦးတည်း မှုပိုင်အဖြစ် ခွဲထုတ်သွားမယ်၊ အဲဒါ သူ့အကြံပဲ။”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်တယ် ရသ ... အဲဒါ သူ့ရဲ့ ၄၁ ပါးသော မာယာ တစ်ခုပဲ၊ နင် လုံးဝယုံကြည်ဖို့ မလိုဘူး...”

“အဲဒီလိုကြီး တစ်ယူသန့်မပြောကြပါနဲ့ဟာ ... သူလည်း အခု တခြား ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရောနှောခိုင်းစေပြီး နေတာမှမဟုတ်တော့တာ၊ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ နင်တို့ မျက်မြင်ပဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် စပြီး ငါတို့ အုပ်စုထဲ ဝင်ပါရစေ ပြောလာတာကို ငါက ဘယ်လိုငြင်း ရမလဲ၊ ပြီးတော့ သမိန့်လုပ်ပုံကို အားနာတာလည်း ပါ တယ်၊ သမိန့်က သူပဲ အသည်းအသန် ဖြစ်တုန်းကဖြစ်ပြီး ဟိုက အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်လည်း ကြားရော ကြောက်ချေး ပါပြီး ရှောင်တော့တာပဲ”

“ဆင်ခြေတွေ ပေးမနေပါနဲ့ ရသရယ်၊ နင်လည်း ဒီပုပ် ထဲက ဒီပဲပါပဲလား”

“ဘာလဲဟာ ...”

“နင်လည်း တခြားယောက်ျားတွေလိုပဲ ကျော့ရှင်းကွန် ယက်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ ...”

“လုပ်မနေနဲ့ ... နင် ကျော့ရှင်းကို မသိစိတ်ထဲက ကျိတ်

ကြိုက်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ကျော့ရှင်း တခြား ယောက်ျားလေးတွေကို ခိုင်းစေနေတာကို နင် ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နင်တို့ကလည်း ငါ့ပဲ ဝိုင်းစွပ်စွဲနေကြ တော့တာပဲ”

ရသက ဖွေးဥတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြော နေကြသည့်ကြားမှာ ရှင်းပြင်င်းဆန်နေရချိန်တွင် ညိုချောသည် အားလုံးကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူလျက်ရှိပါသည်။

ဟင့်အင်း ... မလာရဘူး၊ ငါ့ရဲ့ နယ်မြေထဲကို ကျော့ရှင်း မလာရဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ရတောင်ရခဲ ဘဝလေးကို နင် ဝင်မဖျက်ဆီးရဘူး။

ငါတို့အုပ်စုထဲကို နင်ရောက်လာပြီး ရသရဲ့ ဂရုစိုက် ခုတွေကို ငါဆီကနေ နင် လာခိုးယူသွားမှာ မဟုတ်လား ...။

ရသနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာကိုမဆို နင်အတွက် မဖြစ်စေရဘူး။

“ကျွန်မ ကန့်ကွက်တယ် ...”

ညိုချောသည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ အော်လိုက်တာမို့ ဖွေးဥတို့အားလုံး ကြောင်ဆွားပြီး

တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အားလုံးက ညိုချောရှိရာနောက်ဘက်ဆီ ပြိုင်တူလိုလို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြချိန်မှာ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲကာ တုန်ရိုနေသော ညိုချောကို တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။

“ကျွန်မ ကန့်ကွက်တယ် ရသ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မတို့ အုပ်စုထဲကို သူ့ကို ခေါ်မလာပါနဲ့ နော် ...”

ရသက ခေါင်းတစ်ချက်ကုပ်ပြီး ညိုချောထံ လျှောက် လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အကျင့်အတိုင်း ညိုချော ပခုံးကို ဖွဖွ ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရင်း ...

“ညိုချောရယ် အဲဒီလောက်ကြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူ ညိုချော ကို အနိုင်မကျင့်စေရပါဘူး၊ ငါတို့လည်းရှိသားပဲ၊ နင့်ကို သူ့အနိုင်လာမကျင့်အောင် ငါက ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးမှာပေါ့၊ နင့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးမှာပေါ့၊ အခု သူ့ သဘောထားတွေလည်း ပြောင်းနေပါပြီ”

ညိုချောက ရသကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက် ဝန်းကလေးတွေဖြင့် ကြည့်မိကာ ...

“ရသ ... ရှင်ပေးထားတဲ့ ကတိကို သတိရသေးရဲ့လား ဟင် ...”

“ဘာကတိလဲ ...”

“ဟင် ... ရှင် သတိမရတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ရှင်ပဲ ကတိ ပေးထားခဲ့တာလေ၊ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျော့ရှင်း ဘယ် တော့မှ ဂုဏ်မယူစေရဘူးဆိုတာလေ ...”

“အေးပါ ... ငါ သတိရပါတယ်၊ သူ ငါ့ကို ခိုင်းချင်တိုင်း ခိုင်းလို့ရတယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်သူသွားရအောင် ငါ ဘယ်တော့ မှ မလုပ်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ နင် ကျော့ရှင်းကို ဘယ်တော့မှ မကြိုက်ပါဘူး လို့ ပြောဖူးသေးတယ်”

“အေးပါ ... မကြိုက်ပါဘူးဟာ ...”

“သူ့... သူက အိမ်ကလီ လာလုပ်ရင်လည်း နင် မညွတ် ရဘူးနော်၊ အဲဒီ မေကျော့ရှင်းက အရမ်းလည် ...”

“ဟ ... ဟ ... တိုးတိုး၊ ဟိုမှာ ကျော့ရှင်းလာနေပြီ၊ နင်တို့ တွေ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်လိုက်ပါဟာ နော် ... ၊ သူ့ ဘက်က နင်တို့အပေါ် အထက်စီးနင်းဆန်ဆန် လာလုပ် ရင် ငါ လုံးဝကြီး နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်ကွာ၊ ကျေနပ်ကြ ပြီလား”

ညိုချောက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိကော့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လှမ်းလာနေသော ကျော့ရှင်းကို တွေ့ရလေ သည်။

အို ... လှလိုက်တာ ကျော့ရှင်းရယ်၊ ရှင် သိပ်လှတာတော့ အမှန်ပဲ ... ။ အဲဒီအလှကိုပဲ ငါသိပ်အားကျပြီး သိပ်ကြောက်ခဲ့ရတာ။

ကျော့ရှင်းသည် လူတကာ ငေးကြည့်ရသည့် ကြော့ရှင်းသော လမ်းလျှောက်ဟန်ကလေးဖြင့် ညိုချောထံ လှမ်းလာနေခဲ့ပါသည်။

ပခုံးသာသာ ဆံပင်တွန့်တွန့်လေးတွေ မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ဖွာရ၍ ဝဲကျနေပုံက အလွန် အသည်းယားစဖွယ် ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။ နုချောကာ အဖုအပိန့် တစ်ခုတလေတောင် မစွန်းထင်းသော် မျက်နှာကလေးပါမှာ အပြုံးကလေးတွေ တင်ပြီး ယောက်ျားတကာကို ခိုင်းစားခဲ့တာပေါ့ဟု တွေးကာ ညိုချောက ကျော့ရှင်းကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

ရသက လက်ခံမယ်ဆိုမှတော့ ဖွေးဥတို့ကလည်း ကလန်ကဆန် ဆက်မလုပ်ဝံ့ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကျော့ရှင်းကို အကဲခတ်နေလိုက်ကြပါသည်။

ကျော့ရှင်း အနားရောက်လာချိန်မှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့ကြုံရပါသည်။ အဲဒါက ကျော့ရှင်း မျက်နှာထား မာန်မာန ကင်းစင်ကာ တစ်မျိုးလေး နူးညံ့ကြည်လင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မျက်နှာကို ကြည့်ဦး”

“အေး ... တွေ့ပါတယ်၊ မာန်ကျနေသလိုပဲနော်”

“သရုပ်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... ”

ဖွေးဥတို့က အချင်းချင်း လက်ကုပ်၍ တီးတိုးပြောကြ၏။

ညိုချောကလည်း မာန်ကလေးတင်းကာ ကျော့ရှင်းကို ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားဖြင့် စောင့်ကြိုနေလိုက်လေသည်။

ကျော့ရှင်းက ရသကို ပြုံးပြပြီးမှ ညိုချောဆီ အရင် လျှောက်လာကာ ...

“ညိုချော ... ငါ့ကို ခွင့်ပြုမှာလား”

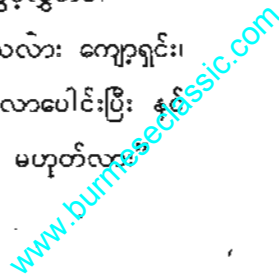
“ဘာကိုလဲ ... ”

“ငါ့ကို နင်တို့အုပ်စုထဲ ဝင်ခွင့်ပြုမှာလား”

“နင့်ကိုတော့ ငါ ကြောက်ပါတယ်”

“ငါ နင်အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ခဲ့မိတာတွေ ရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ် ညိုချော၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“နင့်အကြံကို ငါ မသိဘူးများ မှတ်သလား ကျော့ရှင်း၊ နင်က ငါတို့လို ရုပ်ဆိုးဆိုးအုပ်စုနဲ့ လာပေါင်းပြီး နုညံ့လှတာကို ပေါ်လွင်အောင် လုပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ညိုချောရယ်၊ အဲဒီလို လုပ်မိသလို ဖြစ်ရင် နင်တို့အားလုံး ငါ့ကို ကြိုက်သလို ပြောဆိုနိုင်ထုတ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ညိုချောရယ်၊ သူ မတရားလုပ်လာရင် ငါကလည်း ငြိမ်နေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အခုတော့ အားလုံး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပေါ့ဟာ၊ လက်ခံလိုက်တော့နော် ...”

“ကောင်းပြီလေ ... စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ညိုချောက အပေါ်စီးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ကျော့ရှင်းက အပြုံးမပျက်ဘဲ ဖွေးဥတို့ဘက်လှည့်ကာ ...

“ဖွေးဥတို့လည်း ငါ့ကို လက်ခံပေးပါနော်”

“အင်းလေ ... ရသနဲ့ ညိုချောက သဘောတူမှတော့ ငါတို့ကလည်း လက်ခံစဉ်းစားပေးရမှာပေါ့ ...”

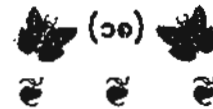
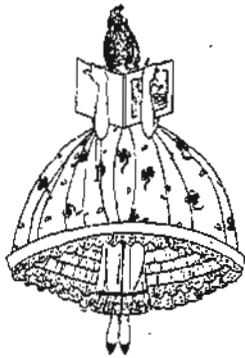
ဖွေးဥတို့ကလည်း စိတ်ရင်း မဆိုးကြသူများမို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စစ်ပြေငြိမ်းစကား ဆိုနေသော ကျော့ရှင်းကို ငြင်းဆန်ဖို့ အင်အားမရှိကြပါ။

သူတို့အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

အဲ့ဒါကတော့ ရသကို ကျော့ရှင်း မထုတ်သွားမှာ ကြောက်ရတာပင်။

အားလုံးထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်အကြီးဆုံးကတော့ ရသအပေါ် ဖွေးဥတို့ထက် ပိုပြီး ခံစားချက် ပြင်းထန်ငြိတွယ်နေသည့် ‘ညိုချော’ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ‘ဖွေးဥတို့’ အားလုံးက ရင်လေးစွာ သိရှိထားခဲ့ရပါသည်။

ညိုချောသည် ကျော့ရှင်းက ဘယ်လိုပဲ ကောင်းပြပါ
စေ ... မကြည်ဖြူနိုင်တာကတော့ အမှန်တည်း ... ။

ညိုချော ရင်ထဲမှာ ရသနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲလို
စိုးထိတ်နေခဲ့ရသည်။

တစ်အုပ်စုလုံး ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား ညိုချောက
မပျော်နိုင်ဘဲ ရသကို တစ်လှည့်၊ ကျော့ရှင်းကို တစ်လှည့် အကဲခတ်
ကာ ဘယ်သူများ မူပျက်နေပြီလဲဟု တွေးရင်း ရင်ပူနေခဲ့ရသည်။

ကျော့ရှင်းက ရသကို ကြည့်လျှင် ညိုချောက
ကျော့ရှင်း မျက်လုံးတွဲကို ပြုံးပြီစိုက်ကြည့်ကာ မာယာ ပါမပါ
အကဲခတ်နေသည်။ ကျော့ရှင်းက ရသကို စကားပြောလျှင် ထို

စကားသံဟာ ပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ညုခွဲနေတာလား၊ ခရာတာတာ ဖြစ်နေသလားဟု နားစွင့်နေရတာလည်း အမောပင်။

တစ်နေ့တော့ တစ်အုပ်စုလုံး ချိန်းကာ ကန်တော် ကြီးထဲသို့ ပစ်ကနစ် ထွက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးလည်း ညိုချောက ဘာကိုမှ အာရုံ မရောက်နိုင်ဘဲ ရသနှင့် ကျောရှင်းကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ကြည့်နေသည်။

ဘယ်တော့ပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ရသနဲ့ ကျောရှင်းရဲ့ ပုံစံလေးတွေက ချစ်သူစုံတွဲကလေးလို လိုက်ဖက် ညီလွန်းတာကလည်း ညိုချောရဲ့ စိတ်ကို ပူပင်သောက ရောက် စေသည်။

ကြာတော့ ဖွေးဥတို့ကပင် ညိုချော စိတ်ကို ရိပ်မိ လာကာ သတိပေးကြရသည်။

“ညိုချောရယ် ... ရှင့်ဟာက မလွန်လွန်ဘူးလား၊ အတင်း ပြူးပြူးပြီပြီ လိုက်ကြည့်နေတာကြီးက အရမ်းသိသာနေပြီ၊ ရှင့် ဒီလောက် လိုက်အကဲခတ်နေရင် သူတို့လည်း အနေ ခက်မှာပေါ့။”

“ဒီလောက် အကဲခတ်နိုင်မှ တော်ရုံကျတာ ဖွေးဥရဲ့ ...၊ ကျောရှင်အကြောင်းကို ငါ့လောက် နင်တို့ သိနိုင်ဦးမှာလား၊

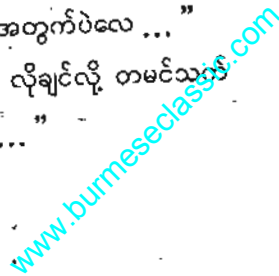
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မာယာတွေချည်းပဲ၊ သူက မကြိုက်နိုင် ရင်တောင်မှ သူ့ကိုကြိုက်နေအောင် အမြဲဆွဲဆောင်ထား ချင်တဲ့ သူမျိုး၊ ငါတို့ရဲ့ ရသက သူ့လိုမလည်တော့ ကြာ ရင် သူ့ထောင်ချောက်ထဲ ကျသွားမှာ စိုးရတယ်”

“တို့ အကဲခတ်ရသလောက်တော့ ကျောရှင်းက သိပ်မဆိုး ပါဘူး၊ အရင်ကတော့ တို့လည်း နင်လိုပဲ သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုကြည့်ရတာတော့ ကျောရှင်းက တို့အားလုံးအပေါ် စိတ်ရင်းနဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဆက်ဆံသားပဲ၊ ပြီးတော့... သူ့အပေါ် အရင်က ပိုးပန်း နေကြတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့လည်း အပေါင်းအသင်းမှ မလုပ်တော့တာ၊ သူ့ကိုစွဲတွေ သူ့ဘာသာလုပ်တဲ့အပြင် တို့ကိုစွဲတွေတောင်မှ လိုက်လုပ်ပေးသေးတာ”

“ဘာများလုပ်လို့လဲ ...”

“တို့လိုချင်တဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း သူပဲ တကူးတက ရှာဝယ်ပေးတာ၊ အင်တာနက်ထဲက အချက်အလက်တွေ လိုချင်တယ်ဆိုလည်း သူပဲ အင်တာနက် သွားကြည့်ပြီး CDနဲ့ ကူးလာပေးတာ အားလုံးအတွက်ပဲလေ ...”

“အဲဒါက ရသ အထင်ကြီးတာကို လိုချင်လို့ တမင်သွယ် သက် နင်တို့ကို ကူညီပြနေတာ ...”

“ကောင်းတဲ့ဘက်က တွေးပါ ညိုချောရယ်၊ သူမကောင်း တော့လည်း မကောင်းသလို တုံ့ပြန်ပေါ့၊ ကောင်းနေချိန် မှာတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စိတ်ကောင်းလေး မွေးပေါ့၊ ဒီလိုသာ သံသယတွေ ကြီးနေရင် နင်ပဲ ပင်ပန်းမှာ ...”

“နင်တို့တွေတောင်မှ သူ့ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားကြပြီ နော်”

“ညိုချောရယ် ... ခက်ပါလား။”

ညိုချောကတော့ ဘယ်သူ ဘယ်လိုပဲ ဖျောင်းဖျပါစေ နားမဝင်နိုင်တော့ချေ။ ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း စူးဝင်နေသလို အမြဲ အနေရခက်နေသည်။

ညိုချောသည် ရသတစ်ယောက်တည်း ရှိနေမည့် အချိန်ကို စောင့်နေကာ အခွင့်ကြိုတာနှင့် ရသဆီ သွားပြီး စိတ်ကူး တည်ရာ လျှောက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရသ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောစရာရှိတယ် သိလား၊ ကျော့ရှင်းမှာလေ ဟို ... ဟို ... ရည်းစားတွေ အများကြီး ရှိတယ် သိလား၊ နယ်မှာက နှစ်ယောက်၊ အဆောင်နား လမ်းထဲက တစ်ယောက်၊ အင်း ... မဟုတ်ဘူး ... နှစ် ယောက်တောင် ... ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ အများကြီး ပဲ၊ ကျွန်မ မသိတဲ့သူတွေ ရှိဦးမယ်”

ရသက ညိုချောကို ကရုဏာသက်သော အကြည့် မျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်နားထောင်နေသည်။

“ပြီးတော့လေ သူက အိမ် ... အိမ်ထောင် ကျဖူးတယ်ဆို လား ... အင် ...”

ညိုချောက အရှိန်နှင့် ဆက်ပြောနေပြီးမှ ရသရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သတိပြုမိကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ခဏကြာတော့ တဖြည်းဖြည်း မဲ့လာကာ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုလိုက်ရင်း ...

“ရှင် ... ရှင် မယုံဘူး မဟုတ်လား ရသရဲ့ ... ဟင်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ညာမိတာပါ ရသရယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို မနာလိုလို့ ညာမိပါတယ်”

ရသက ညိုချော ပခုံးကိုပုတ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရင်း “မငိုပါနဲ့ ညိုချောရယ်၊ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကို သူတစ်ပါးအပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာထားတတ်တဲ့ ရိုးသားတဲ့သူတွေ ဖြစ်စေချင်တယ်လေ၊ နင်တို့ကို ငါ ခင်မိတာကလည်း နင်တို့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို သဘောကျမိလို့ ပဲ၊ အမြဲတမ်းလည်း ရိုးသားနေစေချင်တယ်၊ ရုပ်လှတာ မလှတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ စိတ်ကောင်းလေး မွေး တတ်ရင် အလိုလို နှစ်သက်စရာဖြစ်နေမှာပါ၊ ငါ့ကိုခင်ရှင် စိတ်ကောင်းမွေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ ညိုချော ...”

ရသ ထွက်သွားတော့ ညိုချော တစ်ယောက်တည်း ထိုနေရာလေးမှာ အကြာကြီး ဆက်ရပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ရသ ပုတ်သွားသော ဘယ်ဘက် ပခုံးကို ညာလက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ထား မိသည်။

ကျွန်မက စိတ်ကောင်းမွေးတော့ရော ရှင်က ချစ်နိုင် မှာတဲ့လား ရသရယ် ...။

ရှင်အချစ်တွေဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျော့ရှင်းဆီ ရောက်သွားမယ်လို့ပဲ ကျွန်မ ထင်မိပါတယ်။

ကျော့ရှင်း စိတ်မလှခင်ကသာ ရှင်ကြည့်မရမေမယ့် စိတ်လှလာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ရှင် ကိုင်းညွတ်သွားမှာ သေချာ သလောက်ပါပဲ။ ရုပ်ရော စိတ်ပါလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ဘယ်သူက လက်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ ...။

ရှင်ကိုယ်တိုင် မသိပေမယ့် ကျော့ရှင်းနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ပုံမှန်ထက် လွန်ကဲ စိတ်ဝင်စားတတ်တာကို အစောကြီး ကတည်းက ကျွန်မ သိခဲ့ပါတယ်။

ညိုချောက အတွေးတွေ ဝေနေကာ ထိုနေရာမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာပါသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်တွေလေးနေကာ တစ် ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေမိသည်။

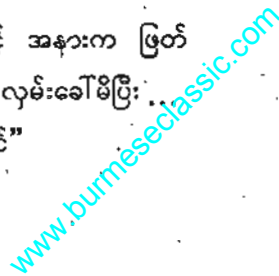
Shopping center တစ်ခုရဲ့ ရှေ့မှန်ချပ်ထဲမှာ ကိုယ့် ပုံရိပ်ကို ရိပ်ခနဲတွေ့ရသောအခါ ညိုချောက ထိုနေရာမှာ ရပ်လိုက် ပြီး မှုန်ထဲက ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ် စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်စွာ စိုက်ကြည့် မိပါသည်။

ဒီရုပ် ဒီရည်ဟာ ကျော့ရှင်းကို ဘယ်လိုများ မိနိုင် မှာတဲ့လဲဟင် ...။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဖြစ်သလို စုစည်းထားတဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွာဖွာ ဆံပင်တွေက အစအနတွေ ဖွာထွက်နေကာ မသပ်မရပ်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဝက်ခြံ အဖုအပိမ့်တွေရှိကာ အဆီပြန် မည်းပြောင်လျက်ရှိသည်။ မျက်ခုံးမွေးကလည်း ပျော့တော့တော့အရာမထင်၊ နှုတ်ခမ်းကလည်း ညိုတိုတိုဖြစ်၍နေသေးသည်။ အဲဒီအထဲမှာမှ သွားခေါလေးကလည်း ပြူးနေသေးသည်။ အလှရယ်လို့ ဘယ်နားတစ်ကွက်မှ ရှာမရချေ။

ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ တစ်ကွက်ကောင်းကလေး တော့ အလှရှိတတ်တာပဲတဲ့။ ခုချိန်မှာ ညိုချောရဲ့ အလှကို ရှာ ဖွေဖော်ထုတ် ချီးမွန်းနှစ်သိမ့်ပေးမည့် လူတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့် မိပါသည်။

ညိုချောသည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အနားက ဖြတ် လျှောက်သွားသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်မိပြီး

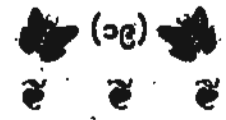
“ကလေး ... အစ်မက လှသလားဟင်”

၁၉၄ ပုညစင်

ဟု မေးလိုက်ရာ ကလေးက ခေါင်းတွင်တွင်ခေါ်ရင်း
“ဟင့်အင်း... လှဘူး... လှဘူး၊ အသားမည်းပြီး သွား
လည်း ခေါနေတယ်”

ညိုချောက ထိုနေရာမှာပဲ လဲသေချင်သွားတော့၏။

ညိုချောသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ထားရင်း ခမ်းနားကြီးမားလှသည့် ဗြူတီဆလွန်း
ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ချီတုံ ချီတုံ ရပ်နေမိတာ ကြာပြီ။

ပိုက်ဆံရှိပုံရသော မိန်းကလေး လှလှလေးတွေက
ညိုချောနံ့ဘေးမှဖြတ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ အရမ်း
လှနေသော မိန်းကလေးတွေလည်း ညိုချောဘေးမှ ဖြတ်ကာ ပြန်
ထွက်သွားကြသည်။

ညိုချောကတော့ နေရာမှ မရွေ့မိသေးချေ။

အမေ ဆင်ထားတဲ့ နားကပ်ကလေးကို ရောင်းလို့

ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးကိုတော့ နှမျောပါရဲ့။ သို့သော် ... ညိုချောရဲ့ လှချင်စိတ်ကိုတော့ ထိန်းမရနိုင်ချေ။

ညိုချောက နားပေါက်ဟောင်းလောင်းကလေးကို စမ်းကြည့်ရင်း နှမျောတသ ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း အားပြန်တင်းလိုက်ပါသည်။

ဘာဖြစ်သေးလဲ ... အတုတွေမှ အများကြီး။ အစစ်ထက်တောင် လက်ရာကောင်းသေးသည်။ ဖန်စီ နားဆွဲကလေးနဲ့ ဆို ပိုပြီး ငယ်နုသွားနိုင်သေးသည်။ အမေ ဆင်ထားတဲ့ ခြယ်နားကပ်က ခေတ်လည်း မမီတော့ပါဘူး။

ညိုချောက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးကာ ဗြူတီဆလွန်းထဲသို့ အားတင်းပြီး ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အရေးထဲမှ စိတ်တွေဝေနေတာမို့လို့ မှန်တံခါးကို ဆွဲရမှန်းမသိ တွန်းရမှန်းမသိ ကယောင်ချောက်ချား ကိုးလို့ကန့်လန့် ဖြစ်နေရသေးသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင် ...”

ဆိုင်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း အပြုံးကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ညိုချော စိတ်ထဲနည်းနည်းပေါ့သွားသည်။

ညိုချောက မလှပေမယ့် သူတို့က ဖော်ရွေသားပဲ။

ညိုချောက တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော ဆိုင်ထဲကို ခေါင်းကလေးလည်သွားအောင် လှည့်ပတ်ကြည့်မိပါသည်။

ဆိုင်ကလည်း ခမ်းနားလိုက်တာ ...။

ညိုချောက ပိုက်ဆံအိတ် အထူအပါးကို ပွတ်ကြည့်မိပြန်ပါသည်။

ရောင်းလာတာက စိန်နားကပ်ကလေးပဲဆိုတော့ လောက်တော့ လောက်မှာပါလေ ...။

“ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ ညီမ ...”

“ဟို ... အလှ ... အလှပြင်ချင်လို့”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြုံး၍ မေးလာတာမို့ ညိုချော ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေမိသည်။

“အလှပြင်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဆံပင်လား ... မျက်နှာလား ... ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းလား ...။ ညီမ ပြင်ချင်တာပြောလေ ...”

“ဟို ... ဟိုလေ ... မျက်နှာနဲ့ ဆံပင်ပြင်ချင်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို လာလေ။ မျက်နှာကို အရင်ပေါင်းတင်ပေးမယ်နော်”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် လှလာမှာလား အစ်မ”

“အသားလေးတွေ နုချောလာမှာပေါ့ ...”

“အသား ဖြူလာမှာလား ...”

“တစ်ခါတည်းနဲ့တော့ သိပ်မထူးဘူး ညီမရဲ့၊ ခဏ ခဏ လာပေါင်းတင်မယ်၊ Skin care ပစ္စည်းတွေ သုံးမယ်၊ whitening ပါတဲ့ ကော်စမတ်တစ်တွေ စွဲသုံးမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြူလာနိုင်ပါတယ်”

ညိုချောက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာကာ ပေါင်းတင် သည့် ခုံပေါ်တက်၍ လှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။

ပေါင်းတင်ခံနေရင်း ညိုချောက ထိုအစ်မကို မေးမိ ပါသည်။

“အစ်မ ... ကျွန်မက တော်တော် ရုပ်ဆိုးသလားဟင် ...”

ထိုအစ်မက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“မဆိုးပါဘူး ညီမရယ်၊ ညီမရဲ့ မျက်နှာလေးက ဘဲဥပုံ ကလေးဆိုတော့ မျက်နှာကျ အရမ်းလှပါတယ်၊ တချို့များ ဆို မေးရိုးတွေ ကားနေတာ အရမ်းရုပ်ဆိုးတယ်၊ မေးရိုး ကားတာကျတော့ အစ်မတို့လည်း ပြင်ပေးလို့ မရဘူးလေ၊ ညီမလိုသာ မျက်နှာကျလေးလှရင် မျက်နှာပေါ်က ပစ္စည်း တွေက ဘယ်လိုပြင်ပြင် ရပါတယ် ...”

“ဟုတ်လား အစ်မ ... ပြင်ရင် လှလာမှာလား”

“လှတာပေါ့၊ ညီမ မျက်ခုံးမွှေးလေးတွေ ပါးနေတာကို

လည်း စက်နဲ့ပုံဖော်ပြီး ထိုးလို့ရတယ်၊ ညီမ မျက်လုံးလေး တွေကတော့ လှပါတယ်၊ မျက်ခွံကလေး မျက်ရစ်မပါတာ ကလည်း အဆင်ပြေတယ်၊ ခုနောက်ပိုင်းဆို ကိုရီးယား မင်းသမီးတွေကို အားကျပြီး မျက်ရစ်ပေါ်တဲ့ သူတွေ တောင်မှ မျက်ရစ်မပေါ်အောင် လာကပ်ကြသေးတယ် ...”

“နှုတ်ခမ်းကရောဟင် ...”

“နှုတ်ခမ်းရောင်ကလည်း သွင်းလို့ရတာပဲလေ၊ ပန်းရောင် ကလေးပဲသွင်းသွင်း ရတာပဲ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ချင်လည်း နှုတ်ခမ်းနီ အမြဲဆိုးပေါ့၊ ညီမက သွားခေါလိုသာ နှုတ်ခမ်း မလှဘူးထင်ရတာပါ၊ သွားတွေကို ပြင်လိုက်ရင် နှုတ်ခမ်း က သူ့အလိုလို လှလာမယ်”

“သွားက ပြင်လို့ရတယ်လား”

“ရတာပေါ့ ...၊ ခေါတာကိုပဲပြင်ပြင်၊ ကျွဲတာကိုပဲပြင်ပြင် ရတာပဲ၊ ဟိုးအရင်က အဆိုတော် မင်းသမီးတစ်ယောက် လည်း သွားတွေပြင်လိုက်တော့ လှသွားတာပဲ၊ ညီမ ပြင် ချင်ရင် အစ်မအသိ သွားဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာ ပေးလိုက်မယ်”

“ပိုက်ဆံတော့ တော်တော်ကုန်မှာပေါ့နော်”

“လှချင်ရင်တော့ အကုန်ခံရမှာပေါ့၊ ညီမရယ်”

“နာခေါင်းပြားတာကတော့ ပြင်လို့ရမယ်မထင်ဘူးနော်”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ပလတ်စတစ် ဆာကျရီလုပ်လိုက်လို့ ရတာပဲ၊ ညီမ မသိဘူးလား၊ မင်းသမီး ဆုပ်နံ့ထွာတောင် နာခေါင်းပြင်ထားတာ၊ အရင်ကထက် ပိုလှလာတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်မှာပြင်ရတာလဲ ...”

“သူ ဘယ်မှာပြင်လဲတော့ မသိဘူး၊ အစ်မ သိထားတာက တော့ Lacer Face မှာ ပြင်လို့ရတယ်၊ Grand မီးရထား ဟိုတယ်မှာလည်း ပြင်လို့ရတယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်၊ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် မျက်နှာ လှပမယ့် ကျွန်မ အသားက မည်းတော့ ...”

“ညီမ အသားက တော်တော်ညိုတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိတာပါ၊ မည်းတဲ့အဆင့်မျိုးထိ မရောက်သေးပါဘူး၊ အခု တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်ပြီး whitening ပစ္စည်းတွေ စွဲသုံးရင် တဖြည်းဖြည်းဖြူလာမှာပေါ့၊ အဲဒါဆို ညီမ အရမ်းကြည့် ကောင်းသွားမယ်၊ ညီမရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း လှတယ်လေ”

“မလှပါဘူး အစ်မရယ်၊ ဒီလောက်ပိန်တာ ...”

“အို ... ခုခေတ်မှာက ဒီလို အဆီပိုမရှိဘဲ ကျစ်လျစ်တဲ့ ကိုယ်လုံးမျိုးကိုမှ လှတယ်လို့ခေါ်တာလေ ညီမရဲ့”

ညိုချောသည် ထိုအစ်မရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ပျော်ရွှင်တက်ကြွလာပါသည်။

“ဆံပင်ကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင် အစ်မ”

“ညီမ ဆံပင်ကကြမ်းတော့ ဖြောင့်လိုက်ပြီး စတက်ကလေးတွေ ညှပ်ချလိုက်ရင် အဆင်ပြေပြီ”

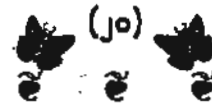
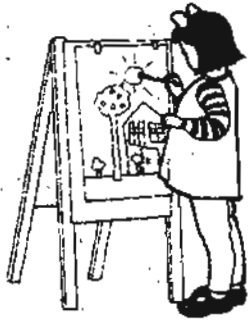
“အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်ပေးပါ အစ်မရယ်”

ထိုနေ့မှာ ညိုချောက မျက်နှာပေါင်းတင်၊ မျက်ခုံးစုတ်ထိုး၊ ဆံပင်ဖြောင့်၊ တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်၊ ခြေသည်းလက်သည်းပြင်၊ သင့်တော်သည့် Skin care ပစ္စည်းတွေ၊ ကော်စမတ်တစ်တွေ ဝယ်လိုက်တာမို့ ပိုက်ဆံ တော်တော်ကုန်သွားပါသည်။

သို့သော် ... ညိုချောက ပျော်ရွှင်နေမိကာ စိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ဗြူတီဆလွန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာရသည်။

ညိုချော လက်ထဲမှာတော့ သွားဆေးခန်းတစ်ခုရဲ့ လိပ်စာကတ်ကလေးကို ကျွန်ကျွန်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လာပါသည်။

“ကျော့ရှင်းက ငါ့ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွာ၊ အရင်တုန်းကလိုတောင် မျက်နှာချင်းဆိုင် မခံတော့ဘူး၊ ငါ့အိမ်ကို ဝေးဝေးက တွေ့ရုံနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့တာပဲ ...”

အဲဒါ နည်းတောင် နည်းသေးတယ် သမိန် ...။

“သူ ခွင့်လွှတ်အောင် ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲ ...”

သွားသေလိုက်ပေါ့ သမိန် ...။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မချိဘူးကွာ ...”

ကျော်ရသသည် သမိန်ကို စိတ်ထဲကနေ ခံပြောနေရာက နားငြီးလာကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မိပါသည်။

ကျော့ရှင်း မျက်နှာမလှတော့ဘူးဟု သိရချိန်က ဖိဖိခါ ငြင်းဆန်ရှောင်ခွာခဲ့သော သမိန်က ကျော့ရှင်းဟာ အရင်အတိုင်း လှနေတုန်းပဲဟု သိရချိန်မှာ နည်းနည်းမှမရှက်ဘဲ ပြန်လည်ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာမို့ ရသက သမိန် စိတ်ဓာတ်ကို 'ချဉ်' သွားမိပါသည်။

ခုတော့ သမိန်ဟာ ကျော့ရှင်းကို အရူးအမူးအသည်းအသန် ပြန်ဖြစ်ကာ ကျော့ရှင်း လာရာလမ်းမှာ သွားစောင့်ပြီး လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြလိုပြ။ ကိုရိုးယားကား ဆန်လှပါသည်။

“ရသ... ငါ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲကွာ၊ ငါ့ကို အကြံပေးပါဦးကွာ၊ ငါ သူ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်မှန်း ပိုပြီး သေချာလာလို့ပါကွာ”

သမိန်က ပြောနေရင်းက ရသ ပခုံးကို လှမ်းဆွဲဖက်လိုက်ပါသည်။ ရသက သမိန် လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ရင်း...

“ဖယ်စမ်းပါကွာ... ၊ အဲ့ဒါ မင်းကိစ္စ၊ ငါ့လာမပြောနဲ့”

“အဲမယ်... မင်းက သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း တော်တော် တစ်စိမ်းဆန်နေပါလား၊ မင်းက ငါ့ကို ကူညီရမှာစိုးတာနဲ့ပဲ အထာကိုင်နေပြန်ပြီ”

“ငါက မင်းကို ဘာကူညီစရာရှိလို့လဲ...”

“အခု မင်းတို့အုပ်စုနဲ့ ကျော့ရှင်းနဲ့က အရမ်းခင်နေကြပြီဆိုတော့ ကျော့ရှင်းကို ဖျောင်းဖျာပေးဖို့ မင်းကိုပဲ အကူအညီ တောင်းရမှာပေါ့...”

“ငါက ဘာကို ဖျောင်းဖျာမှာလဲ...”

“ငါ သူ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ငါ အရမ်းခံစားနေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သူ့သိအောင် ပြောပြနားချပေးပေါ့”

ရသက သမိန်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိရင်း...

“သမိန်... မင်းဟာ တော်တော် တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်ပါလား... ၊ မင်း မစွန့်လွှတ်နိုင်တာက ကျော့ရှင်း လှနေသေးလို့ မဟုတ်လား၊ ကျော့ရှင်း မလှနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တုန်းက မင်း ကျော့ရှင်းကို ဘယ်လိုသဘောထားခဲ့လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပြန် မေးကြည့်ပါဦး”

“အဲဒီတုန်းက ရုတ်တရက်ကြီးမို့လို့ အရမ်းတုန်လှုပ်နေလို့ပါကွာ၊ ပြီးတော့ ကျော့ရှင်းကို အရမ်းချစ်လို့ မကြည့်ရက်နိုင်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ဒါကတော့ မင်းစိတ်ကို မင်း ပိုသိပါလိမ့်မယ်၊ ငါ ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး...”

“ကူညီပါကွာ...”

“မင်းကိုယ်မင်း လိပ်ပြာလုံရင် မင်းဘာသာ ကြိုးစားပေါ့”

“ရသရာ ... မင်းသဘောထားကလည်း တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ ...”

“မင်း အခုပြောနေတဲ့ ပုံက ကျော့ရှင်းဘက်က ရပ်တည်နေတဲ့ ပုံမျိုးပဲ၊ အရင်တုန်းက ကျော့ရှင်းကို လုံးဝကြည့်မရခဲ့တဲ့ မင်းနဲ့ မင်းကို ကြည့်မရတဲ့ ကျော့ရှင်းက အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်နေကြတာလည်း နည်းနည်းအံ့သြဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒါကတော့ မင်း လုပ်ပုံမဟုတ်လို့ ငါက ကြားထဲက အားနာပြီး ကျော့ရှင်းဆီ သွားတွေ့ရင်း ခင်မင်သွားကြတာပဲလေ၊ ငါက လူအချင်းချင်း တန်ဖိုးထားတယ်၊ အဲဒီလို တန်ဖိုးထားတဲ့ သူမျိုးနဲ့ပဲ အပေါင်းအသင်း လုပ်ချင်တယ်”

“စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းလည်း ယောက်ျားမိက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဥစ္စာ၊ ကျော့ရှင်းအလှမှာ ယစ်မူးတာ မဆန်းပါဘူး၊ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ မင်း မကူညီရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါကတော့ ငါ့နည်း ငါ့ဟန်နဲ့ ကြိုးစားရမှာပဲ ...”

သမိန်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရင်း ရယ်မောကာ သူ့ရှေ့က ထွက်သွားသည်။

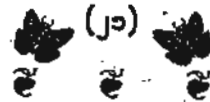
သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲရသလို ဖြစ်နေသည့်အတွက်တော့ ရသက စိတ်မကောင်းပါ။

ဒဏ်ရာရဟန်ဆောင်ပြီး ပရိယာယ် ဆင်ခဲ့သည့် ကျော့ရှင်းကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ အလှမက်လှသည့် သမိန်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမှာလား ...။

ဟိုး... ရှေးရှေးကတည်းက သမိန်ကို မျက်နှာသာပေး စေခိုင်းခဲ့တဲ့ ကျော့ရှင်းကရော မလွန်ဘူးလား ...။ သူကရော ကျော့ရှင်းအပေါ် ခုမှ ဘာလို့ နားလည်စာနာမိပါလိမ့် ...။

သူ့စိတ်တွေ ထွေပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

“ကျော့ရှင်း ...”

လာပြန်ပြီ ...။

ကျော့ရှင်းသည် သမိန့် ခေါ်သံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရလေသည်။

သမိန့်ကို ကျော့ရှင်းက စကားပြောချင်စိတ် မရှိ။ တခြား ကျော့ရှင်းကို ဝိုးပန်းကြသည့် ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း အယုံအကြည် မရှိစွာ ရှောင်ရွာနေမိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

အားလုံးထဲမှာ သမိန့်က ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လိုက်လံကြိုးပမ်းလျက် ရှိပါသည်။

ကျော့ရှင်းရဲ့ စိတ်သည် ရသတို့ အုပ်စုနဲ့ အပေါင်း

အသင်း ဖြစ်မှ ငြိမ်းချမ်းလာသည်ဟု ခံစားရကာ ထိုငြိမ်းချမ်းမှု ကလေးကိုပဲ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားချင်သည်။

ရသလို စိတ်ဓာတ် ဖြောင့်မှန် ငြိမ်းချမ်းသူနဲ့ နီးနီး ကလေးမှာ နေရခြင်းက ကျော့ရှင်းကို ပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်။

သမိန်ကို မြင်လျှင်တော့ ပူလောင်သည်ဟု ခံစား ရမြဲပင် ...။

“ကျော့ရှင်းရေ ...”

သမိန်က အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာတာမို့ ကျော့ရှင်းကို မိလာသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကျော့ရှင်းရယ်”

အို ... အိုဗာ အက်တင်တွေ ...။

ကျော့ရှင်းက မသနားသည့်အပြင် လှောင်ပြောင် သရော်ချင်လာသည်။

“ကျော့ရှင်း ခွင့်မလွှတ်မချင်း ဒီနေရာက မထဘူး”

“ရှင်က ဂျွန်စောလား၊ ဒါရိုက်တာ ရင်လား၊ ခွဲခွာနူးလား”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... ရှင်က ကိုရိုးယားကလာတာလားလို့ မေးနေတာ ဘယ်ဇာတ်ကားအတွက် ဇာတ်ဝင်ခန်း ရိုက်နေတာလဲဟင်”

“မလှောင်ပါနဲ့ ကျော့ရှင်းရယ် ...”

“ကဲ ... ထပါ ... ထပါ။ သူများတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်နေ ကြပြီ၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို သိပ်သနားသွားတာပဲ၊ ကျွန်မ မလှတော့ဘူးထင်ပြီး ရှောင်ခဲ့တဲ့၊ လှမှန်းသိတဲ့အချိန်မှာ ပြန်တောင်းပန်တဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မကလည်း သဘောထား ကြီးကြီးထားပြီး ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့နော်၊ ရှင့်မေတ္တာက စစ် မှန်တယ်ဆိုတော့လေ ...”

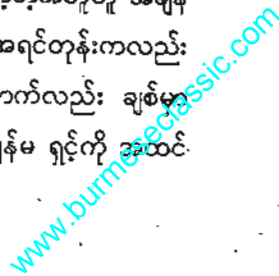
“ကျော့ရှင်းကိုယ့်ကို အဲဒီစကားလုံးတွေနဲ့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ကွာ”

သမိန်က ထရပ်လိုက်တော့ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး ဖြစ် သွားသည်။ သမိန်ထံမှ အရက်နဲ့ငွေငွေ ရနေသည်။

“ရှင် ... အရက်တွေ သောက်လာတာလား”

“ကိုယ် စိတ်ညစ်လွန်းလို့ပါကွာ၊ ကျော့ရှင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ရင် ကိုယ် မသောက်တော့ပါဘူး”

“ဒီမှာ ... သမိန် ... ကျွန်မပြောတာကို သေသေချာချာ နား ထောင်ပါ၊ ရှင့်ဘက်က ဘယ်လိုနည်းဗျူဟာတွေပဲသုံးသုံး ကျွန်မက ရှင့်ကို လက်ခံမှာမဟုတ်တော့တဲ့အတူတူ အချိန် ကုန် လှုပ်မိခံနေပါနဲ့တော့၊ ရှင့်ကို အရင်တုန်းကလည်း မချစ်ဘူး၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး၊ နောက်လည်း ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို အထင် သေးလို့ပဲ၊ ပြန်ပါတော့ရှင် ...”

၂၁၂ ပုညခင်

သမိန်က ကျော့ရှင်းကို ခပ်စိုက်စိုက် တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ကားလမ်းမဘက်
သို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
က ကျော့ရှင်းရဲ့ မြင်ကွင်းရှေ့မှာပဲ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပွားသွား
ခဲ့သည်။

“သမိန် ... ကားလာနေတယ်လေ ...”

ကျော့ရှင်းက လှမ်းအော်ခဲ့ပေမယ့် မမိခဲ့တော့။ ကား
တစ်စီးက လမ်းမဆီ လှစ်ခနဲ ထွက်လာသော သမိန်ဆီ ဦးတည်
သွားသည်။

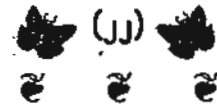
“ကျွီ ...”

“ဒုန်း ...”

ကျော့ရှင်း အာရုံထဲကို အရောင်တွေ၊ အရိပ်တွေ
အသံတွေ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြေးဝင်ဆောင့်လိုက်သည်။

“အား ...”

ကျော့ရှင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချကာ သတိလစ်
လွတ် အော်ဟစ်လိုက်မိလေသည်။

တံခါးဆီမှ ဘဲလံမြည်သံလိုလို ကြားရသည်။
ရသသည် သမိန် အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွတ်
နေရင်းက ခဏရပ်ပြီး နားစွင့်မိသည်။

ဘဲလံသံတစ်ချက် ထပ်မြည်လာတာမို့ ရေချိုးခန်းထဲ
ထဲ ထွက်အလာမှာ မီးဖိုပေါ်က သမိန် စားဖို့ချန်နေသည့် ကြက်
ပေါင်းအိုးမှ အနံ့ထွက်လာတာမို့ ပြေးကြည့်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့
သို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ထွက်လာခဲ့သည်။

တံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ ဖြူဖျော့သော
ချက်နာထားလေးဖြင့် ညှိုးငယ်စွာ ရပ်နေသော ကျော့ရှင်းကို တွေ့
ရလေသည်။

“ရသ ... သမိန်ကို ကျွန်မ တာဝန်ယူပါရစေ ...”

ရသက ကျော့ရှင်းကို နားမလည်သလို ကြည့်နေမိဆဲ ကျော့ရှင်းက မျက်ရည်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ရသကို မော့ကြည့်လာကာ ...

“ခုလိုဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ကျွန်မ တာဝန် မကင်းဘူးလေ၊ ကျွန်မ အပြစ်တွေလည်း ရှိခဲ့တယ်၊ ကျွန်မက သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးသလို ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူ့ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေအပေါ်မှာ ကျွန်မ သာယာခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ သည်းခံမှုအပေါ် အခွင့်အရေးယူပြီး လိုသလို ခိုင်းစေ ညှဉ်းဆဲခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်မဘက်က အဲဒီလို ဆက်ဆံခဲ့လို့သာ သူ ကျွန်မအပေါ် အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ ...”

“ဒီအကြောင်းတွေ တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတယ်၊ သူ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်း မလှုပ်နိုင်တဲ့ဘဝနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အရမ်းကျနေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်း ငါ့ကြောင့်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ယူကြိုးမရဖြစ်ရတယ်၊ အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေကို ဖြတ်ရတယ် ...”

“ကျွန်မ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူလှည့်ထွက်သွားရင်း ကျွန်မရှေ့မှာပဲ ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတယ် ရသရယ် ...”

“အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ သူ့ကို တာဝန်ယူပြုစုစောင့်ရှောက်လို့ သူ နည်းနည်းလေးပဲ ပျော်ရွှင်သွားရင်တောင် ကျွန်မ ကျေနပ်မှာပါ”

ရသည် ကျော့ရှင်းကို ဝေးကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ ဝေခွဲမရသော ခံစားချက်မျိုးစုံ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ တာဝန်ယူမယ်တဲ့။ ဘယ်လို တာဝန်ယူမှာပါလိမ့်။

တစ်ခဏပဲလား ... တစ်သက်လုံးပဲလား ...”

သမိန်ကို သူငယ်ချင်းမို့ သနားရတာမှန်ပေမယ့် ရသက ကျော့ရှင်းအပြစ်ရယ်လို့ မတွေးမိခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

သမိန် စိတ်အပြောင်းအလဲကို ရသလည်း သိခဲ့တာပဲ။ သမိန် ချစ်ခြင်းဟာ ကျော့ရှင်းအပေါ် မစစ်မှန်ဘူးလို့လည်း ရသက ယူဆခဲ့ပြီးပြီ။

ခုတော့ ... ကျော့ရှင်းက စာနာစိတ်ဖြင့် သမိန်ထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျော့ရှင်း သမိန်ကို မချစ်တာကိုတော့ ကျော့ရှင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဖော်ပြနေသည်။

မင်း စိတ်ကလေး လှလာတာကိုတော့ ကိုယ် ကျေနပ်ပါရဲ့ ကျော့ရှင်းရယ်၊ သမိန် ကိုယ်စားလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှန်းနားမလည် နိုင်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ နင့်နေတယ်။

မင်း... သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ထိကောင်းနိုင် မှာပါလိမ့် ...။ ဘယ်အချိန်ထိပါလိမ့် ...။

ကျော့ရှင်းက အိမ်ထဲထိ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းဝင်လာ တော့ သူ နောက်ဆုတ်၍ လမ်းမယ်ပေးမိသည်။

“သမိန်ရောဟင် ရသ”

“အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်”

“သမိန် မိဘတွေကရော မလာဘူးလား”

“သမိန်မှာ အမေပဲ ရှိတော့တာ၊ သူ့အမေက နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ သမိန်က မပြောခိုင်းတာနဲ့ မပြောသေးပဲထားတယ်၊ သမိန်ခြေထောက်ကလည်း အချိန် ယူ လေ့ကျင့်ပေးရင် ကောင်းလာနိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောပါတယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဝှီးချဲ့နဲ့ပဲ၊ နောက် တော့မှ တဖြည်းဖြည်း ဆေးရုံမှာလည်း သွားလေ့ကျင့်၊ အိမ်မှာလည်း လမ်းလျှောက်အကူကိရိယာနဲ့ လေ့ကျင့်ပေး ရင် ကောင်းလာမှာပါ ...”

ကျော့ရှင်းက ငိုငွားပြီးမှ ရသကို လှမ်းကြည့်ရင်း “ရသလက်မှာလည်း ဆပ်ပြာမြို့တွေနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သမိန် အဝတ်အစားတွေ လျှော်ပေးနေတာလေ၊ မီးခလာ တော့ အဝတ်လျှော်စက်က လျှော်မရတာနဲ့”

“စားဖို့ သောက်ဖို့နဲ့ သမိန်၊ ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း ရသပဲ လုပ်ပေးရတာလား”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်ပဲ သူ့အနားမှာ ရှိတာ ဆိုတော့ ...”

“ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ရသ အနားယူတော့၊ သမိန်ကိစ္စတွေ ကျွန်မပဲ တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ကျော့ရှင်းရယ်”

“ကျော့ရှင်းကို အားမနာပါနဲ့၊ ကျော့ရှင်းလည်း တာဝန်ယူ ချင်လို့ပါ၊ ရေချိုးခန်းက ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဟို ... ဟိုဘက်မှာ ...”

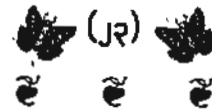
“အိုကေ ... အဲဒါဆို ရသ အလုပ်တွေ ကျွန်မ ဆက်လုပ် လိုက်မယ်နော်”

ကျော့ရှင်းက လှစ်ခနဲ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပြေးဝင် သွားသည်။

ရသ တားပေမယ့် မရ ...။

ရသက ခေါင်းကုပ်မိရင်း ရင်ထဲမှာ ကြပ်လာသည်။

သမိန်သည် ခုတော့ ဒီပရက်ရှင်ဝင်နေရာမှကျောရှင်း
ကြောင့် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာလေသည်။

ကျောရှင်းက မနက်ဆို သူတို့ဆီရောက်လာခဲ့ကာ
မနက်စာ စီစဉ်ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်
ခြင်း၊ သမိန်ရဲ့ ဝှိုးချဲ့ကို တွန်းကာ ထမင်းစားခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်
လာပြီး ဂရုတစိုက် အဖော်ပြု စကားပြောပေးခြင်း၊ အားပေးနှစ်သိမ့်
ခြင်းတို့ကြောင့်ပင် သမိန်ရဲ့ အခြေအနေ ကောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ရသသည် ကိုယ့်အိမ်ကလေးထဲမှာ ရွှေ့လျားနေသော
ကျောရှင်းရဲ့ အရိပ်ကလေးကို လိုက်ကြည့်ရင်း မကြာခဏ သက်
ပြင်းချမိသည်။

သမိန့်ကို ဂရုတစိုက် ပြုစုနေသည့် အခါတွေမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထိုင်ကာ ကျော့ရှင်းကို ငေးကြည့်ရှင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေမိတတ်သည်။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ရဲတဲ့ သတ္တိဟာ လူသားဆန်မှုဆိုပေမယ့် ကျော့ရှင်းရဲ့ လူသားဆန်မှုက သူ့ရင်ကို ရှလေသည်။

ညနေခင်းတချို့တွင် သမိန့်ကို အပြင်သို့ခေါ်သွားကာ ပန်းခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်ကျင့်ပေးရသည်။

ထိုအခါများမှာ ရဲသက ပထမထပ် တိုက်ခန်းပေါ်မှ သမိန့်ကို ပွေ့ချီခေါ်လာပြီး ကျော့ရှင်းက ဝိုးချဲ့ကို ယူလာသည်။ ပြီးတော့ ပန်းခြံဘက်သို့ အတူတွန်းသွားကာ သမိန့်ကို ပျော်ရွှင်တက်ကြွလာအောင် စကားတွေပြောပြီး လမ်းလျှောက်ကျင့်စေရသည်။

သမိန့်ရဲ့ ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာကို ငေးကြည့်မိသည့် အခါတိုင်း ရသက ပီတိဖြင့် သက်ပြင်းချမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရသနှင့် ကျော့ရှင်းတို့ အချိန်အနည်းငယ်လောက် စကားပြောခွင့် ရနိုင်သည်။

ကျော့ရှင်းက ငြိမ်းချမ်းသော မျက်နှာထားကလေးဖြင့် အဝေးသို့ ငေးနေရင်းက ...

“ညှိချောတို့ ဖွေးဥတို့လည်း ကျောင်းပိတ်ကတည်းက နယ်ပြန်သွားကြတာ၊ ခုထိ ပြန်မလာကြသေးဘူးနော်”

“ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်ပတ်အလိုမှာ ပြန်လာမယ် ပြောတာပဲ၊ ကျော့ရှင်း အိမ်မပြန်တာရော ကျော့ရှင်းအိမ်က ကျေနပ်ရဲ့လား။”

“ကျော့ရှင်း သင်တန်းတွေ တက်နေတယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ တကယ်လည်း တစ်ပတ် ၂ ရက်တော့ အချိန်ပိုင်း သင်တန်းတွေ ပြေးတက်နေတာပဲ”

“ကျော့ရှင်းလည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ရသရဲ့၊ ကျော့ရှင်း မရှိရင် ရသ တစ်ယောက်တည်းလည်း ပင်ပန်းရမှာ မဟုတ်လား၊ ရသလည်း အိမ်မပြန်ဘဲ နေနေရတာလေ၊ ဟော ... ဟိုမှာ သမိန့် ခေါ်နေပြီ၊ သွားကြရအောင် ရသ ...”

ရသက သက်ပြင်းချမိကာ ကျော့ရှင်းနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

သမိန့်ကတော့ ရသကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

JJJ

(၂၄)

“ကိုယ် နေကောင်းသွားလည်း ကျော့ရှင်း ကိုယ့်အနားက ထွက်မသွားရဘူးနော်၊ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ကိုယ်ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ့် ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ ကျော့ရှင်း လုပ်ပေးတာမြင် တိုင်း ကိုယ်အရမ်းကျေနပ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ အခု လက်ထပ် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားကြရအောင်လား ကျော့ရှင်း ရယ်၊ ကျော့ရှင်းက ဒီမှာပဲလာနေ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ ကောင်းသွားမှ မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ကြမယ်”

ဟင့်အင်း...။ ကျော့ရှင်းသည် သမိန်ကို စိုက် ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။

မရောင့်ရဲနိုင်ပါလား သမိန်ရယ်၊ ရှင် အတ္တကြီးလှ ပါလား။

www.burmeseclassic.com

ရှင်ကို ကျွန်မ ပြုစုနေမိတာဟာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိပါပဲ။ ရှင်စိတ်ကို ရှင်ဆောက်တည်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ အမှန် ကို လက်ခံနိုင်တဲ့ နေ့အထိပါပဲ။

ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီလိုဆက်ဆံနေတာဟာ ကျွန်မရဲ့ အပြစ်စွဲစိတ်ကို ချေဖျက်ချင်တာလည်း ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ လိပ်ပြာလုံလုံနဲ့ စိတ်အေးချမ်းသာ အိပ်စက်နိုင်တဲ့ ညတွေကိုပဲ ဖြတ်သန်းချင်လို့ပါ။

“ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါ ကျော့ရှင်းရယ်”

“အို ... ဖယ်ပါ”

သမိန်က ကျော့ရှင်း လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ ကျော့ရှင်းက ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“ဒီလောက်ထိ လိုက်လျော့ပြီးခါမှ ဒီလို ခါးခါးသီးသီး မလုပ်ပါနဲ့ ကျော့ရှင်းရယ်”

“ကျွန်မက ဘာတွေ လိုက်လျော့ခဲ့မိလို့လဲ ... ၊ ကျွန်မရဲ့ စာနာထောက်ထားမှုကို အခွင့်အရေး မယူပါနဲ့လား သမိန် ရယ်”

“ကိုယ့်အိမ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ပြီး ပြုစုပေးခဲ့တာဟာ ကျော့ရှင်းရဲ့ လိုက်လျော့မှုပဲပေါ့”

“အချိန်မရွေး ဆိုပေမယ့် မနက်ပိုင်း အချိန်တွေပဲ များတာ

ပါ သမိန်၊ ကျွန်မ တစ်နေကုန် နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပြီး ပြန်သွားတာပဲ။ ညနေပိုင်းတွေ ကလည်း လမ်းလျှောက်ကျင့်ပေးဖို့ လာခေါ်ရုံပဲလေ၊ အခု ညဦးပိုင်းလေးကမှ ကျွန်မ အဆောင်မှာ ယူပြီး မီးပူတိုက် ပေးထားတဲ့ ရှင်အဝတ်အစားတချို့ကို လာပို့ရင်း မနက် ချက်ဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေကို ရှင်တို့ ရေခဲ သေတ္တာထဲ လာထည့်ပေးတာပဲ။ ခုပဲ ပြန်မလို့လေ၊ ရှင်က နေပါဦးဆိုလို့ စကား ထိုင်ပြောပေးနေရတာ၊ ရှင်ကို ကျွန်မကြောင့် ဒီပရက်ရှင် မရစေချင်လို့ပါ။

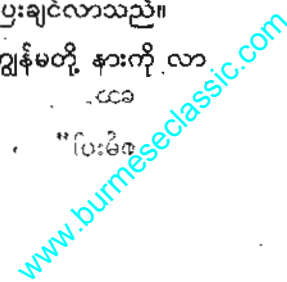
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်က မရတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ကျော့ရှင်းက ပေးနေတော့ ကိုယ်လည်း မျှော်လင့်မိတာ ပေါ့”

ဒုက္ခပါပဲလား သမိန်ရယ် ... ။ ဆေးအတွက် ပိုလေး တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ အားလုံး ရှုပ်ကုန်တော့မယ်။ ရှင်လည်း ဒီအတွေးသံသရာထဲက ခုထိ မထွက်နိုင်သေးပါလား။

ကျော့ရှင်းသည် တယူသန်စွဲနေသော သမိန်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ ထွက်ပြေးချင်လာသည်။

ရသံရေ ... ရှင်ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ နားကို လာ ခဲ့ပါဦး ... ။

“ကျော့ရှင်း ကိုယ့်ကို ခွဲကျွေးပါ” “ပေးမိန

သမိန်က ပန်းသီးစိပ်ပန်းကန်ကို ညွှန်ပြကာ တောင်းဆိုပြန်သည်။

“ရှင်စားဖို့ ဝယ်လာပြီး ကျော့ရှင်းကိုယ်တိုင် စိပ်ထားတာပါ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ယူစားပါ သမိန်ရယ်၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိပဲ ကျွန်မ စာနာနိုင်မှာမို့လို့ပါ”

“မရဘူးကွာ ... ကျော့ရှင်း ခွဲကျွေးတာလိုချင်တယ်၊ ကိုယ့်မှာ ကျော့ရှင်းကို ချစ်ခဲမိလို့ ဒီအဖြစ်ကိုလည်း ရောက်ရသေးတယ်၊ ကိုယ့်ကို သနားဦးပေါ့”

“သနားလို့ပဲ ဒီအထိလာပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေလည်း လုပ်ပေးထားပြီးပဲ သမိန်၊ ဒီထက်ပိုပြီး မလိုချင်ပါနဲ့”

“ကိုယ်က အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် လောဘကြီးတယ်၊ ခွဲကျွေးပါကွာ၊ တစ်စိပ်တည်းပါ”

ကျော့ရှင်းက သမိန်စကားလုံးတွေကြောင့် အသက် ၅၅ ကြပ်လာရဆဲ ဝရန်တာဘက် ထွက်သွားသော ရဲသကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ခွဲပါကွာ ... ကိုယ် အခုပဲ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးတွေ သောက်ပြီး အိပ်ရမှာပါ။ အိပ်မက်လှလှမက်အောင် ကူညီစမ်းပါ”

ကျော့ရှင်းက သက်ပြင်းချကာ သမိန်ကို ပန်းသီး တစ်စိပ် လှမ်းခွဲလိုက်ရပါသည်။

သမိန်က ကျေနပ်သွားပုံရကာ ဆေးသောက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ကျော့ရှင်းက ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် မောပန်းလာသလို မို့ ဝရန်တာဘက်သို့ ခြေသံဖွဖွဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝရန်တာ မှန်တံခါးကို အသာအယာ ဆွဲဖွင့်မိသော အခါ ကျော့ရှင်းကို ကျောပေးလျက် အနေအထားဖြင့် ရပ်နေသော ရဲသကို တွေ့ရလေသည်။

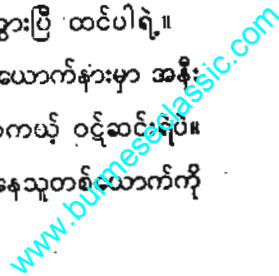
ရှင်လည်း ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့ ရဲသရယ်၊ ကျွန်မ သမိန် ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးတိုင်း မချိတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ရှင် ငေးကြည့်နေခဲ့တာ ... ။

ရှင်မျက်လုံးတွေက တစ်ဆင့် ရှင်ရင်ထဲထိ ထွင်းဖောက်ပြီး ကျွန်မ မြင်ရတယ်”

ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းလှပြီ ရဲသရယ်။ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်မိတာ မှားသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကိုယ်မချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နားမှာ အနီးကပ် နေရတာ၊ လိုက်လျောနေရတာဟာ တကယ့် ဝင့်ဆင့်ရိပ်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ချစ်နေသူတစ်ယောက်ကို

ရင်ထဲရှိသမျှ မဖွင့်ဟနိုင်ဘဲ မျိုသိပ်ထားရတာလည်း ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

ကျော့ရှင်းက ဝရန်တာတံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်ခဲ့ကာ သူ့နောက်နားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်မိရင်း ခပ်တိုးတိုး မေးမိသည်။

“ရသ ပင်ပန်းနေလားဟင်”

ရသသည် နောက်နားဆီမှ ဖွဖွကြားလိုက်ရသော ကျော့ရှင်းအသံကြောင့် နာကျင်နေသော မျက်လုံးတွေကို ဖွက်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ပြီးတော့ ကျော့ရှင်းဆီ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကျော့ရှင်းက သူ့ကို နားလည်သော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အရမ်း ပင်ပန်းတာပေါ့ ကျော့ရှင်းရယ်၊ မင်းကို သမိန့် ပြောတဲ့ စကားတွေကိုကြားရတိုင်း သမိန့်ရဲ့ အပြုအမူတွေ လွန်ကဲလာတိုင်း သမိန့် သဘောထားတွေကို သိရတိုင်း ကိုယ်အရမ်း ပင်ပန်းခဲ့ရတယ်။

အားနည်းချက်ရှိတဲ့ သမိန့်အပေါ် စာနာချင်ရက်နဲ့ပဲ မင်းအတွက် နာကျင်ခံခက် အမျက်ထွက်ရတယ်။

ဒါတွေအားလုံးကို ထိန်းချုပ်ရတာ ကိုယ် အရမ်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။

ရသက ပြောချင်သမျှ စကားလုံးတွေကို ပြန်မျိုချကာ ကျော့ရှင်းကိုသာ ကြင်နာစွာ ပြန်မေးမိသည်။

“ကျော့ရှင်းရော ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျော့ရှင်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ ရသရယ်”

ကျော့ရှင်းက လေသံပျော့ပျော့ကလေးနှင့် ဖြေလေသည်။

ရသက ကျော့ရှင်းကို ငေးကြည့်ရှင်းက သက်ပြင်းချကာ သူ့ရဲ့လက် သန်းကလေးဖြင့် ကျော့ရှင်း လက်သန်းကလေးကို လှမ်းချိပ်လိုက်ပါသည်။

ကျော့ရှင်းက သူမရဲ့ လက်သန်းကလေးကို ကျွေးထားကာ ခိုင်မြဲအောင် တွဲထားလိုက်သည်။

အဲဒီညက သူတို့နှစ်ယောက် လက်သန်းချင်းချိပ်ကာ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်ကြီးဆီ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

(၂၅)
ဇ ဇ ဇ

ညိုချောသည် တက်ကြွရွှင်မြူးသော စိတ်နှလုံးဖြင့်
မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လေသည်။

ညိုချောရဲ့ သွားတွေကို ဆရာဝန်က စတီးလ်ကြိုး
ကလေးတွေဖြင့် တုပ်ထားပြီးပြီမို့ နောက် တစ်နှစ်လောက်ကြာ
လျှင် ညိုချောရဲ့ သွားတွေ မခေါနိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ညိုချောရဲ့ အသားကလည်း မည်းရာကနေ ညိုတဲ့
အဆင့်ကို ရောက်လာပြီ။

ညိုချောရဲ့ မျက်ခုံးမွေးတွေလည်း ပုံကျကျ လှပ
လှက် ရှိလည်။ နှုတ်ခမ်းသားကလေးဟာလည်း နှုတ်ခမ်းနီ မဆို
ရသေးဘဲနဲ့တောင် ရဲလို့နေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ညိုချောရဲ့ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်ကလေးတွေသည် ပုံ
ကျစွာဖြင့် ပခုံးပေါ်ကို ထိတိုက် ဝဲပျံ့လျက်ရှိသည်။

ဒီလိုလှလာဖို့ ညိုချော ဘယ်လောက် အပင်ပန်း
ခံခဲ့ရသလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ အထီးကျန်စွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသလဲ။

နယ်ပြန်သွားသည်ဟု တစ်အုပ်စုလုံးကို ညာထားခဲ့
ကာ ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင်း ရှိသမျှ ပိုက်ဆံဖြင့် ညိုချော
ကိုယ် ညိုချော လှအောင် ပြုပြင်နေခဲ့ရသည်။

ခုတော့ ညိုချောရဲ့ နှာခေါင်းကလေးကို ပလတ်
စတစ် ဆာဂျူရီလုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။ အဲ့ဒီအတွက်တော့ ပိုက်ဆံ
များများ လိုလိမ့်ဦးမယ်။

ညိုချောသည် ပြောင်းလဲလာသော ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကို
ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သီချင်းကလေးတောင်
မှ ညည်းမိလေသေးသည်။

ပြီးတော့ ရသကိုလည်း တမ်းတမ်းတတ သတိရ
လာလေသည်။

ကျောရှင်းအလှကို မမီရင်တောင်မှ အရင်လို အရပ်
မဆိုးတော့တဲ့ ညိုချောကို ရသ သဘောကျတန်ကောင်းပါရဲ့ နော်။

တကယ်တော့ ညိုချောကမှ ရသနဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီး
ခင်မင် သံသောဇဉ် ရှိခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။

ညိုချောအတွက် ရသရင်မှာ နည်းနည်းလောက်
လှုပ်ခတ်သွားမယ့် အဖြစ်ကို ညိုချော သိပ်ကို မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပါ။

ညိုချောသည် မှန်ဆီငေးကြည့်နေမိရင်းက တဒိတ်
ဒိတ် ခုန်လာသော ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွဖိထားရင်း ရှက်ပြီးကလေး
ပြုံးနေမိလေသည်။

“ရသရေ ... ကျွန်မကို ကြည့်ပါဦး၊ အရင်နဲ့ တူသေးရဲ့ လားဆိုတာ၊ ဟပ်ချလောင်း ...”

“ညိုချော ...”

ရသသည် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လာပြီး မျက်နှာကို လွယ်အိတ်ဖြင့် ကွယ်ထားပြီးမှ မျက်လှည့်ပြသလို ဖယ်ချရင်း ပြောလိုက်သော ညိုချောကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညိုချောရယ်ဟု မေးချင်နေမိသည်။

အရင်တုန်းက မလှပမေယ့် ရိုးစင်းသော ညိုချော မျက်နှာသည် ခုတော့ ဆေးရောင်စုံများဖြင့် ထူးခြားခေတ်ဆန် လျက်ရှိသည်။

ဆံပင်ကလည်း တိုတိုနုနုနုနု၊ ပြားကပ်ကပ်ကလေး

ဖြစ်နေသည်။ သွားတွေကိုလည်း ဘာလုပ်ထားမှန်းမသိ၊ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မျက်ခုံးမွေးတွေဟာ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် ကွေးညွတ် ပုံပြောင်းနေကာ ထူးထူးခြားခြား အလှတွေပြင်ထားသော ညိုချော ပုံဟာ အရင်လောက် ရုပ်မဆိုးပေမယ့် အချိုးကျကျ လှပနေတာ မျိုးတော့ မဟုတ်ရှာသေးပါ။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင် အံ့ညသွားပြီ မဟုတ်လား ရသရဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်း ပြောင်းလဲသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ညိုချော ... နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရုပ်ဆိုးတာကို မဆိုးအောင် ပြင်ခဲ့တာ ပေါ့”

“နင့်သွားတွေက ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

“ဆရာဝန် လုပ်ပေးထားတာလေ၊ နောက်တစ်နှစ်လောက် ဆို ကျွန်မ သွားတွေ မခေါ်တော့ဘူးတဲ့”

“ပိုက်ဆံတွေကုန်မှာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းထားလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီအတိုင်းထားရင် မလှလို့ပေါ့၊ ကျွန်မလည်း လှချင်သေး တာပေါ့၊ ဟောဒီ နှာခေါင်းကလေးပဲပြင်ဖို့ ကျန်တော့တာ၊ နှာခေါင်းပြင်ပြီးရင် အရမ်းအဆင်ပြေသွားပြီ”

ရသက မျက်လုံးပြူးသွားကာ ...

“နှာခေါင်း ပြင်ဦးမယ်”

“အင်းလေ ... ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီ လုပ်လို့ရတာပဲ”

ရသက ညိုချောကိုကြည့်ရင်း ဒေါသထွက်လာမိပါသည်။

ညိုချောတို့ မိသားစုက ငွေရေးကြေးရေး ပြေလည်လှတာ မဟုတ်ကြောင်းကို ရသ သိထားခဲ့လို့ပင်။

ဒီလိုအလှတွေပြင်ဖို့ဆိုတာ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက် ကုန်ကျမယ်ဆိုတာလည်း ရသက ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

“နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာတာလည်း ညိုချော၊ ငါတို့ကိုတောင် မတိုင်ပင်ပဲ ထင်ရာစိုင်းနေတယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး အလှပြင်ရအောင် နင်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား”

ရသက ဆူမိတော့ ညိုချောက မျက်နှာပျက်သွားကာ “အို ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမှ လှချင်ရမှာလား ရသရဲ့၊ ကျွန်မလည်း မိန်းကလေးပဲ၊ လှချင်သေးတာပဲ”

“လှချင်ရင်လည်း တော်ရုံလောက်ပဲ လှချင်ပေါ့၊ ဆံပင်ပြင်တာ၊ မိတ်ကပ်ပြင်တာလောက်ပဲပေါ့၊ ဒီသွားတွေ၊ နှာခေါင်းတွေအထိ ပြင်ရအောင် နင်က သူငွေလား၊ ပိုက်ဆံတွေ မနုမော့ဘူးလား၊ ရုပ်က ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးကြီးတာပေါ့၊ တချို့က ရုပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆို အရေးပေးကြလွန်းလို့လေ၊ ရုပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ပန်းပန်နေနိုင်တာပဲ”

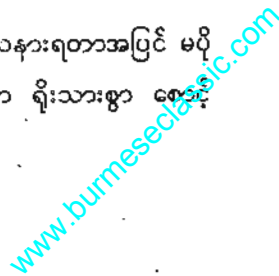
“နင် ... ကျော့ရှင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလား”
“ဟုတ်တယ် ... ရှင်က ကျော့ရှင်းမှ ကျော့ရှင်းဖြစ်နေတာ၊ ကျော့ရှင်းရဲ့ စိတ်ပုပ်တွေကိုတောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ သူ့ရုပ်ကလေး လှလို့မဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးဘူး ညိုချော၊ နင်ထင်တာတွေ စွက်ပြောမနေနဲ့”
“ရှင် ... သူ့ကို မချစ်ရဘူး ... ”
“ညိုချော ... ”

ညိုချောက ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ရင်း ငိုချလိုက်တာမို့ ရသ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ညိုချောက ကိုယ့်အပေါ် သာမန်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာကို သိပေမယ့် ဒီလောက် ပြင်းထန်ရူးသွပ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ပါ။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ခင်မင်သနားရတာအပြင် မပိုခဲ့တာမို့ သူငယ်ချင်းလို နှမကလေးလိုသာ ရိုးသားစွာ ရောက်ကူညီခဲ့မိတာပင်။

ခုတော့ ညိုချော ပုံစံက ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဆဲဆဲ ပုံမျိုး ဖြစ်လာသည်။

“ရှင်ဆီက အံ့ဩ ချီးမွမ်းစကားလေး၊ ဒါမှမဟုတ် အသိ အမှတ်ပြု စကားလေး တစ်ခွန်းတလေ ကြားရမလားလို့ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတာ၊ အခုတော့ ရှင်က ကျွန်မကို အမောဆိုအောင် ဆီးပြီးဆုတယ်၊ အကောင်းမပြောဘူး၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေအလှပြင်တာကျတော့ ရှင်မျက်စိထဲ ကြည့်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မလို ရုပ်ဆိုးမက အလှပြင်တော့ ရှင် ကြည့်မရဘူးမဟုတ်လား၊ လှတဲ့လူမှ အလှပြင်ရမှာလား၊ ရုပ်ဆိုးရင် မပြင်ရတော့ဘူးလား၊ ရှင်က ကျော့ရှင်းကိုမှ လှတယ်ထင်နေတာ မဟုတ်လား။”

“ညိုချော ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ၊ ဒီလောက် စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ တစ်ဖက်သတ် အတွေးတွေနဲ့ ဒေါသ ဖြစ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ တိတ် ... တိတ် ... မငိုနဲ့...”

ရသက ညိုချော ပခုံးကို အသာဖွဖွ ပုတ်၍ နှစ်သိမ့် မိတော့ ညိုချောက ပို၍ ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်လာကာ ...

“ရသရယ် ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင် ကျော့ရှင်း ကို မချစ်ရဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျော့ရှင်းကို မချစ်ပါနဲ့နော်”

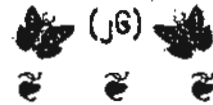
ရသသည် ဆောက်တည်ရာမရ ငိုနေသော ညိုချော ကို ကြည့်ရှင်း ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိအောင်ပင် ... ။

ညိုချောကို ခံစားစေမိပြီဟု တွေးရင်းက ကျော့ရှင်း ကိုလည်း သတိရမိပါသည်။ ပြီးတော့ သမိန့်ကိုလည်း သတိရမိ ကာ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်မျိုးစုံ ပြည့်ကြပ်လာခဲ့ရသည်။

ရသက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ညိုချော အငိုတိတ် သည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ယိုင်စောင့်ပေးမိခဲ့လေသည်။

အချစ်ဆိုတာ လွဲချော်မှုတွေနဲ့ ဖန်တီးတည်ဆောက် ထားတဲ့ အရာလားကွာ ... ။

“နောက်နေ့တွေမှာ သမိန့်ဆီ ကျော့ရှင်း မလာနိုင်တော့ ဘူးဆိုတာ ရသကို လာပြောတာပါ ...။

“အခု ကျော့ရှင်း သူ့ကို လိပ်ပြာသန့်သန့် စွန့်ခွာနိုင်ပြီ၊ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က မပေးအပ်နိုင်ရင်တောင် ကိုယ့်အပေါ် ထားရှိလာတဲ့ ချစ်ခြင်းကို လေးစားသင့်တယ် လို့ ကျော့ရှင်း ထင်ခဲ့တယ် ...။

“ခုချိန်မှာတော့ သမိန့်အချစ်ဆိုတာကိုကျော့ရှင်း၊ မလေးစားနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ကျော့ရှင်းဘက်က ကူညီသင့် သလောက်လည်း ကူညီခဲ့ပြီးပြီ ...။

“သူ့အတွက်သူ လွန်လွန်ကျူးကျူး တောင်းဆို

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

လာတာကိုတော့ ကျော့ရှင်းဘက်က ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင် တော့ဘူး ...

“အခု သူ့ခြေထောက်လည်း ကောင်းစပြုနေ ပြီပဲ။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျမှာကိုတော့ ကျော့ရှင်းလည်း မတတ် နိုင်တော့ဘူး။ သူ့စိတ်ကို သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ သတိတရားနဲ့ ပြုပြင်မှ ရမယ်လေ ...

ကျော့ရှင်းသည် တံခါးဝမှာပင် ရပ်တံ့ကာ စကား တွေ ဆက်တိုက် ပြောလာပြီးမှ မောပန်းသွားသူလို ငြိမ်သက်သွား ပါသည်။

“ကျော့ရှင်း ...”

ရသက စကားစမည်ပြင်ဆဲ ကျော့ရှင်းက စကား ဖြတ်ကာ ...

“ညိုချောလည်း ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူ လှဖို့ အရမ်းကြီးစား ထားရှာတယ်။ သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်နေခဲ့ရင်လည်း သူ့ချစ်နေတဲ့သူက သူ့အချစ်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားပါစေ လို့ ကျော့ရှင်း ဆုတောင်းပေးနေမိတယ်။ သမိန့်အချစ်ဟာ မလေးစားအပ်ပေမယ့် ညိုချောအချစ်လို လေးစားအပ်တဲ့ အချစ်တွေလည်း ဒီလောကကြီးမှာ ရှိနေသေးတာ ဖြေသာ စရာပဲ။ ကျော့ရှင်း သွားပါဦးမယ် ရသ ...”

“ကျော့ရှင်း ...”

ရသက လှည့်ထွက်သွားသော ကျော့ရှင်း လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားမိသည်။

ကျော့ရှင်းက လန့်သွားပြီးမှ ရပ်တံ့နေလိုက်ပြီး ရသ ရဲ့ လက်ကို ဖွဖွပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေခဲ့ လေသည်။

ညိုချောသည် ကိုယ်တိုင်ချက်လာသော ရသ ကြိုက် သည့် မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်ကလေးကို ဆွဲကာ လှေကားအတိုင်း ဖြည်း ဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်တက်လာရင်း လှေကားထိပ် မှန်ချပ်တွေရှေ့ မှာ ခဏရပ်ကာ ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည့် ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြန် ကြည့်လျက် ဆံပင်စနှင့် အကျို လှဲချည်ကို ဖိုသပ်ရပ်သွားအောင် ဆွဲဆန့်ပြုပြင်ပြီးမှ ရှေ့ဆက်တက်လာခဲ့ပါသည်။

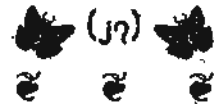
ညိုချောက တချို့ လှေကားထစ်တွေကို အပြေး တစ်ပိုင်း ကျော်ဖြတ်ရင်း တစ်ဆစ်ချိုး လှေကားထစ်နားမှာရပ်ကာ ရသတို့ အခန်းဆီ လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ...”

ရသက ကျော့ရှင်း လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လျက်
ကျော့ရှင်းကလည်း ရသလက်ကို ပြန်အုပ်ကိုင်လျက် ...။ ရသက
ကျော့ရှင်းကို ငေးကြည့်လျက်၊ ကျော့ရှင်းက ခေါင်းငုံ့လျက် ငြိမ်
သက်နေသော မြင်ကွင်းက ညိုချော ရင်ဝကို စူးရှပူလောင်သွား
စေသည်။

ညိုချောက သူတို့ မမြင်ခင် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ဆင်း
လာမိသည်။

ညိုချော ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေ စိုစွတ်လာ
သော်လည်း ညိုချောက မသုတ်မိတော့ဘဲ ညိုချော အလုပ်လုပ်ရ
မည့် ဆိုင်ကလေးဘက်သို့သာ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

“ညိုချော တစ်ယောက်တော့ ရူးများသွားပြီလား မသိပါဘူး
အေ ...”

ရသသည် ဖွေးဥတို့အဆောင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်း
ဝင်တော့မည့် ဆဲဆဲမှာမှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါနှင့်မောနှင့်
ပြောနေသော အသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ဧည့်
ခန်းဘက်သို့ အသာကလေး ချောင်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ညိုချောနှင့် အတော် ရုပ်ချင်းဆင်သော အဒေါ်ကြီး
က ဒေါသတကြီး စကားဆိုနေတာဖြစ်ပြီး ဖွေးဥတို့ သုံးယောက်
က မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် အဒေါ်ကြီးနားမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြပါ
သည်။

“သူ မူပျက်နေတာတော့ ဟိုတစ်ခေါက် အိမ်ပြန်လာ ကတည်းကပဲ။ အမေ ဆင်ထားတဲ့ နားကပ်ကို ရောင်းပစ် ပြီး အလှပြင်ထားလိုက်တာလည်း မင်းသမီးကျနေတာ ပဲ ...”

“သူ့သွားတွေလည်း ဘယ်လိုလုပ်တယ် မသိ ပါဘူး။ မခေါ်အောင် ပြင်ထားတယ်ဆိုလားပဲ ...”

“ဒါပေမယ့် အဒေါ်လည်း ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ကိုယ့်သမီးပဲ။ လှတယ် မလှဘူးဆိုတာ ကြည့်တတ်တာပဲ။ သူ ဒီလိုတွေလုပ်ထားပေမယ့် ထူးပြီး လှလာတာမှ မဟုတ် တဲ။ ပိုက်ဆံတွေ နှံ့မျောလိုက်တာများ ...”

“အိမ်ရောက်တော့လည်း ခဏပဲနေပြီး ပြန် တယ်လေ။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့ တယ်။ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ဘာအလုပ်မှန်းမသိပါဘူး။ အဲ့ဒီ အလုပ်လုပ်တာကလည်း သူ့အလှပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံရအောင် လုပ်တာထင်ပါတယ် ...”

“အခု နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အိမ်ပြန်လာတော့ ဒင်းက အကြံနဲ့လာတာလေ။ အဒေါ်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အဖိုးတန်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း ဘယက်ကလေးကို တောင်းတယ် လေ။ အဲ့ဒါကိုရောင်းပြီး သူ့နှာခေါင်းကို ပြင်မလို့ တဲ့ ...”

“အဒေါ်ကလည်း မပေးနိုင်ပါဘူးလို့ အခါခါ ငြင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလိမ္မာကလေးက အမေ မသိအောင် ဘယက်ကိုယူပြီး ရန်ကုန်ပြန်လာတယ် ...”

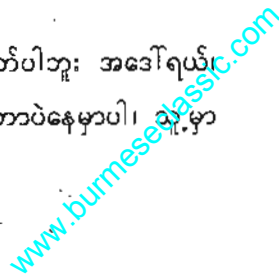
“အဒေါ်လည်း စိတ်ပူပြီး ရန်ကုန်လိုက်လာရ တယ်။ သူ့အဆောင်ကို သွားစုံစမ်းတော့ သူ အလုပ်လုပ် တယ်ဆိုတဲ့ လိပ်စာကို သိရတယ်။ အခု အဲ့ဒီ လိပ်စာ အတိုင်း လိုက်မသွားခင် သမီးတို့ဆီ အရင်လာခဲ့တာ ...”

“သမီးတို့ နာမည်တွေ၊ နေရပ်လိပ်စာတွေကို တော့ သူ တဖွဖွပြောလွန်းလို့ အဒေါ် မှတ်မိနေတာ ...”

“ညည်းတို့ သူငယ်ချင်းအကြောင်း ညည်းတို့ ပိုသိမှာပေါ့ ...” သူ့မှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရနေပြီ လား။ သမီးတို့ သိသလောက် အဒေါ်ကို ပြောပြကြပါကွယ်။ သူ ဘယ်သူ့ပယောဂနဲ့ ဒီလောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အဒေါ် သိချင်လို့ပါ ...”

ဖွေးဖွေးဥတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ ဖွေးဥက ...

“ဘယ်သူ့ ပယောဂမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်။ သူလည်း မိန်းကလေးပီပီ လှချင်တာပဲနေမှာပါ။ သူ့မှာ ရည်းစားလည်း မရှိပါဘူး”

“ကျွန်မတို့ သူနဲ့ မနေ့ကပဲ တွေ့ခဲ့သေးတာ၊ သူ့နာခေါင်းကတော့ မပြင်ရသေးပါဘူး။”

“ဒါဆို အဒေါ် ဘယ်ကလေးများ ပြန်ရနိုင်မလား မသိဘူး၊ သူ မရောင်းရသေးရင်လေ ...”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အဒေါ် ... ညိုချော အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ လိပ်စာကို ဖွေးဥတို့ကို ပေးလိုက်၊ ဖွေးဥတို့ မြန်မြန်သွားရှာပေးမယ်၊ အဒေါ် ဘယ်ကကိုလည်း အချိန်မီ ပြန်ရအောင်လေ ...”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်၊ အဒေါ် ဒီကပဲ စောင့်နေလိုက်မယ်နော်၊ သမီးတို့ ရန်ကုန်မှာ အဒေါ်က နေရာများများ သွားတတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အေးအေးဆေးဆေး နားပါ အဒေါ်”

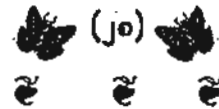
ဖွေးဥတို့က အဒေါ်ကြီး ပေးသော လိပ်စာ စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အဆောင်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်တော့မှ ရသကို တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။

“ဟင် ... ရဲသံ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ကြာပြီ ... ငါ အားလုံးကြားတယ်၊ ပေး ... အဲဒီ စာရွက်၊ ငါပဲ သွားရှာလိုက်မယ်”

ရသက လိပ်စာ စာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ အပြေးတစ်ပိုင်း လှမ်းထွက်လိုက်ပါသည်။

လိပ်စာက စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုရဲ့ လိပ်စာဖြစ်
သည်။

အဲဒီဆိုင်မှာ ညိုချော ဘာအလုပ်လုပ်နေပါလိမ့်ဟု
တွေးကာ ရသက နှမလေးကို စိတ်ပူသလိုမျိုး စိတ်ပူလာပါသည်။

ရသသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာရင်း ဝန်ထမ်းဖြစ်ဟန်
တူသူ တစ်ယောက်ကို မေးရပါသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျ ... ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ညိုချောနဲ့ တွေ့
ချင်လို့ပါ”

“ညိုချော ... ဟုတ်လား”

ဝန်ထမ်းကောင်းလေးက ဧဝေဧဝါဖြစ်နေဆဲ တွဲမြား
ကောင်းလေးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အသားမည်းမည်းလေးနဲ့ အလှတွေ အရမ်းပြင်ထားတဲ့ တစ်ယောက်ကို မေးတာထင်တယ်”

“ဪ... သိပြီ... သိပြီ၊ သူက နောက်ဘက်မှာ တာဝန် ကျတယ် အစ်ကို”

“ဘာတာဝန်ကျတာလဲ”

“ပန်းကန်ဆေးတာလေ၊ သူ့အလုပ်က ပန်းကန်ဆေးတာပဲ၊ သူ့ အလုပ် စလျှောက်ကတည်းက ပန်းကန်ဆေးဖို့ပဲ လျှောက်တာ”

ရသက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့လူ ဒီမှာစောင့်လေ၊ သွားခေါ်ပေးမှာပေါ့”

လမ်းပြောနေသော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ မီးဖိုခန်းဘက် လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ပန်းကန်ပုံကြားက ညိုချောကို မချီတင်ကဲ ဖြစ်စရာ အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ညိုချော...”

“ဟင်... ရသ”

“လာခဲ့...”

ရသက ညိုချောလက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ညိုချောက ရသရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့တုန်ရီနေကာ ...

“ရသ ... လွတ်၊ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ၊ သွား... သွား ရှင် ကျွန်မဆီ မလာနဲ့၊ ရှင်ကို ဒီလိုအနေအထားနဲ့ မတွေ့ ချင်ဘူး”

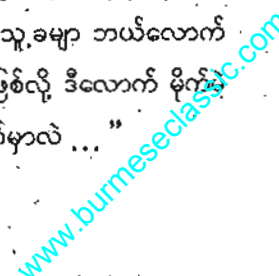
“ညိုချော နင်ရူးနေလား၊ နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာ လဲဟင်၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို နင် လုပ်စရာလား”

“ကျွန်မ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လုပ်တာလေ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကျွန်မက မလှတော့ တခြားအလုပ်တွေရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အသားမည်းမှာစိုးလို့ နေပူထဲလည်း မသွားချင်လို့ တခြား အလုပ်ရှာဖို့လည်း အချိန်မရှိလို့ လွယ်လွယ်ရတဲ့ ဒီအလုပ် ကိုလုပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မရူးစမ်းပါနဲ့ ညိုချောရယ်၊ ပိုက်ဆံရဖို့ နင် ဒီတစ်ခုပဲ လုပ်ခဲ့တာလား၊ နင့်အမေဆီက ဘယ်ကံကိုပါ ယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု အဲဒီ ဘယ်ကံ ဘယ်မှာလဲ ...”

“ဟင်... ရသ၊ ရှင်... ရှင် ဘယ်လို သိ... သိသွားတာလဲ”

“အခု နင့်အမေ ရောက်နေတယ် ညိုချော၊ ကိုယ့်အမေကို ဒီလောက် ဒုက္ခပေးရသလားဟင်၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် စိတ်သောက ရောက်နေမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မိုက်ခဲ့ ရတာလဲ၊ အခု ဘယ်ကံက ဘယ်မှာလဲ ...”

“မသိဘူး...”

“ညာမနေနဲ့၊ ပြန်ပေးလိုက်...”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ အလုပ်ပြင်မလို့...”

“ကျွတ်... ခက်ပါလား၊ ညိုချော၊ သွား နှင့်အိတ်၊ သွားယူ၊ အခုချက်ချင်း အလုပ်ထွက်ပြီး ပြန်လိုက်နဲ့”

“ရသ... ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို အော်ငေါက်နေတာလဲ”

“နင့်လုပ်ပုံကမှ မဟုတ်တာ၊ နင့်ကို ဒီလိုမျိုး မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တတ်တဲ့သူမှန်း မသိလို့ ငါ အပေါင်းအသင်း လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒီလို အကျင့်ရှိမှန်း အစကသိရင် လှည့်တောင်ကြည့်ဘူး၊ သွား... အိတ်သွားယူလေ...”

ညိုချောက ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်ကာ အိတ်သွားယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

ရသက တက္ကဆီငှားကာ ညိုချောနေသည့် အဆောင်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။

အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ညိုချောက ချာခနဲ လှည့်ဝင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတာမို့ ရသက လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“နင်... ဘယ်ကယူပြီး ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာနဲ့...”

“မလာဘူး...”

ညိုချောက လက်ကိုရုန်းကာ ပြေးဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်မလာတော့ချေ။

ရသသည် ဇွဲမလျော့ဘဲ ညိုချောတို့ အဆောင်နားမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး စောင့်နေလိုက်သည်။

ညနေစောင်းတော့မှ ညိုချောက ရသ မရှိတော့ဘူး အထင်နှင့် သူမအိတ်ကို ရင်ဘတ်မှာ ဖွေကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ညိုချော... ဒါဘယ်လဲ”

“ဟင်... ရှင် မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်သေးဘူးလေ၊ နင့်ကိုစောင့်နေတာ၊ နင် အခု ဘယ်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြော...”

ညိုချောက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားရင်းက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း...

“ဘယ်ကသွားရောင်းပြီး ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီ သွားလုပ်မလို့...”

“မသွားရဘူး...”

“သွားမယ်”

ညိုချောက ပြေးထွက်လိုက်တာမို့ ရသက မိအောင် လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေဆဲမှာ ရသက ညိုချောအိတ်ကို ဆွဲလှလိုက်နိုင်သည်။

အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ဆည့်ထားသော ဘယ်ကကို တွေ့ရသည်။

ရသက ဘယက်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ဒါကို နှင့်အမေကို ပြန်ပေးဖို့ ငါယူသွားမယ် ညိုချော၊ နှင့်အမေ အခုထိ ဖွေးဥတို့ အဆောင်မှာ စောင့်နေတုန်းပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ့ကိုပြန်ပေးပါ ရသရယ် ...”

ညိုချောက ပြန်လုလို့ မရနိုင်တော့တာမို့ မျက်နှာကို အုပ်ကာ ဝိုက်ကြွေးလိုက်ရင်း ...

“ရသရယ် ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ငါ့ကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ငါ အရမ်းလှချင်လို့ပါ၊ ငါ လှချင်လို့ပါ ရသရယ် ...”

ရသသည် ညိုချောကို နောက်ခိုင်းပြီးမှ ခဏရပ်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

ညိုချောကို မမျှော်လင့်စေချင် ...။ ကိုယ့်ကိုသာ နာကြည်းမုန်းမျက်သွားစေချင်သည်။ သူမ လှချင်တာတွေအားလုံးကို ရပ်တံ့ပစ်ဖို့ ...၊ မပြောချင်သော စကားတွေကို ပြောဖို့ လိုလိမ့်မည်။

ရသက အသက်ကို ဝအောင်နှိုက်ရှုကာ အသံကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ရင် ...

“နှင် လှလာလို့လည်း ငါက ချစ်မယ်မထင်နဲ့၊ နှင့်ကို ငါ့ညီမလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ငါချစ်တယ် ညိုချော ...”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

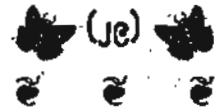
ညိုချောဆီက ဘာသံမှ မကြားရတော့ ...။

ရသက ညိုချောဆီ တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်မိသည်။

ညိုချောက ရသကို မယုံနိုင်သလို ကြောင်ကြည့်နေရင်းက ပျော့ရွေ့လဲပြိုသွားလေသည်။

“ညိုချော ...”

“ညိုချော ဒီလိုဖြစ်ရတာ မင်းမှာ တာဝန်မကင်းဘူး ရသ”

ဒီပက ပြောတော့ ရသက ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုး
သွင်းစွာ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“မင်းက လိုတာထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တော့ သူလည်း စိတ်
ကျူးယဉ်မိမှာပဲပေါ့၊ သူ့ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး ကြုံမှမကြုံခဲ့ဖူး
တာကိုး၊ သူ့အဆောင်ကို ခဏခဏ သွားခဲ့တာဟာလည်း
သူ့ကို ဂုဏ်တက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊
ပြီးတော့ သူ့အတွက်ဆိုပြီး သိချင်းတွေ ဘာတွေတောင်
ဆိုပြခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား၊ မင်းလိုလူမျိုးက ဒီလောက
ထိ လုပ်ပေးမှတော့ သူ ကြွေရှာပြီပေါ့ကွာ...”

ပညာစင် ဇာအုပ်တိုက်

“ငါက သူ့ကို ကူညီခဲ့တာ၊ စာနာခဲ့တာ၊ ဂရုဏာထားခဲ့မိ
တာ၊ မွေးဥတို့အပေါ်လည်း ဒီလိုပဲ၊ ညိုချောကတော့ ပိုပြီး
အားငယ်တတ်လို့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကို ပျော်ရွှင်
စေရုံသက်သက်ပါ”

“ဒါပေမယ့် သူလည်း ကျောက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာကွာ၊
နှလုံးသားရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခံစားမှုဆိုတာ ဖြစ်လာ
မှာပဲ”

“ငါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးကွာ ...”

“ညိုချောက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဆေးရုံမှာ ...”

“အခြေအနေကရော ...”

“အရမ်းငိုပြီး ကျော့ရှင်းကို မချစ်ဖို့ တောင်းပန်နေတာပဲ၊
ပြီးတော့ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြော
နေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ အရမ်းသောင်းကျန်း
တယ်”

“ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ကူပေးနိုင်တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတယ် ရသ၊ မင်းဘဝအတွက် လှတာ မလှတာ အရေး
မကြီးဘူးဆိုရင် ညိုချောရဲ့ အချစ်ကို မင်း ငဲ့ကွက်သင့်
တယ်”

“ငါ ညိုချောကို မလှလို့ မချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျော့ရှင်း
ကို ချစ်မိသွားတာကလည်း လှလို့မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းပြလို့
ရတဲ့ အကြောင်းပြချက်တော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့မှ မရ
တာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ”

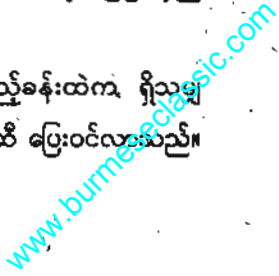
ရသသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပင် ဒီပ ထံမှ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

ညိုချော ဘယ်လောက်ခံစားနေရရှာမလဲဟု သတိရ
သည်။ ညိုချောကို ပေးမနှစ်သိမ့်ပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မည်။ ပြီးတော့
ရော ...

ကျော့ရှင်းကိုလည်း တွေ့ချင်သည်။ ကျော့ရှင်း
ဘယ်မှာပါလိမ့်။

ကျော့ရှင်းရေ ... ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ...။
လူဆိုတာ ‘ကိုယ့်ကြောင့်’ လို့ ထင်မိတဲ့အခါတိုင်း
တာဝန်ယူချင်စိတ်ကလေးတော့ ပေါ်လာတတ်တယ် မဟုတ်လား။
သူက သမိန် ရှိနေသော အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်
လိုက်သည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ စည့်ခန်းထဲက ရှိသမျှ
စာအုပ်တွေ ပစ္စည်းအတိုအစတွေ သူ့မျက်နှာဆီ ပြေးဝင်လာသည်။

“ငါ့ကို နောက်ကျောက ဓားနဲ့ထိုးတဲ့ကောင်... ထွက်သွားစမ်း။ မင်း ကျော့ရှင်းကို ကြံစည်နေတာမဟုတ်လား၊ မင်း ကြောင့် ကျော့ရှင်း ငါ့ဆီ မလာတော့တာ မဟုတ်လား၊ မင်း ခုချက်ချင်း ကျော့ရှင်းကို ငါ့ဆီရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့”

ဟာ ... ဘာတွေလဲကွာ ... ။ ရူးချင်လာပြီကွာ ... ။

သူက တံခါးကို ပြန်တွန်းပိတ်ကာ လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ အခန်းဆီမှာ ဝုန်းခိုင်းကျဲအသံတွေကို ကြားနေရသေးသည်။

အချစ်ဟာ လူတွေကို ရူးသွပ်စေသလား ... ။

ရူးသွပ်စေတဲ့ အချစ်ကရော အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မသိတော့ဘူးကွာ ... ။

ရသသည် လေးပင်မောဟိုက်ဖွံ့ပင် ကျော့ရှင်းတို့ အဆောင်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

သူ့ကို ထွက်တွေ့သော ကျော့ရှင်းရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ကြယ်ကလေးတွေလို လက်နေသည်။

“ရသ ... နေကောင်းရဲ့လား၊ မျက်နှာက အရမ်းညှိုးနေတာပဲ ... ”

သူက ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။ ခဏကြာမှ လက်သန်းကလေးကို ကွေးကာ သူ့ထံကမ်းလိုက်မိတော့ သူမက လက်သန်းကလေးဖြင့် လာချိပ်လိုက်သည်။

“ကျော့ရှင်း ... ”

“ဟင် ... ပြောလေ ရသ ... ”

“ကိုယ် ညိုချောဘေးမှာ ရပ်တည်ပေးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကျော့ရှင်းရဲ့ ကြယ်ကလေးတွေ အရောင်ဖျော့သွားခဲ့ရပါသည်။

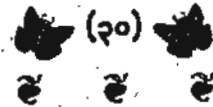
“ရသ သဘောပါ၊ ကျော့ရှင်း နားလည်ပါတယ်”

“ကိုယ် သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ကျော့ရှင်းက သူမရဲ့ လက်သန်းကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည့်လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“သွား... နင်တို့နဲ့ ငါ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ရသနဲ့ တွေ့ချင်
တယ်၊ ရသ ဘယ်မှာလဲ၊ ရသကို ခေါ်ပေးပါ...”

ညိုချောက မျက်ရည်အရွဲသားနှင့် အော်ပြောလိုက်
တာမို့ ပွေးညှတို့ သုံးယောက်သား ပရုံးကလေးတွေ ကျုံ့သွားကာ
နံရံထောင့်မှာ သွားကပ်နေလိုက်မိလေသည်။

“ကျောရှင်းကြောင့် ရသ ငါ့ကို အပြစ်တွေ မြင်နေတာ
နင်တို့ သိရဲ့လား၊ အဲဒါ နင်တို့အပြစ်လည်း ပါတယ်၊
နင်တို့လည်း ကျောရှင်းကို လက်ခံခဲ့လို့ ကျောရှင်းက
အခွင့်အရေးတွေရပြီး ရသကို ငါ့ဆီကနေ ဆွဲထုတ်သွား
တာမှာ”

ဖွေးဥက ဆရာဝန်ပေးထားသော စိတ်ငြိမ်ဆေးနှင့် ရေခွက်ကို ကိုင်ကာ ညိုချောနားသို့ ကပ်သွားရင်း ...

“စိတ်အေးအေးထားပါ ညိုချောရယ်၊ ရသ နှင့်ဆီ လာမှာ ပါး နှင့် အိပ်နေလို့ ခဏအပြင်ထွက်သွားတာပါ။ နှင့် သတိလစ်နေတုန်းကလည်း နှင့်ကို သူပဲ ဂရုတစိုက် ဆေးရုံ ခေါ်လာပေးရ၊ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ရ၊ စိတ်ပူရနဲ့ မောနေ ရှာတာပါ။ ရော့ ... ဒီဆေးလေးသောက်ပြီး ခဏနားလိုက် နော် ...”

“မသောက်ချင်ပါဘူး”

ညိုချောက လက်နှင့် ယမ်းလိုက်တာမို့ ဖွေးဥလက် ထဲက ဆေးနှင့် ဖန်ခွက်က လွင့်ထွက်ကွဲကြေသွားသည်။

ဖွေးဥတို့ အားလုံးလည်း မလှုပ်ရဲတော့ဘဲ ညိုချော ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိခဲ့ကြပါသည်။

ညိုချောကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ။ ရသကို စွဲလန်း နေတဲ့ အဖြစ်မှာ သနားစရာကောင်းလှပေမယ့် ရသက ကျော့ရှင်း ကို ချစ်နေသည့် အဖြစ်ကိုလည်း ဖွေးဥတို့က သဘောပေါက်နှင့် ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ညိုချော စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပေးဖို့ ရသကို ပြောလည်း မပြောရက်ပါ။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ... ရသကို သွားခေါ်ကြလေ ...”

ညိုချောက ထ၊ အော်လိုက်တာမို့ ဖွေးဥတို့သုံးယောက် သား လန့်ဖျပ် ထရပ်လိုက်မိကြပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ရသကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖွေးဥတို့က ရသ ကယ်ပေးလို့ဟု တွေးကာ သက် ပြင်းချမိဆဲ ရသက ညိုချောဆီ ဦးတည်သွားခဲ့ပါသည်။

“ရသ လာပြီ ...”

ညိုချော အသံက ချက်ချင်း နူးညံ့ကာ မျက်နှာ ကလေး ကြည်လင်လာသည်။

“ရသ ... ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“အိမ်ခဏပြန်ပြီး သမိန့်ကို ကြည့်တာပါ ညိုချောရဲ့”

“သမိန့်ကို ကျော့ရှင်း ကြည့်ပစေပေါ့”

“ညိုချော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း မောနေသေး တယ်”

“အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“အနားယူရုံနဲ့တော့ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ငိုချင်နေတာ၊ ရသ လာရင် မငိုချင်တော့ဘူး”

“ညိုချောရယ် ...”

၂၆၈ ပုညခင်

“ကျွန်မ မငိုအောင် ရသ ကျွန်မ နားကို အမြဲလာမယ် မဟုတ်လား ...”

“လာမှာပေါ့ ညိုချောရယ်”

“ကျွန်မလေ ကျော့ရှင်းကို အမြဲရှုံးနေခဲ့ရတာ ရသရဲ့၊ ကျော့ရှင်းရဲ့ အနိမ်ခံဘဝနဲ့ အချိန်တွေ အကြာကြီး နေခဲ့ရတာ၊ ခုမှ ကျော့ရှင်းကို နိုင်ခွင့်ရမှာ၊ ကျွန်မကို နိုင်ခွင့်ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ပေးပါ့မယ်”

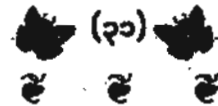
“အို ... ကျွန်မ ပျော်လိုက်တာ၊ ရသ ကျွန်မ ဘေးမှာပဲ နေရမယ်နော်၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူးနော်”

“မသွားပါဘူး ညိုချောရယ်၊ ညိုချောကို ပျော်အောင်ထားပါ့မယ်”

“ရသရယ် ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ...”

ညိုချောက ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် ရိုက်ငိုလိုက်ရာ ရသက ညိုချောရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖွဖုပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးရင်း အဝေးသို့ ငေးနေသည်။

မွှေးဥတို့က ရသကို အံ့ဩစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ငေးကြည့်မိကြရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်မိကြပါသည်။

အခုတော့ ညိုချောသည် ဘဝမှာ မရဖူးသော ပျော်ရွှင်မှုကို ရခဲ့လေပြီ။

ရသကို ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီဖြစ်သော ညိုချောသည် ရသကို ချစ်သူတို့ ဝတ္တရားတွေ ပေးအပ်လာခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့၊ ဥပုသ်နေ့မှာ ရွှေတိဂုံဘုရား လိုက်ပို့ပေးဖို့၊ shopping center တွေကို လျှောက်လိုက်ပေးဖို့၊ ကစားကွင်းကို မွှေးဥတို့ကို မခေါ်ဘဲသွားဖို့၊ အမျိုးမျိုး တောင်းဆိုတိုင်း ရသက တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှောက်တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ရသဟာ ညိုချောကိုပဲ အမြဲအလိုလိုက် တတ်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း စက်ရုပ်ဆန်လာကြောင်း သတိထား မိလာသည်။

ဟိုအရင်ကလို အူမြူးလို့က်လဲ့မှုတွေကိုလည်း ရသ ထံမှာ မတွေ့ရတော့။ ရသ မျက်လုံးတွေက မှန်မှိုင်းငေးရိကော စကားနည်းလာသည်။

ညိုချောကို အနားမှာထားပြီးလည်း သူ့အတွေးနှင့် သူ နစ်မျောချင် နစ်မျောနေတတ်သည်။

ညိုချောက ရသ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်မိကာ ...

“ရသ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်! မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ...”

ရသက အားယူ၍ ရယ်ပြရရင်း ...

“ညက ကြည့်မိတဲ့ ဗီဒီယိုကား တစ်ကားကွာ၊ အရမ်း သနားစရာကောင်းလို့ စိတ်ထဲစွဲသွားတာ၊ ခုလည်း အဲဒီ အကြောင်း ပြန်တွေးမိနေတာ၊ ညိုချောလည်း ပျင်းနေပြီ ထင်တယ်၊ ဘယ်သွားချင်လဲ ပြောလေ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဘယ်မှ မသွားချင်တော့ပါဘူး၊ ရသနားမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေချင်တယ်”

ညိုချောက ရသ နံဘေးမှာပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက် ထိုင်နေမိသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ညိုချောဟာ ရသအပေါ် မတရားတာ လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။

ရသရဲ့ အားနာတတ်မှု၊ ငဲ့ညှာတတ်မှုကို အခွင့် ကောင်း ယူမိရာလည်း ရောက်လိမ့်မည်။

သို့သော် ညိုချောတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အခါ ရသ ကို ညိုချောဘက်က အစွမ်းကုန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး ပျော်ရွှင်စေ ရမည်ဟု ကြံစည်ထားခဲ့သည်။

ညိုချောတို့တတွေ သာယာသော မိသားစုဘဝ ကလေးကို တည်ဆောက်ကြမည်။ သံယောဇဉ်ဖြင့် နောင်ဖွဲ့ကြ မည်။

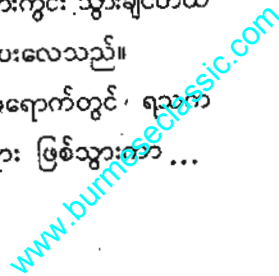
ညိုချောက အမြဲ စိတ်ကူးယဉ်နေမိကာ ရသကို တွေ့ရလျှင်ပဲ ပျော်ရွှင်နေခဲ့မိသည်။

သို့သော် အချိန်ကြာလာလေ ရသရဲ့ မပျော်ရွှင်မှု ကို ညိုချော ခံစားလာရလေပင်။

တစ်ခါတစ်ခါ ရသထံမှာ ဘာစိတ်ခံစားမှုမှမရှိဘဲ ဗလာဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

တစ်နေ့တော့ ညိုချောက ကစားကွင်း သွားချင်တယ် ပုဆာသဖြင့် ရသက မငြိုမငြင် လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

ရဟတ်တစ်ခု၏ အနီးသို့အရောက်တွင် ရသက ရဟတ်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာ ...

“ကျော့ရှင်း... ရဟတ်မစီးရဲဘဲနဲ့ စီးဦးမယ်ထင်တယ်၊
အပေါ်ရောက်မှ အရမ်းလန့်သွားရင် ဒုက္ခပဲ”

ဟု ပြောရင်း ရဟတ်ဆီ အားသွန်ပြေးလေသည်။
ညိုချောကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။
သို့သော် ရဟတ်နားရောက်တော့ တခြားမိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရချေ။

“ကျော့ရှင်း မှတ်လို့”

ရသက တီးတိုးပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။
ရသ မျက်လုံးတွေက တစ်မဟုတ်ချင်း နီရဲစိုစွတ်
လာတာကိုလည်း ညိုချောက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ရသ၊ မျက်နှာကို လိုက်ခိုး
ကြည့်ရင်း ညိုချော ငိုချင်နေသည်။

ရသက ညိုချောကို ရယ်ပြနေလည်း သူ့မျက်လုံး
တွေ ငိုနေတာကို ညိုချော သိခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာပဲ ညိုချောက ဖွေးဥတို့ဆီ သွားခဲ့
လေသည်။

“ရသကို ကြည့်ရတာ မပျော်သလိုပဲ...”

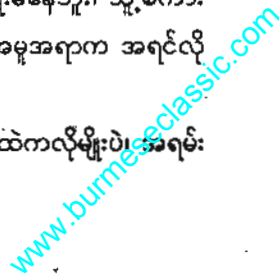
ဘယ်ပျော်မလဲ၊ နင့်ကိုမှ မချစ်တာ၊ သူ့ချစ်တာ
ကျော့ရှင်းပဲ။

ညိုချောက ပြောလာချိန်မှာ ဖွေးဥတို့က စိတ်ထဲမှ
အားရပါးရ တုန်ပြန်ပြောလိုက်မိကြသည်။ သို့သော် အပြင် အမှု
အရာမှာတော့ ညိုချောကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ကြာတော့ သူ့မပျော်ခင်မှက ငါ့ဆီကို ကူးစက်လာပြီး
ငါလည်း မပျော်တော့ဘူး”

ညိုချောအသံက တဖြည်းဖြည်း ဖျော့တော့လာသည်။
“သူ့မျက်လုံးတွေက အရင်လို ရွှင်မြူးမနေဘူး၊ သူ့စကား
က အရင်လို ပွင့်လင်းမနေဘူး၊ သူ့အမှုအရာက အရင်လို
မတက်ကြွဘူး...”

“ဒီနေ့လည်း ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုမျိုးပဲ၊ အရမ်း

အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ သူက ကျော့ရှင်း မရှိဘဲ ရှိတယ် ထင်ပြီး ကျော့ရှင်းဆီ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးသွားတယ် ...

“ပြီးတော့ သူ တိတ်တိတ်ကလေး ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ငါလည်း ဝမ်းနည်းရတယ်”

ဖွေးဥက သက်ပြင်းချရင်း ...

“နင် ... ဒါတွေ ငါတို့ဆီ လာပြောနေပေမယ့် ရသ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ နင့် မသိစိတ်က သိပြီးသားပါ။ နင့် သိစိတ်ကသာ လက်မခံတာပါ ညိုချောရယ် ...”

“တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုဟာ သူ့အလိုလို ပေါ်လာတတ်တာမျိုးပါ။ အဲဒီ ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်လာအောင် တမင်ဖန်တီးယူလို့ရတဲ့ တက္ကနစ်တွေလည်း မရှိဘူး။ ပုံသေနည်းတွေလည်း မရှိဘူး။ ပြီးတော့ စာနာစိတ် တစ်ခု၊ တာဝန်ယူချင်စိတ် တစ်ခုနဲ့ အချစ်ကို ဇွတ်အတင်း ဖန်တီးထားရင်တောင် ရေရှည်မခံနိုင်ဘူး။”

“ငါ သူ့အပေါ် မတရားဘူးပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ...”

နင်တို့ ထောက်ခံတာကလည်း မြန်လိုက်တာ”

“ငါတို့က နင် မတရားဘူးလို့ စ၊ ပြောရမှာ အားနာလို့၊ နင် စ၊ ပြောလာမယ့် အချိန်မှာ အရမ်းထောက်ခံပစ်လိုက်ဖို့ စောင့်နေရတာ ...”

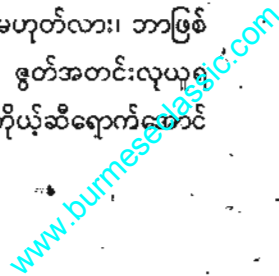
“ဪ ... ဒီလိုလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့လည်း နင့်ကို မရှက်တမ်း ရင်ဖွင့်ရရင် ရသကို သဘောကျခဲ့တာပဲ ညိုချောရဲ့ ... ၊ ရုပ်တလည်း ချောတယ်။ စိတ်ထားလည်း ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဂရုစိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ နီးစပ်တဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို သူ့အပေါ် တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် မရိုးမသား စိတ်ဝင်စားမှာပဲ။ မျှော်လင့်မိမှာပဲ ...”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့က တရားရှိတယ်။ ရသဘက်ကို ပြန်ကြည့်ပေးတယ်။ ရသနဲ့ ငါတို့ဟာ လိုက်ဘက် မညီဘူးဆိုတာကို အလွယ်တကူ လက်ခံတယ်။ သူနဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရင်လည်း သူ့အတွက် ကျေနပ်ပေးနိုင်တယ် ...”

“ဘယ်သူ့အတွက်မဆို လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ပူးစာရှင်ဆိုတာ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိနေမှာပဲ။ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ဦးမှာပဲ။ ကံကြမ္မာက တန်ရာ တန်ရာတော့ တွဲဖက်ပေးဦးမှာပဲ ...”

“ငါတို့လည်း ဝမ်းနည်းကျ ငါတို့အပေါ်ချစ်တဲ့ ပူးစာရှင်တစ်ယောက် တွေ့နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နဲ့ မလိုက်ဘက်တဲ့ သူ့ကို ဇွတ်အတင်းလှယူရမှာလဲ။ ဘာတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကိုယ့်ဆီရောက်စေဖန်တီးဦးမှာလဲ ...”

“အခုတော့ တို့ သုံးယောက်က ရသအပေါ် သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်နှမလို စိတ်မျိုးနဲ့ ရိုးရိုးသားသား မျှော်လင့်ချက်ကင်းကင်း ဆက်ဆံနေနိုင်ပြီလေ၊ အဲဒီတော့ ရသလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ငါတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာ တယ် ...”

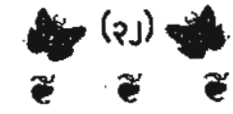
“နင့်အနေနဲ့လည်း ရသကို အရင်လို မြူးတူး တက်ကြွနေတာ မြင်ချင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားတွေ ကြားချင်ရင် အခြေအနေမှန်ကို လက်ခံပြီး ရသကို လက် လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ”

“စွန့်လွှတ်လိုက်မှ ပိုလှသွားတဲ့ အချစ်တွေလည်း ရှိတတ် ပါတယ် ညိုချောရဲ့”

ညိုချောက ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကာ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်တွေ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ဖွေးဥတို့က ညိုချောကို ဖက်လိုက်ရင်း ...

“ဟိုကောင် သမိန်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ဘယ်လိုတရားချရမယ် မသိဘူး၊ ရသက သမိန်ကိုလည်း အရမ်းငဲ့တာလေ”

ဟု ညည်းညူသလိုလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ညိုချောသည် မီးရောင်ကလေး လင်းနေသော ရသ နှင့် သမိန်တို့ နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းကလေးဆီ မော့ကြည့်လိုက် မိလေသည်။

ခုချိန်ဆို သမိန်တော့ ရှိနေမှာပေါ့ ...။

ရသကတော့ အခုလေးပဲ တိုက်ခန်းပေါ်က ဆင်းပြီး လမ်းထိပ်ဘက် ထွက်သွားတာကို ညိုချော ချောင်းကြည့်နေသည့် နေရာကလေးမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဟော ... ပြတင်းမှာ သမိန်ရဲ့ အရိပ်ကို တွေ့ပြီ။

ညိုချောသည် လှေကားအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက် ဘက်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရသတို့ တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ညိုချောက ခဏ တွေ့ရပ်နေမိသည်။ သမိန်လို သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ညိုချော ဘယ် လိုတွေ့ရမလဲ ...။ သမိန်ကို ညိုချော ကြောက်သည်။

သို့သော် ဘာဖြစ်သေးလဲ ...။ ရသအတွက် ကိုယ် ဇွမ်းနိုင်သမျှအားလုံး လုပ်ပေးချင်သေးသည်။ အခက်အခဲ ဘယ် လောက်ရှိပစေပေါ့။

ညိုချောသည် သော့ခတ်ထားသော သံတံခါးကို လှမ်းကိုင်မိဆဲ အတွင်းတံခါး လော့ခ်မကျဘဲ ခပ်ဟဟပွင့်နေတာ ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ညိုချောက အသာအယာ တွန်းကြည့်မိတော့ ဧည့် ခန်းထဲမှာ ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသော သမိန်ကို တွေ့ရသည်။

ညိုချောက ဘဲလ်နီပ်လိုက်တော့ သမိန်က ခေါင်း မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်မေးသည်။

“ရသ မင်း ပြန်လာပြီလား၊ ကျော့ရှင်းပါရဲ့လား၊ ကျော့ရှင်း မပါရင် မပြန်ခဲ့နဲ့လို့ မင်းကို ငါ ပြောထားတယ်နော်”

ညိုချောက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာရှင် ...”

ဟု အသံပြုကာ ညိုချောကို မြင်သာသည်အထိ အတွင်းတံခါးကို လှမ်းတွန်းထားလိုက်သည်။

သမိန်က ခေါင်းမော့လာကာ ညိုချောကို ဇေဇေကြည့်သည်။

“ကျွန်မကို မှတ်မိရဲ့လား၊ ကျွန်မက ညိုချောလေ ...”

သမိန်က လမ်းလျှောက်အကူကီရိယာကို လှမ်းဆွဲကာ တံခါးဝဆီ လျှောက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ... ရသ မရှိဘူး”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာပါ၊ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်လို့ပါ”

သမိန်က ညိုချော မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို ကြည့်နေသည်။

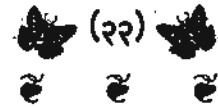
ညိုချောကလည်း သမိန် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။

စွန့်လွှတ်လိုက်မှ ပိုလှသွားတဲ့ အချစ်တွေအကြောင်း သမိန် နားလည်အောင် ပြောပြချင်လို့ ...

ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးတစ်ချက် ဖွင့်ပေးစေချင်ပါတယ်

သမိန် ...။

နှင်းမှုန်လေးတွေ ဝေ့ဝဲစပြုသော အဲဒီ ဒီဇင်ဘာ ညချမ်းမှာ ကျော့ရှင်းက ည ၉ နာရီ ရလားဖြင့် နယ်သို့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုညမှာပဲ ညိုချောက ရသကို ညိုချောတို့ အဆောင် ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာလာတီးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားခဲ့သည်။

ညသည် အေးစက်ခြောက်ကပ်ခြင်းဖြင့်သာ တန်ဆာ ဆင်ထားကာ ကောင်းကင်ထက်မှာလကလည်း မသာချေ။ ညိုချော က ဒီညကို 'ဝမ်းနည်းဖွယ် ည' ဟုသာ သတ်မှတ်ထားသည်။

ပရစ်အော်သံတချို့ကိုလည်း ကြားရရဲ့...။ မတ်ဝန်း ကျင်မှာလည်း လူသွားလူသာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညိုချောက ည ၇ နာရီကတည်းကပင် ရသ လာ လျှင် ထိုင်တတ်သည့် အုတ်ခုံကလေးမှာ ထိုင်ရင်း ရသ လာမည့် လမ်းကို ကြိုစောင့်နေလိုက်သည်။

ဟိုအရင်က ရသတို့အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းသံတွေကြောင့် ပျော်ခဲ့ဖူးသော ညကို သတိရကာ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးမိသည်။

တန်ခိုးရှိရင်လည်း အဲဒီတုန်းက အပျော်တွေကို တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆုပ်ပြီး တစ်သက်လုံးအတွက် လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားမိမှာပဲ။

အင်းလေ ... ခုလည်း ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားနိုင်တာပဲ။ စိတ်ညစ်တိုင်း အဲဒီတုန်းကအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမည်လေ။

ညိုချောက စောင့်မျှော်ဆဲမှာ ရသက တိတ်ဆိတ် ညှိုးလျော်စွာ ညိုချောထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ရသ ... အေးနေဦးမယ်”

ညိုချောက ဆီးကြိုကာ မျက်ရည်ဖြင့် ထိုးခဲ့ရသော သိုးမွေးခေါင်းစွပ်ကလေးကို သူ့ခေါင်းမှာ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်လေ ... ရသ”

ရသက ညိုချောနံ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ညိုချောကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြခွင့်မလားဟင် ...”

“နောက်ဆုံး အနေနဲ့!”

“အင်း ... နောက်ဆုံး အနေနဲ့...”

ရသက ညိုချော မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို ကြည့် တာမို့ ညိုချောက ဟန်မပျက်ပြီးပြရရင်း...

“ရသဆီက အဲဒါလေးတစ်ခုပဲ ညိုချော လိုချင်ပါတယ်”

သူက အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ကာ ဂစ်တာ ကြိုး စညှိဆဲမှာ ညိုချော မျက်ရည်ဝစ ပြုလေသည်။

“ဘာသီချင်း ဆိုရမလဲ ...”

“အယ်လ်လွန်းဝါရဲ့ ဆောင်းအိပ်မက် ဆိုပေးလေ”

သီချင်းသံသည် သူ့နှုတ်ဖျားဆီမှ ညင်သာစွာ ထွက် ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“နေညိုချိန် လမ်းလေးပေါ်... ရီဝေနေတဲ့ အကြည့်တွေ ... တို့အတွက် နောက်ဆုံး အလွမ်းလက်ဆောင်များလား ...

နီးစပ်ဖို့လည်း မလွယ်တော့ဘူး ...

ဝေးသွားဖို့လည်း မခံနိုင်ဘူး ...

တွဲလက်ကလေး လွတ်ကာသွားချိန် ...

ကိုယ်စီ စိတ်ကူးလေးတွေ လေဟာနယ်ထဲလွင့်ပြီး ...

အပိုင်းအစတွေပဲ တို့အတွက် ကျန်ခဲ့ပြီ

နီးစပ်ဖို့လည်း မလွယ်တော့ဘူး

၂၀၄ ပုညခင်

ဝေးသွားဖို့လည်း မခံနိုင်ဘူး

တွဲလက်ကလေး လွတ်ကာသွားချိန် ... ”

သီချင်းသံသည် ညိုချောရဲ့ နှလုံးကို ဆုပ်ညစ်ထားသလို တဖြည်းဖြည်း နာကျင်လာသည်။

ညိုချောက မှောင်ရိပ်ဘက်သို့ တိုးရွှေ့ ထိုင်ရင်း မျက်ရည်ကျလေသည်။

“တို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ချိန်လေးတွေ ...

ပြန်မြင်ယောင်နေမိတယ်

အတိတ်က တို့ရဲ့ အဖြစ်တွေလည်း အိပ်မက်လိုပဲ ...

အချစ်နဲ့ ပေးဆပ်ချင်လည်း

နင်ယူဆောင်မသွားနိုင်တော့

တို့ရဲ့ အချစ်တွေ ဆောင်းအိပ်မက်လိုပဲ ... ”

သီချင်းသံ ပြီးဆုံးတိတ်ဆိတ်သွားသောအခါ ညိုချောက မျက်ရည်တွေကို ရသ မမြင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးဆီမှာ ခေါင်းမေးမှိုလိုက်မိသည်။

“ရသ ... ဒီအတိုင်းလေး ခဏနေပေးပါ”

ရသက ငြိမ်သက်သွားပြီး သက်ပြင်းဖွဖွတစ်ချက်က ညိုချောရဲ့ နဖူးဆီ ဖွဖွထိတိုက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဆောင် ဧည့်ခန်းမီး လင်းသွားကာ နှုတ်ဆက်သံတချို့ ကြားရသည်။

ကျွန်မရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ထိပ်ပြာလေးတွေ နားထုထား ၂၀၅

ကျော့ရှင်းက သူ့အိတ်ကိုဆွဲကာ အဆောင်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီ ...။

လမ်းထိပ်ကိုရောက်ဖို့ ကျော့ရှင်း ညိုချောတို့ရှေ့က ဖြတ်ရလိမ့်မည်။

ခပ်ဝေးဝေး မှောင်ရိပ်ဆီမှာ ကျော့ရှင်းက တွေ့ဝေစွာ ရပ်တံ့လိုက်သည်။

ညိုချောက ရသထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ရသ ... ထ”

ရသက ညိုချောကို နားမလည်သလိုမောကြည့်သည်။

ညိုချောက ရသလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကျော့ရှင်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

“ကျော့ရှင်း ... ရှင့်ချစ်သူကို ရှင့်ဆီ ပြန်အပ်ပါတယ်”

ညိုချောက ရသရဲ့ လက်ကို ကျော့ရှင်း လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ညိုချော ... နင်”

ရသက ညိုချောကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်သည်။ ညိုချောက ရသကို အကြည်လင်ဆုံး ပြုံးပြရင်း ...

“ကျော့ရှင်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ၊ ရှင် လိုက်ပို့ လိုက်ပါနော်”

“ညိုချောအတွက် နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့၊ သမိန့်အတွက် လည်း စိတ်အေးလိုက်ပါတော့၊ သမိန့်လည်း ခုလောက်ဆို ဟိုင်းဝေးကားပေါ် ရောက်သွားလောက်ပြီ၊ သူ့ကို ညိုချော ကိုယ်တိုင် ကားဂိတ်ထိ လိုက်ပို့လိုက်တာပါ၊ သူ အချိန် တစ်ခုထိ သူ့အိမ်မှာ သူ့မိသားစုနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်နေမှာပါ၊ သူ့စိတ်တွေလည်း အေးချမ်းနေပါပြီ ...”

“ညိုချောရယ် ... နင် ... နင် ဖြစ်ရဲ့လား”

ကျော့ရှင်းက ညိုချောကို စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက် သည်။ ညိုချောက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ကုန်းမှာလည်း ဖွေးဥတို့ ရှိနေတာပဲ၊ သွား တော့နော် ... နောက်ကျနေဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုချောရယ်”

ကျော့ရှင်းက ညိုချောကို ဖွေဖက်ရင်း တီးတိုးပြော လိုက်သောအခါ ညိုချောက အားယူပြီးရကာ ...

“ရသံကို ငါ့ဆီ မလာလေး” ပေးထားခဲ့တဲ့အတွက်လည်း နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ကျော့ရှင်း ကြားသာရုံကလေး တီးတိုး ပြောမိ လေသည်။

ရသနှင့် ကျော့ရှင်းက ညိုချောကို နှုတ်ဆက်ထွက် ခွာသွားသည်။

ညိုချောက နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ကာ သူတို့ကို ဝေး ကြည့်နေမိဆဲ ရသ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လှည့်လာကာ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ညိုချောရဲ့ ဘယ်ဘက်ပခုံးစွန်းကလေးကို ဖွပ္ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်သွားသည်။

နှင်းမွန်မွားကလေးတွေက ညကို ပို၍ အေးစက်လာ စေသည်။

ညိုချောကတော့ ဘယ်ဘက် ပခုံးကလေးကို အသာ အသာ ငဲ့ကြည့်မိရင်း ငြိမ်သက်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ထကယ်တော့ ... အချစ်ဆိုတာ ...